

JOHNS

**BIGGLES
A POTOPENÁ
LOĎ**

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A POTOPENÁ LOĎ

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

© 1964 by W. E. Johns (Publications) Ltd.
Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian
© Petr Barč, 2002

© Zdeněk Burian – dědicové, 2002
Illustrations © Petr Barč, 2002 Translation © Oldřich Vidlák, 2002
Remake © Mikuláš Moravec, 2002

ISBN 80 – 7264 – 046 – 1

ZEMĚPISNÁ POZNÁMKA

SOUOSTROVÍ MERGUI

Mergui je oblast a zároveň malý přístav na šíji Kra, v severní části Malajského poloostrova. Je to pouhé kotviště pro lovce perel na pobřeží Dolní Barmy, omývané teplými vodami Bengálského zálivu v tropickém Indickém oceánu.

Když čtenář nahlédne do atlasu, uvidí kousek od pobřeží něco jako roztroušené mušince, táhnoucí se v nepravidelné linii téměř 300 mil. Jsou to malé ostrovy, které vytvářejí Souostroví Mergui. Ostrůvků jsou stovky a většinou jsou skalnaté. Přesto jsou zelené, neboť skály pokrývá džungle. Břehy některých z nich tvoří písčné pláže, jinde jsou břehy bažinaté, zarostlé houštím mangrove.

Několik největších ostrovů je obydleno, ale na většině z nich lidé nežijí, pokud nepočítáme kmen Saloneů, domorodců žijících většinou na moři. Ti se při shánění potravy toulají ve vydlabaných kánoích a podomácku vyrobených člunech od ostrova k ostrovu. Živí se převážně kraby a plži. Pokud je potká štěstí, uloví na ostrově divoké prase nebo vysokou zvěř. Vedle toho hledají perly, sbírají jedlá ptačí hnízda a *beches de mer*, čili mořské okurky, pochoutku Číňanů. Co nesnědí sami, směňují za rýži a alkohol.

Jsou to prostí lidé, žijící převážně ve svých člunech. Mluví svým vlastním jazykem, ale někteří se občas dostanou na pevninu a rozumějí malajsky. Je přirozené, že během života poznávají ostrovy a vyznají se v tamních vodách lépe než kdokoli jiný.

Čtenář se podiví, proč tolik ostrovů má jména po zvířatech. Důvod je zřejmý. Lidé dávají každému ostrovu jméno, podle něhož ho poznávají, byť jen pro účely navigace. Ostrovů je však v mořích nesmírně mnoho, jen v Indickém oceánu jich je na deset tisíc. Kde potom pro všechny hledat jména?

V době velkých objevů, kdy byly prvně zkoumány světové oceány, stalo se u mořeplavců zvykem, že dávali ostrovům či souostrovím svá jména. To se pochopitelně dalo udělat jen jednou,

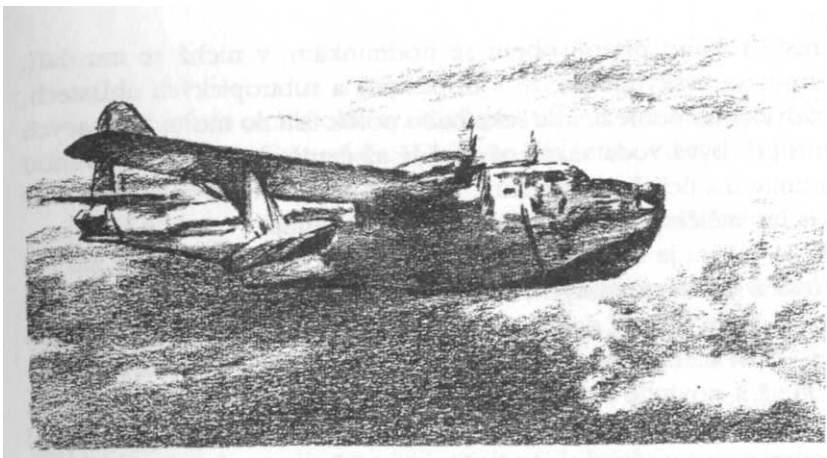
aby několik ostrovů neneslo stejné jméno. Proto někteří kapitáni pojmenovali ostrovy podle svých patronů, ať už šlo o krále, prince, vévodu či admirála. A některého kapitána zase napadlo, že pojmenuje ostrov po členu své posádky, nejčastě po muži, který spatřil jeho břehy první. Tak se stalo, že ostrovy Sedmi moří nesly (a stále nesou) jména tisíců námořníků, dnes již mrtvých a zapomenutých.

Další na řadě při pojmenování ostrova byla zvířata. Obvykle proto, že běhala či lezla po břehu, nebo proto, že tvar ostrova nějaké zvíře připomínal. Tak jen namátkou se mezi názvy ostrovů najde pes i kočka, kráva, býk i tele, koza, slon a prase. Stranou nemohla zůstat ani další živoucí havěť, třeba ryba, pták, jeřáb, had a velryba. Při tvorbě těchto názvů běžně docházelo ke zdvojení jmen, takže máme několik Vaječných a nejméně šest Vlčích ostrovů. Rostlinný svět představují Kokosové ostrovy (dvakrát), a je zde i Ořechový a Lískový ostrov. Najde se dokonce Jablečný, Ananasový a Hrozinkový ostrov. Jsou ostrovy pojmenované podle jednotlivých dnů v týdnu, ročních období a podle všech svatých, uvedených v kalendáři. Indický oceán se může pyšnit i dvanácti apoštoly.

Nakonec došlo k takovému nedostatku jmen, že zoufalí námořníci nazvali jeden ostrov Plechovka a jiný dokonce Díra ve zdi!

W.E.J.

Děj našeho příběhu se odehrál před delší dobou, avšak ostrovy zmíněné v úvodu, se dodnes příliš nezměnily...

KAPITOLA PRVNÍ

VZPOMÍNKA NA NEŠTĚSTÍ

Kláda, nebo co to bylo, se pomalu pohnula dopředu a ponořila se do rozčeřeného kluzkého bahna, ze kterého stoupaly vzhůru bubliny odporně páchnoucího plynu. Policejní pilot Ginger Hebblethwaite, který již zvedl koleno, aby na zdánlivou kládu stoupl, nohu rychle stáhl zpět a přidržel se pevněji spleti kořenů, o které se opíral. Očima zkoumal zelené příšeří kolem sebe. Protože tu neviděl nic zajímavého, otřel si propoceným kapesníkem bláto z tváře. Nadšení průzkumníka ho opustilo a obrátil se. Měl toho už dost.

Jistě by mu to nikdo nevyčítal, protože málokde na zemi najdete odpornější a nepříjemnější místo, než je bažina mangrove. Z tohoto důvodu se nepochybně žádný lidský tvor nikdy nepokusil na takovém místě založit domov.

Leskle zelený mangrovník je strom zvláštní jak vzhledem tak i způsobem, jakým se projevuje, aby přežil. Je to skutečně příklad mistrovského přizpůsobení se podmínkám, v nichž se mu daří.

Strom se vyskytuje pouze v tropických a subtropických oblastech, vždycky na pobřeží, kde řeka nebo potok ústí do moře. V takových místech bývá voda zakalená, hnědě až černě zbarvená naplavenou zeminou a tlejícími rostlinami. Ve slané mořské vodě tvoří tyhle usazeniny mělčiny páchnoucího bezedného bahna.

Za odlivu je vidět, že strom neroste jako jednotlivý kmen, ale vyrůstá z mnoha klenutých, chůdám podobných kořenů, čnějících do výše, které působí dojmem, že rostou obráceně. Z kmene a z větví visí další kořeny. Blízko hladiny se prstovitě rozvětvují a když dorostou až k povrchu bahna, zachytí se tam a vytvoří novou opěru. Na těchto kořenech a větvích se zpravidla drží koryši, kteří jsou hlavní potravou opic žijících nahoře. Na větvích lze najít i jiné podivné tvory, zejména ryby a úhoře, občas vylézající z bahna.

Celou tu spleť zahušťují semenáčky, rašící na větvích. Udržují s nimi spojení a stále rostou, až se podobají cvičným kuželům se špičatými konci. Když potom odpadnou, zaboří se hluboko do bahna a vzniká další strom. To všechno postupuje stále dál do moře. Kolem kořenů se hromadí naplaveniny a různý odpad, až z toho nakonec vznikne zemina. Během procesu začnou odumírat původní stromy, jež se již příliš vzdálily od slané mořské vody. Postupně padají a na jejich místech vyrůstají běžné lesní stromy. Tak se bažina časem mění na pevnou půdu a ostrovy a pevnina se stále rozšiřují.

Pokud se člověku z odporného puchu z bahna a hnijící rostlinné hmoty zvedá žaludek, pak plazi a hmyz, kteří tu sídlí a požívají jeden druhého, mu připadají jako příšery z těžkého snu. Samozřejmě že tu jsou krokodýli a hadi všech velikostí a barev. Krabi a jiní koryši lezou po šeredných nafouklých houbách, které jsou často výrazně zbarvené. Kousající a bodající hmyz, brouci a moskyti se zde rojí v milionech. Zkrátka horká, jedovatá a horečkou zamořená mangrová bažina je bezesporu nejnezdavějším místem na světě.

Je tedy čas objasnit, co v ní Ginger dělal.

Všechno začalo o měsíc dříve, když generál letectva Raymond zavolal Bigglese do své kanceláře. „Co byste řekl tomu, vyjet si na pěknou klidnou dovolenou?“ zeptal se ho.

„Záleží na tom, kde by to mělo být,“ prohlásil s netajeným podezřením Biggles a sáhl po cigaretě.

„Co třeba souostroví Mergui? Pokud mě neklame paměť, už jednou jste tam byl.“

„Ano, ale to je už dlouho, pane. Před válkou.“

„Co vás tam tehdy zavedlo?“

„Tenkrát jsem byl civilní pilot. Jistě si vzpomenete, že jste mě doporučil k pátrání po několika zmizelých nákladních lodích v Indickém oceánu. Vezly munici na Dálný východ a do Austrálie. Pak vyšlo najevo, že jistí lidé již před válkou přišli na skvělý nápad zřídit tankovací stanici pro ponorky ve starém kráteru uprostřed Sloního ostrova. Přístup byl možný pouze jeskyní při odlivu.“

„Ovšem,“ svítl poznání v generálových očích. „Správně. Od té doby se již přihodilo tolik dramat, že se mi předválečné události jeví jako sen.“

„Některé ostrovy byly opravdu krásné, ale mně utkvěly v paměti především ty pekelné muchničky. Byly všude. Doufám, že mi nechcete říct, že se historie opakuje a děje se něco podobného?“

„Ne,“ řekl Raymond. „Dnes to vře v celém světě a nevěřím, že by se někdo zabýval nějakým bezvýznamným ostrůvkem.“

„Jenže tam jich jsou stovky a některé jsou dost veliké.“

„Věřím a máte pravdu. Něco se tam skutečně děje. Mám tu zprávu a myslel jsem, že bude dobré si o ní s vámi pohovořit. Snad to ale nebude tak strašné, jak to vypadá na papíře.“

„Ostrovy teď patří Barmě a to je nezávislý stát. V jakém smyslu se to týká nás?“

„Formálně jsou barmské, ale ani to není úplně jasné. Takle věc se týká jižního cípu souostroví, kde by na ostrovy u pobřeží mohly vznést nároky i Thajsko a Malajsie. Pochybuji ovšem, že by některý stát chtěl kvůli nim válčit.“

„Jako základny jsou od našeho Singapuru i Penangu daleko.“

„Jistě. Ale po celé šíji, v místech jako je Tavoy, Phuket, Alor Star, jsou na celé bývalé imperiální letecké trase letiště, která jsme sami zřizovali. Než to však začneme rozebírat, řeknu vám proč vznikl rozruch. Vyvolal ho kapitán staré pobřežní osmdesátitunové lodi *Alora*, která jezdí mezi Singapurem a Tavoy, přiváží do vesnic poštu a různé zboží a na zpáteční cestě nakládá rýži, dřevo, kůže a místní výrobky.“

„Komu to plavidlo patří?“

„Nějaké čínské firmě, která sídlí v Singapuru. Kapitán, jenž má domorodou posádku, je starý mrzoutský Skot. Jmenuje se Macdonald. Je to zvláštní chlapík, každý ho zná a říkají mu Mac. Plaví se tam déle, než si kdo pamatuje, takže zná pobřeží a ostrovy nejlépe ze všech bělochů. Zná také místní jazyky a těch není zrovna málo. Jednou ročně toho vždycky nechá a dá loď v Singapuru do doku, aby mu ji dali do pořádku.“

„Musím opravdu vědět tyhle podrobnosti?“ zeptal se Biggles.

„Ano, protože to co vám chci povědět, závisí na něm a na jeho povaze. Jen pro vaši představu. Když za války Singapur padl Japům do rukou, naložil své staré necky uprchlíky, až se skoro potápěly a převezl je na Sumatru. Provedl to několikrát Japoncům před nosem, a přestože ho z letadla bombardovali a ostřelovali, dokázal ujet. Když Japové nakonec Singapur obsadili, uklouzl jim a ukryl svou loď někde mezi ostrovy, dokud nebylo po všem.“

„To musí být statečný člověk.“

„Kdyby nebyl takový, stěží by tam přežil. Ale teprve teď můžeme přejít k věci. Před nějakou dobou, přišel v Singapuru na britské zastupitelství a chtěl mluvit s velvyslancem. Hodil před něj na stůl ušmudlanou šňůrku, na které byly navlečeny – ne, nebudu vás žádat, abyste hádal, protože to byste neuhodl ani za sto let. Byly to sovereigny, zlaté mince. Dvacet zlatých sovereignů. Někdo do nich neobratně vyvrtil dírky, takže vytvořily jakýsi náhrdelník.“

„Pěkný návrat k divochům,“ usmál se Biggles. „Oni pak kapitána vyzvali, aby vysvětlil, jak k tak neobvyklému šperku přišel.“

„Ovšem a o pravdivosti jeho vyprávění, není třeba pochybovat. Macdonalda přece nikdo nenutil, aby ukázal co našel. Při poslední cestě mezi ostrovy, kam zajel, aby naložil kůru z mangrove, která se používá na vyčiňování kůží, objevil kánoi, v níž ležel starší mrtvý člověk. Příslušník některého kmene, které se potulují kolem ostrovů. Ty sovereigny měl pověšené kolem krku. Tělo již nebylo ve stavu vhodném ke zjišťování pitevního nálezu, ale zhnisaná rána v rameni naznačovala, že ho někdo postřelil. Kapitán si náhrdelník vzal a tělo svrhl do moře. V tamních vedrech to je jediné řešení. Pak, jelikož věděl, že stařík musel patřit k nějaké skupince nebo rodině, křížoval s lodí tak dlouho, až ty lidi našel.“

„Doufal, že zjistí, odkud mince pocházejí?“

„Pochopitelně. To by udělala většina lidí, že ano?“

„Jistě.“

„Odpověď bohužel nedostal.“

„Bývá to tak, když jde o tenhle žlutý kov,“ vzdychl Biggles.

„Saloneové, tak se ti ostrované nazývají, se domnívali, že mrtvého znali. Zestárl a stal se tak svárlivý, až ho vyhodili ze skupiny. To se stalo před pár měsíci a od té doby ho už nepotkali. Macdonald jim ukázal náhrdelník. Jen vrtěli hlavami. Žádný z nich ho neviděl. Když od nich starý vzteklík odcházel, nic takového u sebe neměl. Nedokázali vysvětlit, kde tu věc vzal. Nijak zvlášť se o to nezajímali, nechápali, že mince představují malé jmění.“

„Nevyslovili ani domněnku, proč by někdo na starce střílel?“

„Ne, ale tam se objevila zvláštní okolnost. Nepřekvapilo je to, protože na ně také někdo střílel.“

„Kdo to byl?“

„Neměli tušení.“

„Divná věc. Takže na starce zřejmě nikdo nestřílel kvůli zlatým penězům. Vzal by mu je, kdyby mu ovšem poraněný neunikl a nezemřel později. Pokud však střelec nechtěl zlato, proč střílel na starého člověka?“

„Nemám tušení. Rozhodně to znesnadnilo život ostrovanům, neboť netušili, proč jim někdo usiluje o život, a zda s tím zas nezačne na jiném ostrově. Museli kvůli potravě občas přistávat.“

„Co Macdonald? Dělal s tím něco?“

„Rozhlédl se po nejbližších ostrovech, ale nenašel nic. Nemohl v hledání dál pokračovat, měl dost vlastní práce. Čekal se příchod jihozápadního monzunu a měl starost, aby doplul do Singapuru dřív než začne.“

„Zajímal se o to ještě někdo?“

„Jistě. Vyslanectví se zeptalo barmské vlády, zda nemají zprávy o nějakých potížích na ostrovech. Odpověděli záporně, ale neměli námítky, aby v nutném případě britská loď ověřila, co se děje. Tak tam válečné loďstvo poslalo fregatu.“

„Patrně doufali, že přijdou sovereignům na stopu.“

„Samozřejmě. To byl více než dobrý důvod. Uskutečnilo se několik přistání, ale na nic nepřišli. To se dalo čekat. Pročesat všechny ty ostrovy je těžko zvládnutelný úkol.“

„A tím to zvadlo?“ řekl Biggles.

„Prozatím.“

„Říkáte, že měli k pátrání dobrý důvod. Vláda se tedy domnívá, že sovereigny na náhrdelníku mají sourozence pohozené poblíž? Je moje úvaha správná?“

„Ano. Vláda se to nejenom domnívá. Ví to!“

„Dobrá. Takže jsme u jádra věci. Pokračujte, pane.“

„Těch dvacet sovereignů bylo částí zásilky dvaceti tisíc mincí, zvláště za tím účelem ražených. Poslali je před válkou do Britské banky v Singapuru.“

„Jak to poznali? Jeden sovereign je přece jako druhý.“

„Ne tak docela. Obvykle se liší datováním. Jak jsem se zmínil, tyhle byly nově ražené a každý z nich nesl datum 1938. Anglická banka potvrdila, že to byly jediné zlaté mince s tímto označením, odeslané na Východ. Po jejich dopravě do banky v Singapuru je dali do trezoru jako rezervu. Do února 1942 na ně nesáhli. Když potom byli Japové blízko a bylo jasné, že Singapur padne, vynasnažili se zachránit zlato, aby se jim nedostalo do rukou. Vyzvedli peníze z trezoru a stále v původním balení z olověného plechu je naložili na palubu britského luxusního devatenáctitunového škuneru jménem *Vagabond*, který plul do

Kalkaty. Nedoplul tam. Poté co loď vyplula ze Singapuru, už ji nikdo nespatrił.

„Takže v záhadě zlatého náhrdelníku nám začíná trochu svítat,“ zabručel Biggles. „Proč to naložili na luxusní škuner? Řekl bych, že bitevní loď...“

„Válečné loďstvo tehdy mělo docela jiné starosti. Zlato bylo v té době až na posledním místě. A patrně by to dopadlo stejně. Snad vám nemusím připomínat, že dvě bitevní lodi, *Repulse* a *Prince of Wales*, které tam bojovaly s Japonci, šly obě v Siamském zálivu ke dnu. Dnes se dá celkem s jistotou předpokládat, že *Vagabond* se dostal do potíží pro špatné počasí, či se stal cílem japonských lodí nebo letadel. Měl pochopitelně namířeno k ostrovům, ale buď najel na břeh, nebo se potopil. *Vagabond* byla dřevěná loď, takže než válka skončila, moc z ní nezbylo. Byla to dřevěná loď, která by se dala najít, jedině kdyby skončila na mělčině.“

„Něco takového se muselo stát, jinak by nebylo možné, aby ten starý domorodec zlatáky našel a udělal si z nich náhrdelník. Je jasné, že našel vrak *Vagabonda*, a poněvadž byl sám, zůstal jediný, kdo znal jeho polohu.“

„No, když je mrtvý, neukáže nám to.“

„Zajímalo by mě, zda to zlato nějak souvisí s jeho smrtí,“ řekl zamysleně Biggles. „Je jednoznačně doloženo, že potopení *Vagabonda* nikdo nepřežil?“

„Je to nanejvýš pravděpodobné.“

„To znamená, že dnes kromě několika vládních úředníků není živé duše, která by o zlatých mincích věděla?“

„To musíme předpokládat.“

„Za japonské okupace se hodně lidí uchýlilo na ostrovy?“

„Jistě. Ale je skoro vyloučeno, že by tam zůstali dodnes.“

„Pokud tam někdo byl, mohl vrak *Vagabonda* vidět.“

„To je možné, ale nemohl by vědět o zlatě uloženém v podpalubí. I kdyby ho našel a počítal s odměnou, nečekal by tak dlouho!“

„Nesporně,“ připustil Biggles. „Nemohu se však zbavit dojmu, že zastřelení člověka, o kterém víme, že našel zlato, nebude jenom náhoda. Co se v současné době v té věci dělá?“

„Pokud vím, nic. Co byste řekl tomu, zaletět tam a obhlédnout to? Z letadla můžete přehlédnout pořádný kus země a je naděje, že byste shora něco zahlédl, i kdyby to bylo pod vodou.“

„A proč to nemůže vyřídit britské letectvo?“

„To by nešlo.“

„Proč ne?“

„Letadlo s britskými vojenskými znaky by vyvolalo pozornost. Oblast je zatím v klidu, ale jakákoli letecká činnost by se určitě stala zdrojem různých pověstí. Stačila by jediná zmínka o zlatě a umíte si představit, co by následovalo. Všechny okolní země by vznášely na oblast nároky, možná i Indie, která vlastní nedaleké Andamanské ostrovy. Objevily by se čínské džunky, předstírající rybolov. Nechceme vzbudit rozruch. Celý případ musí zůstat pod pokličkou!“

„Nevztahovalo by se to, co jste právě řekl o britském letectvu, stejně tak na mě?“

„Ne. Na civilní letadlo se to nevztahuje. Mohl byste přestírat, že prověřujete dřevařské koncese. Nebo kdyby padly nějaké všetečné otázky, použijete stejnou krycí historku jako již dříve. Vezmete s sebou kameru a řeknete, že děláte cestopisný nebo dobrodružný film pro britskou televizi.“

„Jistě, pane, to je dobrý nápad. Zeptám se vás ale ještě na pár věcí. Máte ten spis. Myslím, že jste ho prostudoval.“

„Velmi pečlivě. Co chcete vědět?“

Biggles se na chvilku odmlčel, než pokračoval. „Jak víte, pane, opravdu se nerad zabývám zlatem. Je to nebezpečné. Zlato dokáže dovést lidi k šílenství. Zlato a trápení patří k sobě jako slanina s vejci. Čím více lidí ví nebo má podezření, že někde v Souostroví leží hromada zlatěáků, tím jsme blíž nějakému neštěstí. Kolik lidí se o tom mohlo dovědět? Začneme s Macdonaldem a s tou jeho starou kocábkou *Alorou*. Kolik lidí vidělo, že bere mrtvému domorodci z krku svazek sovereignů?“

„Těžko říct. Patrně všichni lidé na palubě. Je pravděpodobné, že celá posádka byla venku a dívala se přes pažení na kánoi. Bylo by asi nemožné ukrýt šňůru se zlatými mincemi, i kdyby to kapitán chtěl udělat. Pochybuji ale, že by ho něco takového napadlo. Plaví se na lodi s pětičlennou posádkou.“

„Říkáte, že se plaví. Znamená to, že se tou prací stále ještě zabývá?“

„Ovšem, je to jeho život. Bude to dělat tak dlouho, dokud nezemře, nebo dokud se mu *Alora* nerozpadne pod nohama. On je už prostě takový. Když našel náhrdelník, skládala se jeho posádka z lidí různých národností, jak je v té části světa zvykem. Můžeme očekávat, že všichni jsou s ním i nyní. Budete se ho muset zeptat. Podle poznámky v jeho spise je teď u něj lodmistrem jakýsi Malajec jménem Laon. Strojníkem je Ind. Číňan dělá kuchaře a dva lodníci pocházejí z Barmy. Taková byla jeho obvyklá posádka a ti lidé u něho nějakou dobu vydrží.“

„Říkal jste, že Macdonald někdy přibere cestujícího. Měl tehdy nějakého na palubě? Chci se dostat k tomu, kolik lidí vidělo, jak Macdonald našel zlatý náhrdelník?“

„To nevím. O cestujícím tam není zmínka, ačkoli nelze vyloučit, že tam nějaký byl. Když Macdonald objevil kánoi, byl na cestě z Tavoy na jih do Singapuru a přistál v několika vesnicích. Hlášení o nálezů podal teprve když připlul do Singapuru.“

„V každém případě to je poctivý člověk. Nic mu nebránilo, aby si zlatáky ponechal. Jistě věděl, že jejich cena je mnohem vyšší než jejich nominální hodnota. Řekl mu někdo, že jsou částí zásilky dvaceti tisíc mincí?“

„Pochyboval bych. Přirozeně se vynaložilo veškeré úsilí, aby právě tohle zůstalo utajené. Pokud se ale dověděl, a k tomu určitě došlo, že se mezi ostrovy z nejasných důvodů pohybovala námořní fregata, netrvalo mu jistě dlouho, aby si dal dvě a dvě dohromady. Není přece žádný hlupák.“

„Co se stalo s mincemi, které našel?“

„Nevím, ale předpokládám, že ho požádali, aby jim je předal.“

„Jistě dostal odměnu.“

„Petrně ano.“

„Dobrá. Tolik co se týká *Alory*. A teď k tomu zmizelému škuneru *Vagabond*. Ví se o něm něco?“

„Patřil nějakému anglickému obchodníkovi na odpočinku. Jmenoval se Drew a zřejmě to byl zámožný muž, neboť usiloval ve své režii o obeplutí světa. Měl britskou posádku jedenácti lidí, což byl asi jeden z důvodů, proč mu peníze svěřili. Když připlul do přístavu v Singapuru, vracel se právě domů z Austrálie.“

„Zakotvil tam v nešťastnou chvíli.“

„Podmínky nemohly být horší. Každého trápila jediná myšlenka. Jak vypadnout dříve, než přijdou Japončici. Pokud víme, Drew možná vzal na palubu nějaké uprchlíky. Při zmatku jaký v přístavu vládl, nebylo pravděpodobné, že by o tom někdo věděl. Z toho vyplývá, že není známo, kdo byl při vyplutí *Vagabonda* na palubě. A protože šel ke dnu patrně se všemi lidmi, už nikdy se to nedovíme. Víme pouze, že musel odbočit z trasy, aby se dostal k ostrovům. A k ostrovům musel doplout. Jak jinak by si mohl ten starý domorodec pověsit něco z jeho nákladu kolem krku?“

„To je pozoruhodná záhada,“ zamumlal Biggles a pomalu zhasínal cigaretu. „Ve kterém měsíci našel Macdonald tu kánoi?“

„V květnu.“

„Tou dobou fouká severovýchodní monzun. Měl pěkné počasí.“

„Správně. Chtěl se dostat do Singapuru, než to v červnu začne.“

„Myslím, že nejlépe bude, když začnu tím, že najdu Macdonalda a dozvím se od něj, kde se přesně nalézal při objevení kánoe. Z toho místa si začnu prohlížet okolní ostrovy. Stejně v tom bude háček. Tihle ostrované, ti Saloneové, jsou neustále na cestách a občas se dostanou hromsky daleko. Proto je také Malajci nazývají mořskými cikány. Náš stařík s náhrdelníkem mohl najít mince stovky mil od místa, kde ho postřelili nebo kde ho Macdonald našel. Dokonce i po jeho smrti mohly kánoi daleko zanést proudy, které se motají mezi ostrovy, jako by ztratily smysl pro přírodní zákony.“

„Přírodní zákony nechám na vás, však si s nimi poradíte.“

A tím se dostáváme zpět k okamžiku, kterým jsme začali a nebude již nutné vysvětlovat, proč Ginger prohledával mangrovou bažinu v Souostroví Mergui.

KAPITOLA DRUHÁ

CO ŘEKL KAPITÁN MACDONALD

Tři týdny po rozmluvě v Raymondově kanceláři Biggles přiletěl do Singapuru v dvoumotorovém obojživelném letadle gadfly se svými přáteli, piloty Bertiem a Gingerem. Měli už za sebou hodně práce a ještě víc ji na ně čekalo. Prostudovali si námořní mapy, seznámili se se zeměpisnou polohou Souostroví, hlavně těch větších ostrovů, a vtiskli si ji do paměti. Probrali si také alespoň přibližný plán další cesty. Teď bylo nejdůležitější zjistit, kde naleznou letecký benzín a olej. Hledali zdroje na celém pevninském pobřeží, neboť na ostrovech čerpadla pohonných látek nebyla. Pokud šlo o získání potravin, nebylo to o mnoho lepší. Bylo moudřejší spolehnout se na to, co letadlo uneslo, nebo co by ulovili puškou či na udici.

Gadfly nebyl samozřejmě bezedný, takže i kdyby měli s sebou jen to nejnnutnější, nevydrželo by jim to dlouho. Záleželo i na jiných věcech a Biggles, který ze zkušenosti věděl, že úspěch nebo nezdár takového podniku často závisí na přípravě na zemi před startem, se do toho pustil velmi svědomitě.

Kdyby museli pro zásoby do Singapuru vzdáleného 800 mil nebo do Penangu, skoro 500 mil daleko, pokaždé by potřebovali velmi mnoho paliva a let by jim zabral spoustu času. Vlastně by spotřebovali víc paliva na zásobování než na vlastní pátrání.

Biggles doufal, že se dohodne s Macdonaldem a s pomocí *Alory* si zařídí na vhodných místech na pobřeží několik skladů. Rozhodnutí o tom, kde to bude, ponechá zkušenému námořníkovi. Stručně řečeno, dosti vážnou překážkou budou vzdálenosti. Bigglese trochu strašila představa, že by mohli v Souostroví zůstat bez benzínu.

Všechny přípravy, i když je dělali obratně a rychle, zabraly nějaký čas. Po jejich dokončení Biggles odletěl do Singapuru a doufal, že za panujícího příznivého počasí, tam Macdonalda ještě

zastihne. V tom se však zklamal. *Alora* již před deseti dny odjela na svou první cestu k severu. Nedalo se dělat nic jiného, než ji následovat a dohnat ji buď na širém moři nebo v některém přístavu, kde měla zastávku.

A tak po jednodenní přestávce, kdy odpočívali po dlouhém letu z Anglie, naplnili nádrže gadfly až po okraj a znovu se vznesli. Vraceli se stejnou cestou, kudy přicestovali, až narazili na *Aloru* ve Victoria Point. Je to poněkud zchátralý malý přístav na jižním výběžku Barmy, naproti konci Souostroví Mergui. *Alora* tam kotvila u polorozpadlé hráze a chystala se právě k vyplutí, když Biggles zajel s letadlem k boku lodi a hlasitě pozdravil jediného Evropana na palubě. Nepochybně šlo o kapitána.

Kapitán Macdonald vypadal přesně tak, jak si ho Biggles po celý čas představoval. Měl před sebou typického mořského vlka, muže, jenž prožil celý život na moři. Takového, kterého najdete ve všech možných koutech oceánů, a kteří se vyrovnávají s úkoly, kterých se kromě těch nejsrdnatějších každý zalekne. Muže, kteří berou osud tak, jak přichází. Byl nevelký, ramenatý, a měl chladné modré oči, z nichž vyzařoval rozum a zkušenost. Vykasané rukávy na pažích odhalovaly tetování. Prosolenou čepici se štítkem měl posunutou na hlavě v nebezpečném úhlu vzad. Jeho pleť slunce opálilo do hněda, a měla nažloutlý nádech, který výmluvně naznačoval, že ho občas potrápí horečka. Špičatá, prošedivělá nazrzlá bradka dávala jeho tváři dost divoký výraz. V zubech svíral krátkou černou dýmku.

Úmyslně pomalu přešel na zád', opřel se těžce rukama o zábradlí a podíval se dolů. „Dávejte pozor na loď“, zahřímal. „Jestli mi poškrábete náťer, Bůh je mi svědkem, že toho budete litovat.“

Biggles vynaložil značné úsilí, aby se nezasmál při myšlence, jak křehké křídlo letadla ničí zrezavělý plech Macdonaldovy staré kocábky. Podezřívál Skota, že o letadlech toho moc neví. „Můžu na palubu?“ zavolal.

„Co chcete?“ zaznělo stroze.

„Chci si s vámi promluvit.“

Souhlas naznačilo zabručení a přikývnutí.

Biggles opatrně zajel s gadfly k molu, pěkně daleko od lodi. „Dávejte pozor,“ vyzval ostatní, když se chystal vylézt. „Jestli o ten vrak jen zavadíme, máme to spočítané.“ Když vylezl nahoru na molo, šel po něm až k lodi, vystoupil na palubu *Alory* a přidal se ke kapitánovi.

„Oč jde?“ zeptal se Macdonald stále s dýmkou v zubech.

Biggles se rozhlédl, aby zjistil, zda někdo neposlouchá. „Pane Macdonalde,“ řekl pak vážně, „britská vláda mě poslala, abych se pokusil najít místo, kde jste našel náhrdelník ze sovereignů.“

Macdonald přivřel oči. Pohlédl na Bigglese s netajenou nechutí. Beze spěchu vyndal dýmku z úst a výmluvně si odplivl do vody. „Tak tohle?“ zasyčel. „Víte co, pane? Mažte zase domů a vyříd'te tý svý zatracený vládě, ať ode mě žádnou pomoc nečeká!“

Biggles znal kapitánovu pověst a očekával chladné přijetí, ne však tak otevřené nepřátelství. Zřejmě došlo k něčemu, co starého muže popudilo a Biggles nevěděl, co to je. Teď musel objevit, kdo to zavínil a přitom kapitána ještě víc nerozzlobit. Vyňal krabičku cigaret, aby získal čas, a jednu kapitánovi nabídl. Macdonald ji s pohrdavým gestem odmítl. Biggles si vzal cigaretu sám, poklepal s ní o hřbet ruky a zapálil ji.

„Je mi líto, že na to takhle nahlížíte, pane Macdonalde,“ řekl klidně. „Spoléhal jsem na to, že se od vás dozvím něco důležitého. Jestliže se vás britská vláda nějak dotkla, a vidím, že k tomu asi došlo, pak byste měl uznat, že já za to nemůžu. Dělán dost těžkou práci, stejně jako vy. Vím, jaký jste člověk a jsem přesvědčen, že jakákoli vaše stížnost bude oprávněná. Chci od vás jen to, abyste mi řekl, oč se jedná a dal mi možnost uvést věc do pořádku.“

„Nepotřebuju, aby někdo dával za mě něco do rychtyku,“ zavrčel kapitán. „Dokážu se postarat o sebe sám!“

„Nepochybuji,“ zasmál se Biggles. „Dělán to taky tak. Dobrá, kapitáne. Bude po vašem a nebudu se doprošovat. Neživte ale v sobě vztek moc dlouho, nebo z toho budete mít špatné trávení.“ Biggles se otočil k odchodu a potom, jako by ho ještě něco napadlo, dodal: „Souvisí to nějak s penězi, které jste našel? Kde jsou teď?“

„Jak to mám k sakru vědět?“

„Chcete říct, že vám je vzali?“ překvapeně vyhrkl Biggles.

„Jo. Byl jsem takovej trouba, že jsem je dal z ruky a víc jsem je neviděl.“

„Měl jste právo na náhradu v plné výši!“

„Ani pěták. Na ty jejich zatracený peníze kašlu, ale měl jsem právo vědět, komu patříly.“

Tak v tom to vězí, pomyslel si Biggles a v duchu proklel tupost úřadu, který to zavinil. Kapitán měl k nespokojenosti dost důvodů. Vzhledem k tomu, že o věci nic nevěděl, přirozeně předpokládal, že má nárok na náhradu. Podle běžných pravidel o tom nebylo sporu a chování úředníků ze Singapuru se nedalo omluvit. Lidé, kteří nález vyřizovali, buď nálezce odbyli, nebo si dokonce nálezný přisvojili sami.

„Naprosto s vámi souhlasím, kapitáne,“ prohlásil Biggles. „Ale jedním jsem si jist. Nakonec se to urovná.“

„Hehm, ti škrabáci v Singapuru nehnou prstem. Starej námořník jim může bejt ukradeněj!“

Tady se Biggles málem dopustil hrubé chyby. „Stěžoval jste si na jejich jednání?“

Macdonald se naježil jako podrážděný pes. „Stěžovat si? To se k nim mám připlazit jako hladovej kuli?“

„Ne, jistě ne,“ vyhrkl Biggles.

„To bych sakra řek, že ne,“ odfrkl Macdonald.

„Právě jsem přiletěl ze Singapuru,“ pokračoval Biggles. „Hned teď se tam vrátím a ztropím tam pořádný kravál za to, jak s vámi jednali a...“

„Nechci žádný omluvy!“ vybuchl Macdonald.

„To bych také neudělal. Postaral bych se, aby někdo za takovou lumpárnu dostal přes prsty. Ale než to udělám, řeknu vám důvěrně něco, co máte plné právo vědět. Je to důležitější než jste myslel. Možná se tím vysvětluje, proč před vámi mlčeli. Celá věc je totiž z bezpečnostních důvodů tajná. Posadme se. Nebo snad spěcháte s odplutím?“

„Hehm, ne. Stačí mi příští příliv.“

Když si našli místa na barelech s parafínem, jež byly součástí nákladu, Biggles pokračoval: „Ty zlaté mince, které jste našel, patřily k velké zásilce, která se ztratila za války.“

„Tak proč mi to neřekli?“ zavrčel Macdonald již mírněji.

„Trvalo dlouho, než si to uvědomili a dali si dohromady fakta. Všechno se to dělalo v Londýně. Úřední místa pracují pomalu. Já bych byl poslední, kdo by to popíral. Ale nakonec k cíli po těch svých křivolakých pěšinkách dojdou. No tak, kapitáne. Víím, že jste byl v Singapuru těsně předtím, než ho zabrali Japové. Nevzpomenete si náhodou na škuner jménem *Vagabond*, který tam tehdy kotvil? Plul pod červenou vlajkou.“

„Nikdy nezapomenu na žádnou loď,“ zavrčel Macdonald. „Na tuhle si vzpomínám dobře. Pěkná lodička. Viděl jsem ji odplouvat.“

„Nevíte, co se s ní stalo?“

„Ne. Vy jo?“

„Až do chvíle, kdy jste našel sovereigny u mrtvého, to nevěděl nikdo. Když *Vagabond* odplul ze Singapuru a zamířil do Kalkaty, měl na palubě dvacet tisíc zlatých sovereignů, přesně stejných jako ty, které jste našel na krku mrtvého starce. Všechny měly stejné datum. Z Londýna je odeslali před válkou jako zlatou rezervu do banky v Singapuru. Když už bylo jisté, že Britové město vyklidí, naložili zlato na *Vagabond*, aby ho odvezl do Kalkaty. Nikdy tam nedošel. Vzhledem k tomu co se asi stalo, byli by tehdy udělali líp, kdyby naložili peníze na *Aloru*.“

Macdonald si nacpával dýmku mozočnatým palcem.

„Tak škuner se ztratil...“

„Ode dne kdy vyplul, ho už nikdo neviděl. To se tehdy za války samozřejmě stalo spoustě jiných plavidel. Škuner se mohl potopit kdekoli tak se o to nikdo moc nestaral, dokud jste nenašel ty sovereigny. Díky vám je dnes jasné, že skončil někde mezi ostrovy, jinak by se tam část jeho nákladu nemohla objevit.“

„Tak tohle hledala ta fregata,“ ťukl se Macdonald do čela.

„Správně. Nic ale nenašla.“

„Od lodi s takovým ponorem bych to ani nečekal. Musela se držet pěkně zpátky, jinak by někde uvázla sama. A po dvaceti letech by z dřevěný lodi, jako byl *Vagabond* moc nezbylo. Jestli se dostala někam mezi mangrovníky, nic byste neviděl, dokud byste nebyl přímo nad ní.“

„Je to tak a oni si to uvědomují. Proto mě sem poslali. Jestli *Vagabond* leží nad mělčinou, mohl bych vidět zbytky z letadla.“

„Už jste tu někdy byl?“ zbystřil pozornost kapitán.

„Ano. Už před válkou jsem tu hledal úkryt ponorky, která nám v Indickém oceánu potápěla lodě s municí.“

„Na to se pamatuju,“ zvedl hlavu Macdonald. „Tak to jste byl vy? Od té doby se toho moc nezměnilo. Čemu pořád nerozumím, proč mi o tom ztraceným škuneru nikdo neřek. Pohybuju se mezi ostrovama často a moh jsem s tím něco udělat.“

„Řekl bych, že jakmile si lidé z rozvědky uvědomili, že je ve hře dvacet tisíc liber ve zlatě, které dnes mají podstatně větší cenu, uvalili na celou věc zákaz informací. Umím si představit, co by se stalo, kdyby věc pronikla na veřejnost. Bylo by to jako když vybuchne sopka. Všichni by se mohli přerazit, aby dostali odměnu. Každý kdo má nějakou bárku, co se udrží na vodě, Barmánci, Číňané, Siamci, všechna tahle čeládka by zamířila nejkratší cestou k vašim ostrovům a vznikla by parádní mela. Jeden by střílel na druhého. Koneckonců tolik zlata už stojí za pořádnou rvačku. Proto se asi v Singapuru rozhodli držet celou věc pod pokličkou, ačkoli to úřady podle mě neomlouvá, že vám nic neřekli. Vrátím se do Singapuru a povím jim, co si o tom myslím. Jak si představují, že by ty peníze našli bez vaší pomoci? Postarám se, abyste dostal svou odměnu.“

„Hehm... Co když se budou cukat?“

„Potom celou tu věc rozmáznou v novinách, k sakru.“

Macdonald zamrkal. „Začínáte se mi líbit. Mám dojem, že mluvíme stejným jazykem. Jak se jmenujete?“

„Bigglesworth. Říkají mi Biggles.“

„Dobrá, pane Bogglesi. Jsem rozumněj člověk a začínám mít na tu věc jiný názor. Nemusíte marnit čas a vracet se do Singapuru,

jen abyste tam kvůli mně dělal rámus. Začal jste tím, že si myslíte, že bych vám moh nějak pomoci. Co potřebujete vědět?“

„Než se dostaneme ke konkrétním otázkám, chtěl bych si objasnit pár nejasných věcí. Ten starý Salone musel najít trosky *Vagabonda*. Našel i zlaté mince. Proč si jich vzal jen dvacet?“

„To je jednoduchý. Neuvědomoval si cenu toho co našel. Dvacet mu akorát stačilo, aby si je pověsil kolem svého hubeného krku. Asi by byl šťastnější, kdyby našel rupie, který znal.“

„Říkal jste, že ho zastřelili.“

„Tak mi to připadalo.“

„A Saloneové vám řekli, že na ně taky někdo střílel. Můžete mi nějak vysvětlit, proč by někdo na ostrovany plýtvat municí?“

„Počítám, že to mohla být posádka nějaký čínský džunky, která je chtěla zastrašit a zahnat z místa, kde jsou perlorodky. Však je brzy uvidíte. Platěj barmský vládě jednorázově nějakou částku za právo lovit jednu sezónu v určitý oblasti. Někteří sem přijíždějí docela daleka. Když pak začne špatný počasí, ploujou zase domů. Myslím, že jim dědoušek nějak vadil.“

„Vypadá to tak,“ kývl Biggles. „A asi se k němu nedostali tak blízko, aby viděli, co má kolem krku. To by pak byla hra o něco jiného. Moc rád bych věděl, kolik lidí vás vidělo, když jste našel sovereignty. Pokud se vaše posádka nezměnila, něco už o ní vím a slyšel jsem, že občas svezete nějakého cestujícího. Měl jste kromě posádky někoho na palubě, když jste našel zlatý náhrdelník?“

„Hehm, teď si vzpomínám. Byl to nějaký nákupčí perel z Manily. Objevuje se tu pravidelně každé rok. Znal jsem ho pod jménem Feng. Jel vždycky obě cesty, tam a zpátky. Nalodil se v Singapuru a šel na břeh všude, kde jsem zakotvil. Hledal pěkný perly. Moc lidí na pobřeží, kteří mají čluny a to je taky pěkný mišmaš, loví perly na vlastní pěst. Vezměte si třeba tenhle přístav. Tady žije nejmíň půl tuctu národností. Malajci, Číňané, Siamci, Tamilové... a to nemluvím o míšencích. Celkem se snášejí. Feng mi říkal, že se mu ta cesta obvykle vyplatí. Abych nezapomněl, mluvil anglicky, s americkým přízvukem. Napadlo mě, že je ze Spojených států.“

„Co to je za člověka?“

„Pokud vím, byl docela v pořádku, jinak bych ho na loď nevzal. Saloneové o něm říkají, že to je tvrdý obchodník, ale to se mě netýká.“

„Viděl ty sovereigny?“

„Nemoh je nevidět. Taký je hned chtěl.“

„On je chtěl?“

„Jasně, chtěl je koupit, a že o tom nikomu neřekne.“

„To bych pochyboval!“

„Já taky. Vždycky s sebou vozil spoustu peněz. Malajský dolary a rupie.“

„Co jste mu řekl?“

„Řek jsem mu, že neprodávám, co mi nepatří.“

„Musel být ještě s vámi, když jste našel domorodce a mluvil s nimi.“

„Samozřejmě. Zkoušel mě přemluvit, abych se tam trochu projel. Počítal, že sovereignů tam musí být někde nedaleko ještě víc. Já na to ale neměl čas.“

„Co se s ním nakonec stalo?“

„Pánbůh ví. Když jsme přijeli do Singapuru, odešel jako vždycky a pak už jsem ho neviděl.“

„Opravdu jste se s ním už nesetkal?“

„Ne. Dokud nepřešlo špatný počasí, ani jsem ho nečekal. Myslel jsem, že se objeví kvůli tyhle plavbě, ale v Singapuru jsem ho ani nezahlídl a v kanceláři taky nebyl, aby si zaplatil jízdný.“

„Rozumím,“ řekl zamyšleně Biggles. „Nevadilo by vám, kdybyste mi teď řekl, kde jste našel kánoe s mrtvým Salonem?“

„Mířil jsem na jih a měl jsem Ostrov divokých prasat asi dvě míle od pravoboku.“

„Tam jste také našel tu tlupu Saloneů?“

„Ne. Ti měli ty svoje smradlavý čluny zastrčený v malý zátocě u ostrova Čočan.“

„Smradlavé čluny?“

„Jo. Jsou cejtit na míli daleko.“

„Proč páchnou?“

„Protože na dně člunů vozí zbytky shnilých rybích vnitřností. Strávěj polovinu času na vodě rybařením a lovem perel, a kdyby to svinstvo vyhazovali z lodí, přilákali by k sobě žraloky.“

„To je docela rozumný důvod. Ještě jednu věc, kapitáne. Budu se zabývat touhle prací nějaký čas. Když budete chtít, mohl byste mi hodně pomoci. Čistě obchodně, samozřejmě. Máme sice v letadle nějaké jídlo, hlavně suchary a konzervy, ale nerad bych létal do Penangu pro nové zásoby. Ztratil bych moc času a lidé by se začali divit, co tam pořád dělám. Napadlo mě, že kdybych vám dal seznam a peníze, mohl byste mi na vhodných ostrovech, na severu i na jihu, zajistit pár míst, kde bych si mohl v případě potřeby vzít co bych chtěl. Také bychom si oba ušetřili hledání jeden druhého.“

Macdonald se zamyslel. „S tím by neměla být žádná potíž,“ řekl. „Podíváme se na mapu a rozhodneme, který místa budou pro nás oba nejvhodnější. Nejlepší by to bylo na plážích, dost daleko od čáry přílivu. Ty věci se budou muset zahrabat. Saloneové sice nejsou zloději, ale kdyby to našli, mysleli by, že to je dar z nebes.“

„Nemohl bych se na ně za to zlobit.“

„Větší nebezpečí jsou krokodýlové a divoký prasata. Kdyby jídlo zvětřili, vyhrabali by ho. Muselo by se zakrýt kamením.“

„Díky. To by mě určitě nenapadlo.“

Bigglesovi se ulevilo, že dokázal uklidnit houževnatého starého Skota, který se oprávněně rozhořčoval, že ho nechali beze zpráv. Doprovodil ho do kabiny, kde ležela rozložená velká mapa ostrovů, už značně opotřebovaná a plná poznámek a oprav.

„Jestli máte mapu, moc jí nevěřte,“ varoval ho Macdonald. „Na to, aby byla spolehlivá, musela by se každé rok kontrolovat. Tady stačí větší bouřka a všechno je najednou jinak.“

„Řekněte mi, co navrhujete,“ žádal Biggles. „Co bude vhodné pro vás, hodí se i mně. Mému letadlu stačí k pohybu po hladině jen pár palců vody a kromě toho má kola takže může pojíždět po zemi, pokud není příliš nerovná.“

„Hehm,“ přikývl Macdonald. Se staženým obočím hleděl do mapy a občas vybafl obláček tabákového kouře, který čpěl tak

náramně, že Biggles musel vynaložit hodně úsilí, aby se ubránil kašli. Kapitán přejížděl po ostrovech špačkem tužky, která měla své lepší dny již dávno za sebou. Konečně se rozhodl.

„Řekl bych, tady, ostrov Čang na jihu a tady, ostrov Kampong na severu. Říkají mu Kampong, protože tam kdysi sídlili Malajci. Ted' už jsou pryč, ale ještě můžete najít zbytky chatrčí. Těm se ale vyhněte, jsou plný lezoucí havěti. Je tam taky malý stádo buvolů. To jsou potomci těch, co Malajci nestačili pochyťat, když balili kufry. Jsou to ošklivý potvory, dejte si na ně pozor.“

„Tak proč jste to místo vybral?“

„Protože je tam dobrá pláž a u ní dost velká hloubka a to se mi hodí při vykládání zásob. Měl bych vám taky říct, že jestli se ti buvolové budou potloukat blízko zbytků chatrčí, patrně se tam bude toulat taky tygr.“

„Tomu nerozumím.“

„To je docela jednoduchý. Tygři často připlavou z pevniny k nejbližším ostrovům. Když buvolové ucítějí tygra, přitáhnou ke vsi a čekají, že je lidi nějak ochrání. Tu zkušenost získali po letech na pevnině.“

„Vidím, že budu muset být opatrný,“ řekl Biggles vážně a rychle si načrtl polohu ostrovů, které Macdonald jmenoval.

„Mluvíte malajsky?“ zeptal se kapitán.

„Jenom pár slov.“

„Hm. Bojím se, že když se nedomluvíte, nebudete to mít lehký. Tady se všude mluví malajsky. Taky Saloneové se malajsky jakž takž domluví. Vy prostě potřebujete někoho, kdo se tu vyzná.“

„Kdybych ho našel, milerád ho vezmu s sebou.“

„Jestli to myslíte vážně, vím o jednom takovém. Mluvil jsem s ním zrovna než jste přilít z nebe. Řídí tady nakládání a vykládání zboží. Je to Malajec. Bydlí v jednom z těch bungalovů, co vidíte za nábřežím. Jmenuje se Čintú. Je ženatý a má několik děcek. Při práci na jihu na gumovníkový plantáži se slušně naučil anglicky a ani jako kuchař není špatnej. Je to šikovnej chlapík na všechno. Chcete, abych ho zavolał?“

„Za to bych vám byl opravdu vděčný. Omlouvám se, jestli vás moc zdržuji.“

„To je v rychtyku. Nic naléhavýho nemám. Můžu tu počkat klidně do rána. Zatím napište seznam těch potravin.“

Vrátili se na palubu, kde si kapitán přiložil ruce k ústům a zařval tak, až Biggles poskočil. Trhli sebou i Bertie s Gingerem, kteří uvázali letadlo a teď seděli na molu, kde na ně s posvátnou úctou zírala tlupa dětí všech možných barev.

„Už jde,“ oznamoval Macdonald, který se díval na břeh. „Vidím, že máte posádku.“

„Ano, to jsou moji přátelé. Oba jsou piloti. Až si promluvíím s tím chlapíkem, zavolám je sem.“

Malajec přiklusal a mrštně skočil na palubu. Macdonald s ním několik minut živě hovořil a Biggles měl příležitost prohlédnout si svého nastávajícího tlumočníka.

Na první pohled se dalo říct, že není žádný krasavec. Jeho věk byl neurčitý, něco mezi třiceti a čtyřiceti lety. Výškou o mnoho nepřesahoval pět stop, ale byl dobře rostlý, měl širokou hrud' a ramena. Plet' měla barvu silného čaje. Měl nestříhané rovné černé vlasy a jako většina jeho rodáků byl bezvousý. Čelo bylo vysoké a brada pevná, nos spíše plochý. Zuby měl zbarveny červenohnědě od žvýkání betelu. Velké hnědé inteligentní oči měl posazeny ve tváři daleko od sebe, a pravou tvář poznamenala dlouhá jizva. Jeho oděv sestával jen z krátkého *sarongu*, jakési sukně, stažené kolem pasu a z páru po domácíku zhotovených sandálů.

Kapitán se obrátil na Biglese: „Domluvili jsme se. Může začít, kdy budete chtít. Plat mu dáte stejně, jako mu dávám já a k tomu zaopatření. Zjistíte, že za to stojí a ještě za víc,“ dokončil Macdonald věštecky svůj proslov.

Čintů se příjemně usmál a uklonil se.

„Nazdar,“ přikývl Biggles. „Beru ho a děkuji.“

„Zná ostrovy jak svý boty, takže na něj můžete dát. Kde chcete začít s pátráním, abych věděl, kde vás mám hledat?“

„Myslím, že nejlepším místem k tomu je Ostrov divokých prasat. Odtamtud mohu operovat na všechny strany.“

„Líp jste si vážně nemoh vybrat. Později si o tom ještě s váma promluví.“

„Teď se seznamte s mými přáteli,“ vyzval ho Biggles. „Určitě se všichni ještě znovu setkáme.“

KAPITOLA TŘETÍ

OSTROV DIVOKÝCH PRASAT

Následujícího dne *Alora* vyrazila spolu s gadfly již za svítání. Pobřežní plavidlo vyplulo na sever po své obvyklé trase a letadlo zamířilo k Ostrovu divokých prasat, kde si letci hodlali zařídit základnu, ze které budou zkoumat nejbližší ostrovy.

Během minulého večera měl Biggles poslední jednání s kapitánem. Proběhlo v čínské čajovně nad výtečným kuřetem s rýží, kořeněnou kari. Předal Macdonaldovi seznamy zásob a peníze na nákup. I Čintú dostal zálohu, takže mohl opustit svou ženu a děti a zaopatřit je po dobu nepřítomnosti živitele.

Kapitán vysvětlil letcům, že poměry se od války trochu změnily, ale změny byly spíše k horšímu než k lepšímu. Podle jeho názoru to bylo tím, že domorodcům chyběla podnikavost Evropanů, kteří dříve v téhle oblasti pracovali. Domorodci nedokázali využít přírodních zdrojů své země a to se týkalo i ostrovů. Dnes zde rozhodovali jen barmští vládní úředníci a výběrčí daní, lidé, které bylo snadné podplatit. Sám Macdonald měl s nimi stále potíže.

Saloneů a Mawkenů, což byl další domorodý kmen navštěvující ostrovy, nebylo tolik co dříve. Nucené práce za japonské okupace snížily jejich počty a od té doby se nevzpamatovali.

Není třeba zdůrazňovat, že Biggles byl po málo slibném začátku s výsledkem jednání se skotským kapitánem velmi spokojen. Letci měli pocit, že získali přítele a spojence. Už jenom skutečnost, že Mac, jak mu začali říkat, souhlasil s nákupem zásob a se zřízením skladišť, znamenala pro Bigglese velké ulehčení, protože to řešilo jeden z největších problémů. Také jim dohodil Čintúa a všichni se měli brzy přesvědčit, oč nesnadnější by byl jejich úkol bez tohoto zdatného pomocníka.

Čintú mluvil prazvláštní angličtinou, která se letcům často stala zdrojem obveselení. Využíval zásoby různých slovních obrátů

a rčení, nasbíraných u bílých plantážníků, pro něž dříve pracoval. Odposlouchal je jako papoušek, takže je pronášel prakticky bez přízvuku. První si toho všiml Ginger, když Malajec ukázal na jeho nazrzlé vlasy a prohodil nenuceně: „Báječný vlasatec.“

Létání snášel stejně, jako většina nezkušených lidí. Letadla znal od vidění, ale první vzdušný výlet zažil až nyní. Choval se však, jako by po celý život nedělal nic jiného. Nedal najevo ani nejmenší překvapení, tím méně strach. Neprozradil, co si skutečně myslí. Občas se na zrzka usmál. Cestoval s ním v kabině, zatímco Biggles s Bertiem seděli vpředu na místech pilotů.

Byl nádherný bezmračný den, povíval větřík, který lehce čeřil hladinu, takže ztratila vzhled plochého skla. Viditelnost byla toho dne neomezená a z výšky dvou tisíc stop se četné ostrovy a ostrůvky Souostroví předváděly v báječné přírodní kráse. Některé z nich měly pobřeží se stříbrnými nebo zlatými plážemi, na jiných čněly vysoké černé skály a přílivové pásmo bylo plné sutí. Další vypadaly jen jako útesy, a podobaly se jeden druhému. Černé srázy na větších z nich občas přerušovala džungle plochami svěží zeleně. Mangrové houštiny, vybíhající daleko od břehu, oddělovaly pevninu od moře tmavozeleným pásem a zdály se být plné záhad. Na několika ostrovech se rýsovaly tenké stříbřité stužky, což byly bystriny, které si po nedávném monzunu hledaly cestu k moři.

Oblast ležela hodně na východ od rušných tras lodí, plujících mezi Rangúnem a Singapurem a byl tu jen velmi malý provoz. Občas byla vidět džunka s velkou plachtou, která se podobala obrovské zácloně pověšené k sušení, několik sampanů u pobřeží a tu a tam nějaká kánoe.

Když gadfly letěl nad modrým mořem a nesčetnými ostrovy, které se podobaly namátkou roztroušeným smaragdům, letcům se zdálo, že v blízkých dnech budou stále ve vzduchu. Zrzka počet ostrovů poněkud znepokojoval, neboť zapamatovat si všechna jejich jména, pokud je měly, bylo nad lidské síly. Dokázal si zapamatovat jenom ty větší, například Casuarina, St. Luke's, St. Matthew's, Elphinstone, King nebo Kochan. Jak již Biggles poznamenal dříve, jinou věcí bylo dívat se na Souostroví na mapě a

jinou vidět je ve skutečnosti z výšky. Dalo se postupovat jen tak, že menší ostrůvky obletěli a po prohlídce si je odškrtnli na mapě.

Letěli podle odhadu, neboť bylo málo pravděpodobné, že by se gadfly odchýlil z kurzu, zvláště když jejich cíl, Ostrov divokých prasat, patřil mezi největší ve skupině. Měřil na délku asi čtyři míle a na šířku dvě. Poznali ho právě podle jeho velikosti. Jeho pobřeží lemovaly palmy a uprostřed se zvedala vyvýšenina porostlá stromy. Byla nejvyšším bodem ostrova. Dobře viditelná byla světlá písčité pláž, ohraničující malou zátoku. Zdálo se, že tam je jenom jedna, protože zbývající část pobřeží zabíralo kamenité přílivové pásmo a rozsáhlá mangrová houština, vnikající daleko do moře. Když se letadlo přiblížilo, Ginger pozoroval ostrov z okna a marně na něm hledal lidské tvory. Neviděl žádné čluny, ani kouř, který by značil přítomnost lidí. Byl to typický zdejší pustý ostrov.

Biggles se snášel dolů klouzavým letem, ale než přistál, celý ostrov v nevelké výšce obletěl. Přitom neobjevili nic zajímavého, až na jeden potůček, který na konci pláže vtékal do moře. Přistál s letadlem uvnitř zátoky a popojel k zakřivenému písečnému pásu. Vzápětí se ukázalo, že vybrat si tenhle ostrov za základnu, nebude bez problémů. Dalo se to čekat. Jak se letoun přibližoval, zvedlo se několik krokodýlů, vyhřívajících se na slunci a zmizelo v moři. Neutekli daleko. Když je stroj míjel, bylo průzračnou vodou vidět, jak odpočívají na dně.

„Žádné koupání nebude,“ zavrčel Ginger.

Čintů na něho pohlédl a usmál se. „Když vás *boya* chytí do zubů, píchnete oči. On pustí.“ Předvedl palci, jak to myslí.

Ginger zamrkal. Chápal to, ale doufal, že si nikdy nebude muset tuhle oční operaci vyzkoušet. Také si povšiml, že krokodýlům se tu říká *boya*. „Příliš mnoho *boya*,“ poznamenal smutně. „Snášet vejce do mangrove,“ řekl Čintů.

Biggles spustil kola a vyjel s letadlem nahoru po pláži až za čáru nejvyššího přílivu. Vypnul motory a zastavil se asi dvacet yardů od místa, kde se džungle, bambusové houští, kokosové palmy a přesličníky rozrůstaly až do písku.

Všichni vystoupili.

„Tady nám bude dobře,“ prohodil Biggles, rozhlédl se a zapálil si cigaretu. „Vyložíme věci a utáboříme se. Držte se dál od vody.“

„To mi nemusíš říkat,“ odpověděl Ginger. „Já ty ohavné bestie viděl.“

„Věříš, starouši, že bych hledal krokodýly jen v řekách?“ ozval se Bertie.

„Proč bys je vůbec hledal?“ zeptal se Biggles.

„Aby nehledali mě, otravové. Těšil jsem se na potápění.“

„Na to zapomeň. Dáme se do práce.“

Následující dvě hodiny věnovali vykládání zásob a výstroje, jež byla nezbytná pro okamžitou potřebu. Nejdůležitější věcí byl lehký čtyřhranný nylonový stan. Aby uspořili místo v letadle nevzali si s sebou opěrné tyče, ale ty tu snadno nahradili useknutým silným bambusem. Pro každého tu byly srolované přikrývky a podložky na spaní, které rozložili ve stanu. Pak rozvěsili síť proti moskytům a na stanové tyče pověsili pušku a brokovnici.

Bertie poznamenal, že tu ani mnoho moskytů není.

„Nic si nenamlouvej, však oni přiletí,“ řekl mu smutně Biggles. „Díky Bohu, že ti malí krvežízniví dáblíci vylétají na lov až za tmy, jinak by tu život lidí s dobrou šťávou v žilách, jakou máme my, nebyl možný. Sloužíme moskytům jako hodovní stůl. Ale podobně jsou na tom i zvířata. Ta bývají jídelnou pijavic. Neujdeme ani jim, až budeme něco dělat v džungli.“

Zatímco zařizovali tábor, nezahálel ani Čintú. Aniž by ho někdo o něco požádal, dal se do díla sám. Sestavil ohniště z velkých kamenů a vedle něj navršil zásobu paliva. Přinesl v plátěném vědru vodu z potoka a pak, s vykasaným *sarongem* a těžkým malajským nožem *parangem* v ruce, začal usekávat silné bambusové tyče. Biggles si všiml, jak je přirezává do stejné délky, a zeptal se ho, k čemu to poslouží.

„Možná v noci přijde *boya*,“ prohlásil vážně Čintú. Vysvětlil, že postaví kolem stanu a přístřešku, který si připravil pro sebe, kolovou ohradu, která je udrží od tábora.

„Zaručeně ví, co dělá,“ uznale kývl Biggles.

„Začínám chápat, proč tyhle okouzlující ostrovy nejsou zrovna zaplaveny turisty, jestli mi rozumíš,“ vzdychl Bertie. „Co by nám jinak vadilo, užívat si tu života jako v pohádce?“

„To ještě nevíš o hadech, lorde,“ ušklíbl se Biggles. „Nemusíš se ale bát, nejsou všichni jedovatí. Krajty bývají hodně veliké, ale vypadají nebezpečněji, než ve skutečnosti jsou. Když o nějakou zakopneš, snaž se dostat daleko od stromů. Pokud se krajta nemůže zachytit ocasem kmene, neudrží tě. Tak mi to kdysi říkali.“

„Děkuji za radu,“ odsekl Bertie. „Jestli ti to nevadí, zůstanu raději na pláži.“

„Největší hrozbu tu pravděpodobně představuje kobra. Na pevnině určitě,“ řekl Biggles. „Také proto jsem do lékařské brašny přidal sérum. Ale ačkoli jsou dost rozšířené, pravděpodobnost že by tě některá napadla, je asi stejná, jako když tě u Hyde Parku porazí auto. Myslím, že v Indii umírá každým rokem na hadí uštknutí asi dvacet tisíc lidí. Nikdo o tom mnoho nemluví a Indům to nezabrání vycházet do přírody.“

„To není příliš zábavné,“ prohlásil Bertie chladně. „Po té, jak mě v Brazílii chytila anakonda za nohu, jsem měl po celý rok děsné sny.“

Biggles se tiše zasmál a vzhlédl k obloze. „Zdá se, že počasí se ustálilo a bude pěkně, ale na to nemůžeme nikdy spoléhat. Tady se občas vyskytne nepěkný druh bouřky, které říkají sumatran. Může se odněkud přihnát v kteroukoli roční dobu. Musíme se pojistit. Připravíme si nějaké kolíky, aby byly po ruce k ukotvení stroje, kdyby tlakoměr začal prudce klesat. Vypadali bychom jako hlupáci, kdybychom se ráno vzbudili a všimli si, že vítr odnesl letadlo.“

Hned se do toho dali. Když končili, Čintú je volal od ohně, že oběd je hotov. Opět projevil svou zdatnost, neboť se ukázalo, že udělal nejenom kotlík čaje s cukrem a otevřel kondenzované mléko, ale připravil mísu hovězího masa s rýží okořeněnou kari. Za jídlo dostal jedničku, chutnalo všem. Potom umyl nádobí a uklidil je. To všechno dělal s klidem a přehledem, byla na něm znát dlouhá léta zkušeností.

„Náš nový přítel je hotový poklad,“ řekl Bertie uznale. „Jestli je něco, co mě nechává chladným, pak to jsou kuchyňské práce. Měli jsme s sebou vzít pračku. To by nám dobrák Čintů určitě předkládal každý den čisté košile.“

Nemusel si kvůli tomu dělat starosti, neboť brzy vyšlo najevo, že Čintů to dokáže i bez pračky.

Když bylo všechno v náležitém pořádku, slunce již dávno prošlo zenitem. Ginger se k tomu vyjádřil: „Jestli je to všechno, myslím, že si půjdu maličko protáhnout nohy, dokud je trochu vidět. Už jsem si týden pořádně nezacvičil.“ Obrátil se k odchodu.

„Kam jdeš?“ zeptal se Biggles.

„Jenom k těm mangrovníkům na konci pláže.“

„Dávej pozor, ať něco nevyvedeš.“

„Třeba najdu vrak *Vagabonda*. Může být tady jako kdekoli jinde.“

„Nezdrž se dlouho.“

Ginger zvedl ruku na znamení, že slyší a s tichým pohvizdováním odcházel. Díval se na zvláštní lastury, korály a jiné podivuhodné věci, které v Londýně viděl leda v muzeu. Povšiml si stop, které v písku zanechali krokodýli.

Rozmýšlel se, jestli má jít ještě dál. Před ním ustupovala malá armáda krabů, mávajících svými klepety. Došel na okraj bažiny a nahlédl do jejich šerých nepřístupných koutů. Spleť kořenů, které se rozrůstaly a plazily jako chapadla chobotnic, nevypadala vůbec lákavě. Totéž platilo i pro černou vodu, která se mezi nimi líně vzdouvala, vydávala hrozivé, bublavé a mlaskavé zvuky a stoupal z ní odporný zápach. Zvědavost však zrzka pobízela, aby kráčel dál po kořenech a ještě kousek. Když však skoro došlápl na krokodýla, jak bylo dříve popsáno, zastavil se a napadlo ho, zda má smysl pro nic za nic riskovat. Nedaleko něho se po kořenu plazil had, téměř celý bílý, se žlutými pruhy. To ho přesvědčilo, aby se opatrně stáhl zpátky a byl rád, když opět stál na pevném písku. Vrátil se do tábora.

„Dlouho jsi tam nepobyl,“ prohodil Biggles, když se k nim opět připojil. „Viděls něco?“

„Docela mi to stačilo. Děsivě to tam zapáchá. Když jsem skoro šlápl na krokodýla, který vypadal jako kláda, nechal jsem toho.“ Zrzek se posadil k ostatním.

Slunce zapadalo a zdálo se, že klesá stále rychleji, jak se zmenšovala mezera mezi ním a obzorem. Následovalo krátké stmívání, tak obvyklé blízko rovníku.

Všichni se přesunuli do kouře doutnajícího ohně, aby odrazili nálety moskytů, kteří již odstartovali k útoku. Letci se dali do řeči o plánu akce a o programu na příští den. Každý si uvědomoval, že slabým článkem operace je benzín a olej, totiž jeho nedostatek. Nebude možné využívat letadlo, jako kdyby dodávka byla neomezená. Biggles zapsal ty položky do seznamu, který předal Macdonaldovi a doufal, že kapitán dostane benzín v Alor Star nebo v Penangu, což bylo jižním směrem, kudy se vracel do Singapuru kvůli údržbě lodi. I kdyby se to Macdonaldovi podařilo, museli by čekat, dokud by tam nedoplul. *Alora* rozvázela poštu, takže nepřicházelo v úvahu, že by si udělala nějaký ten výlet stranou.

Ať už to tedy dopadne jakkoli, s benzínem budou muset šetřit, nebolí létat co nejméně a většinu pátrání na každém z navštívených ostrovů dělat pěšky. Úplná prohlídka celého Souostroví z paluby letadla nebyla v přijatelné době možná.

Lehký vánek, který za dne mírnil horko, ustal a nastala klidná, tichá a dusná noc, osvětlená miliony hvězd, které ležely na obloze i na nehybné mořské hladině jako zářící diamanty.

Biggles nakonec uhasil cigaretu a řekl, že by měli zalehnout, aby se jim ráno lépe vstávalo. Každý se uložil na svém místě ve stanu a, zhasili světlo. Něco jiného ovšem bylo usnout.

První se zvedl Bertie. „Něco mě děsně kouše,“ oznámil vztekle. Rozsvítil baterku a zjistil, že má ruce plné drobného hmyzu.

„To jsou mravenci,“ řekl Biggles, jenž zůstal ležet. „Tihleti mají žihadla a nedá se s nimi nic dělat. Tihle pekelníci jsou tak malí, že prolezou ve čtyřstupu i sítí proti moskytům. Možná by ti pomohlo, kdyby sis obalil obličej košilí, ale potom se zase udusíš

horkem. Tak si vyber. Snad znáš staré přísloví: Co se nedá vyléčit, to se musí vydržet...“

„Hnus všech hnusů,“ zavrčel Bertie.

Biggles potlačoval smích. „Pořád jsi nám vyprávěl, jak miluješ země, kde zrají banány. Tak tohle je jedna z nich. Potrháš si síť a je s tebou amen, lorde. Zhasni světlo, než sem přilákáš všechnu havěť ze Souostroví!“

„To není život,“ zasténal Bertie a zhasl. „K čertu s banány!“

KAPITOLA ČTVRTÁ

ÚTOK KROKODÝLŮ

Noc ve stanu proběhla sice při určitém nepohodlí, ale jakž takž v klidu, přestože venku slyšeli jakési soustavné ťapkání, které se vysvětlovalo hned ráno.

Čintúovo ranní pobíhání a harašení při rozdělávání ohně přimělo zrzka, aby vstal. Vyšel ven a pozoroval, jak první záblesky úsvitu barví klidné moře růžovými a zlatými odlesky. „*Baik!*“ pozdravil ho Čintú a spolu s domorodým přáním všeho dobrého mu ukázal podupaný písek před ohradou. „Boya přijít,“ dodal.

Tak to nás krokodýli obléhali na pláži, pomyslel si Ginger, jen mu nebylo jasné, co na tom Čintú vidí dobrého. Patrně chtěl říct, jak bylo dobré postavit ohradu a s tím zrzek rád souhlasil.

Přestal se tím zabývat a šel k moři. Udivilo ho, když si všiml, jaké množství stop tam přes noc zanechala velká i menší zvířata. Těžko by v písku našel kus místa, které by nepoznamenala končetina některého z nich. Nejlépe rozeznával stopy krokodýlů a divokých prasat, které již smýval stoupající příliv. Znepokojilo ho, jak blízko ke stanu pronikli krokodýli. Čintú dobře věděl co dělá, že postavil ohradu.

Za těchto okolností Ginger odolal pokušení se vykoupat, a po důkladném prozkoumání vody vlezl do ní jen na kraj, kde mu sahala nad kotníky. Spokojil se s pouhým opláchnutím. Uvědomil si však, že ani tam není docela v bezpečí, protože nedaleké brázdy ve vodě ve tvaru „V“ mluvily samy za sebe. Na vteřinu dokonce zahlédl pár hladových očí, vyčnívajících z vody jako periskopy.

Vrátil se ke stanu, kde našel ostatní při snídani. Pochutnávali si na vařených vejcích a na chlebu či sucharech s máslem a džemem, což zapíjeli kávou z plastových hrnečků. Z pevniny si přivezli pár bochníků a čerstvá vejce. Poblíž ležel velký trs banánů, který už ráno někde utrl Čintú.

„Tvůj nápad, že si zpestříme jídlo chytáním ryb, asi nevyjde,“ obrátil se zrzek na Bigglese, když se posadil. „Hemží se to tady krokodýly. Svého času jsem viděl spoustu těch zatracených bestíí, ale takové kusy nikdy. Ti po tobě půjdou třeba rovnou z vody.“

„To bude asi tím, že je tu nikdo neloví,“ odpověděl Biggles a potřepal prsty, když upustil příliš horké vajíčko, protože takové zbytečnosti jako kalíšky na vejce tu neměli. „Naučíme je tedy, aby pochopili správný odstup.“

„Jestli ale nebudou pozornými žáky, považuji výběr tohoto místa za naprostou prohru.“

„Co kdybychom rybařili v nafukovacím člunu?“ navrhl Bertie.

„Za nic na světě,“ prohlásil Biggles důrazně. „Některý krokodýl si do něj kousne, vypustí z něj vzduch a my vypustíme duše. Jestli narazíme na tlupu Saloneů, můžeme si od nich koupit jeden *kabang*, jak říkají svým člunům. Kdyby to nevyšlo, můžeme lovit ryby někde z útesu. Počítám spíš s tím, že si opatříme čerstvé maso na lovu s puškou. Zastřelíme divoké prase nebo nějakou zvěř. Možná nám s tím pomůže Čintú. Nevím jaký je střelec.“

Jen domluvil, všichni vyskočili, neboť z kamenitého konce pláže sem dolehlo ohlušivé bučení. Běželi tam a stačili ještě zahlédnout malé stádo asi půl tuctu buvolů, kteří mizeli v džungli. Jeden z nich zůstal na pláži. Zprvu nepoznali, co se děje, kromě toho že jeden buvol nedokázal běžet za ostatními. Trčel u břehu v hloubce asi dvou stop a s napjatým krkem se dral kupředu. Jedna zadní noha mu však v nepřírozeném úhlu zůstávala vzadu. Přes zoufalé úsilí dostat se zpátky na pevnou zem, něco ho táhlo pomalu ale jistě do hlubší vody. Buvol bolestí a ze strachu, který pocítoval, hrozně řval.

„Buď ho chytil za nohu krokodýl nebo žralok,“ vyrazil ze sebe Biggles, který stejně jako ostatní pochopil v témže okamžiku, co se děje. Běžel rychle do stanu a vrátil se s puškou. Za běhu nabíjel a utíkal k místu, kde buvol zápasil o život. Všichni, včetně Čintú s *parangem* v ruce, šli za ním.

Než tam doběhli, buvol, který stále bučel s pěnou u tlamy jako šílený, ztrácel půdu pod nohama. Byl teď již ve vodě až po kolena,

házel sebou a zdálo se, že každou chvíli padne. Nebylo snadné se rozhodnout, jak tomu zabránit, protože útočníka nebylo pod vodou vidět a vyděšené zvíře s dlouhými, dozadu zahnutými rohy, se zdálo být stejně nebezpečné jako dravec, který je držel. Ve svém úsilí zajistit si kořist, objevil se na hladině a ocasem bičoval vodu, až její spršky létaly do všech stran. Byl to obrovský krokodýl, obluda jako z pravěku.

Biggles na něj vypálil a pak střílel dál. Mířil na každou část obludného těla, která se ukázala nad vodou, protože ve zmatku si nemohl vybrat místo, kde by zásah byl smrtelný. Vypálil pětkrát, než jedna střela byla účinná. Zasáhla hlavu krokodýla, když ji rozzuřená nestvůra náhle zvedla nad vodu. Čelisti uvolnily stisk a plaz zmizel v rozvířené, krví zbarvené vodě. Buvol, který ucítil, že je volný, vrhl se dopředu tak rychle, že Biggles měl co dělat, aby uskočil a buvol ho nesrazil k zemi. Zvíře se s rozervanou a krvácející nohou vnořilo do džungle a zmizelo za praskání křoví.

Biggles zvedl pušku, jako by chtěl vystřelit, ale pak sklonil hlaveň.

„Hodně masa,“ řekl Čintú káravě.

„Ano,“ odpověděl Biggles. „Měl jsem ho zastřelit.“

„Proč jsi nestřílel?“ zeptal se Ginger zklamaně. „Mohli jsme mít k večeři řízky. Stejně nakonec asi zahyne. Po té krvavé stopě půjdou i pijavice.“

Biggles se rozpačitě usmál. „Byl bych ho střelil,“ řekl. „Náhle mi ale připadlo strašně pokrytecké zachránit tomu ubohému zvířeti život jen proto, abych ho zabil a snědl sám. Ostatně jestli mu to bylo dáno osudem, měl na něj krokodýl větší právo než my, protože přišel dřív.“

Bertie ho nevrle přerušil: „Ještě chvíli takhle pokračuj a dám se do pláče.“

„Dobrá, dobrá, vím. Tak to chodí v přírodě. Všichni se navzájem požírají. Přiznávám, že ti krokodýli jsou hotové prokletí. Jestli tenhle dokázal stáhnout do vody buvola, představte si, jak velikou bychom asi měli naději, kdyby chytil někoho z nás.“

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych, že krokodýl stáhne tak velké a těžké zvíře jako buvol,“ řekl zrzek.

„Mě to nijak zvlášť nepřekvapilo,“ odpověděl Biggles. „Člověk si těžko představí, že krokodýl zatáhne do řeky nosorožce, který váží dvě i tři tuny. A přesto F. C. Selous, proslulý lovec zvěře a velkých šelem, zveřejnil ve své knize *‚Poznámky o africké přírodě‘* úžasnou sérii fotografií od okamžiku, kdy krokodýl nosorožce při pití chytil, až do chvíle, kdy ho zatáhl do hlubiny. Ale dost už o krokodýlech. Počítal jsem, že teď už budeme na cestě. Čeká nás teď práce. Nejsme na loveckém safari.“

„Pravda, starouši,“ řekl Bertie. Vraceli se do tábora velice zaražení tím, čeho byli svědky. Jenom Čintú, který jako většina orientálců se zvířaty příliš necítil, se zdál být výsledkem divoké scény zklamaný. Pro něho buvol neznamenal nic, než šest set liber dobrého masa o které přišli.

Neztráceli už čas. Odtáhli gadfly na zátoku a vzali s sebou i pušku pro případ, že by se naskytla příležitost ulovit prase nebo nějakou vysokou zvěř. Čintúa pověřili hlídáním tábora, protože tentokrát zamýšleli pouze pomalu objet celý ostrov, na kterém se ubytovali. Pokud to nebude nezbytně nutné, letadlo vůbec neopustí hladinu. Jak Biggles poznamenal, jestliže *Vagabond* skutečně uvázl na mělčině u některého ostrova, bude to co z něj zůstalo, ležet na břehu nebo z části ve vodě. Tak velké plavidlo by vítr jen sotva vynesl na břeh, a u vln se to také nedalo čekat. Plynulo z toho, že stačí hledat na pobřeží. Ostrov divokých prasat, byl samozřejmě první na řadě.

Když budou popojíždět a použijí letadlo jako člunu, budou plout pomalu, rozhlížet se dalekohledem a mohou i zastavit, naskytne-li se něco zajímavého, aby si to pořádně prohlédli. Takový byl plán, ačkoli se z pochopitelných důvodů dal uskutečnit pouze za klidného počasí. Moře teď bylo zcela nehybné a bylo tedy rozumné, odbýt si toho co nejvíce.

Členům posádky ale netrvalo dlouho a uvědomili si, jak obrovský úkol na sebe vzali. To co se při projednávání akce zdálo docela jednoduché, ukázalo se v naprosto jiném světle, když došlo

k věci. Zprvu se ani nezdálo, že by se mohly vyskytnout zvláštní překážky, ale bylo pravděpodobné, že časem na ně narazí.

Biggles řídil letadlo a Bertie dalekohledem zkoumal pobřežní přílivové pásmo, a když byl terén plochý a přehledný, díval se i dále. Ginger sledoval mořské dno, které bylo v křišťálově čisté vodě jasně vidět, až na hrst míst, kde byla větší hloubka. Na tom však nezáleželo, protože kdyby *Vagabond* klesl do veliké hlubiny, nebylo možné, aby se starý domorodec dostal k sovereignům, jimiž to všechno začalo.

Zatím objeli více než polovinu ostrova a neviděli nic, co by je zaujalo, kromě žraloka, jenž se rozhodl, že popluje s nimi. Choval se mravně a tak jim nevadil. Čekali, že uvidí nějaké Saloney, ale nesetkali se s nimi. Na malé pláži shánělo potravu stádo divokých prasat, než si však Biggles připravil pušku, dala se na útěk. Po téhle zkušenosti si nechal pušku při ruce, ale další příležitost se již nenaskytla. Pak udělali přestávku a posvačili.

Když se dostali k pásu mangrove, který obepínal konec ostrova až k místu, kam dohlédli z tábora, stal se úkol mnohem složitější. Napadlo je, že silný vítr mohl zahnat loď tak daleko do houštiny, že by tam z letadla nedohlédli. Příšeří uvnitř bažiny znemožnilo rozeznat věci zřetelně. Biggles se neodvážil zajet s letadlem moc blízko k houštině z obavy, aby nepoškodil křídlo či ocasní plochy. Podmínky navíc zhoršovala tak černá a bahnitá voda, že nebylo vidět ani pár palců do hloubky.

Biggles zkoušel s letadlem manévrovat a manipuloval s motory, byla to však choulostivá práce a mnoho jim neprospěla. Povšiml si ale jedné věci. Mangrove se vyskytovala hlavně na závětrné straně ostrovů, zatímco loď plující mezi hlavními přístavy oceánu jako *Vagabond*, by ostrovy mījela na straně přivrácené k moři. Bylo tedy pravděpodobné, že *Vagabond*, pokud z něj něco zbylo, bude na vnější straně, to jest tam, kde mangrove neroste. Byla to docela rozumná úvaha.

Když o tom rozmlouvali, Biggles gadfly zastavil, hlavně proto aby Bertie dostal víc času k prozkoumání pobřeží.

„To je asi všechno, co můžeme udělat,“ řekl po chvíli. „Ostrov divokých prasat můžeme vyškrtnout ze seznamu. Neskládal jsem v něj velké naděje, už proto že jde o první místo, kam by Macdonald po nálezů sovereignů zamířil. Jedeme domů!“ Přidal plyn.

Gadfly, který ležel na vodě obrácený jednou stranou k mangrove, se však nepohnul. Vrtule zavířily ještě rychleji. Pilot přidával plyn velmi opatrně a s citem, aby předešel náhlému uvolnění stroje a možnému nárazu na větvě.

Jenže letoun se maličko zhoupl, ale trčel dál na místě.

„Co se děje?“ houkl zrzek.

„Bud' visíme na nějakém kořenu nebo jsme na mělčině,“ odpověděl Biggles a pohlédl na přilehlou pláž. „Je právě odliv. Udělal jsem hloupost, že jsem tu zastavil. Potíž je právě v tom, že tady nikde neznáme hloubku vody.“

„Asi jsme zastavili nad bahnitou mělčinou.“

„Zřejmě ano. Jestli tu s pokračujícím odlivem uvázneme, tak tu zůstaneme nějakou dobu trčet. Potrvá to nejméně šest hodin, dokud nenastane příliv.“ Znechucený Biggles potřetí přidal plyn a ještě více roztočil motory. Vrtule se ve svitu slunce zablýskly, stroj se trochu nachýlil dopředu, ale to bylo všechno. Ubral plyn.

„To nemá cenu,“ zamumlal. „Není to žádné neštěstí, ale prozatím jsme skončili. Měl bych se fackovat po celý čas, než se dostaneme do tábora. Co když bychom rozhoupali letadlo? Jděte oba dozadu a až přidám plyn, skákejte ze strany na stranu. Hod'te sebou, každá minuta je dobrá.“

Několikrát to zkusili, ale k ničemu to nevedlo. Biggles zkusil manévr jen s jedním motorem, ale letadlo se začalo otáčet kolem své podélné osy, takže kdyby se náhle uvolnilo, narazilo by přídíl nebo ocasními plochami na houštinu či na pnoucí se kořeny.

„Běž sem Čintú, aby se podíval, co tu provádíme,“ poznamenal Bertie, jenž zahlédl Malajce spěchajícího po pláži.

Biggles soustředěný pouze na současný problém, si jeho poznámky nevšiml. „Nemá smysl plýtvat benzínem,“ prohlásil a vypnul motory. „Budeme muset počkat, až bude pod námi více vody. Teď nemůžeme nic dělat.“

Po dlouhotrvajícím hluku, když náhle vypnul motory, zapůsobilo nastalé ticho na všechny skoro zlověstně. V husté spleti kořenů bublala ustupující voda. V parném horku byli všichni tři na palubě mokří od potu. Čintů šel po břehu jak mohl nejbliže a volal, aby se dověděl, co se stalo.

„Jsme na mělčině,“ křikl zrzek. „Musíme čekat na příliv.“

Čintů rozhodil rukama a obrátil se k tábořišti.

„Ten nám moc nepomohl,“ zavrčel Ginger.

„Nevím, co by s tím mohl dělat,“ řekl Biggles. „Když tu žije, musel tohle u malých člunů vidět nejméně stokrát.“

Ginger pohlédl do vody, obklopující trup letadla, a uviděl v ní dvě bulvy. Poznal, že je sledují oči krokodýla. K nim se vzápětí připojily další dvě a brzy jich bylo u letadla téměř tucet. „Viděl jsi někdy v životě tolik krokodýlů?“ zeptal se. „To místo se těmi obludami jen hemží. Snad nám nepoškodí stroj?“ dodal znepokojeně.

„Nemyslím,“ řekl Biggles. „Proč by to dělali?“

„Ještě nikdy letadlo neviděli. Mohli by nás považovat za nějaké nové ptáky a vyzkoušet si chrup na podvozku. Po tom co provedli tomu buvolovi...“

„Nech toho,“ odbyl ho Biggles stroze. Jeho výraz se ale změnil, když letadlo dostalo zdola pořádný šťouchanec. „Kdo to udělal?“

„Já ne!“

Vedle trupu se vynořila hlava krokodýla.

„Nemůžu říct, že by se mi to líbilo,“ vložil se do toho Bertie, tentokrát naprosto vážně. Seřídil si přesněji dalekohled a díval se dolů na krunýře oblud, které se kolem nich nahrnuly.

Pocítili další postrčení, po kterém zazněl škrabavý zvuk, jako kdyby se pod trupem prodíralo něco tvrdého.

„Tady přestává legrace,“ vykřikl Bertie. „Ti špinavci nám ještě něco provedou!“

„Já těm jejich kouskům udělám rychlý konec,“ ujistil ho Biggles přesvědčivě. „Gingere, podej mi pušku.“ Otevřel kryt a postavil se v kabině.

Ginger mu podal zbraň a Biggles ji nabil nábojem, který vytáhl z kapsy. Ze vzdálenosti necelých dvou yardů ani nemusel mířit. Jen stočil ústí pušky mezi oči, které na něho hleděly a stiskl spoušť. Výstřel měl za následek něco jako zemětřesení. Bahno a voda jenom vřely. Na povrch vyplouvaly velké bubliny plynu a naplňovaly vlhký vzduch odporným zápachem. Letadlo se houpalo, na bocích mu ulpíval sliz a kal a zasažený krokodýl se obracel a šlehal ocasem. Trvalo to asi půl minuty, ačkoli značně otřesenému Gingerovi se ta chvíle zdála být nekonečná. Potom plaz přestal zápasit a zůstal plavat břichem vzhůru.

„Raději bych to už nezkoušel, starouši,“ zvolal Bertie.

„Ne, opravdu nebudu,“ zavrčel Biggles a moc šťastně se přitom netvářil.

„Panebože! Podívejte!“ vykřikl vzrušeně zrzek. „Co to vyvádí Čintú? Ten člověk se musel zbláznit.“

Všichni se zadívali na Malajce. Právě se vracel a v tom zmatku si ho nevšimli. Spěchal k letadlu se zásobním vyvazovacím lanem a skákal po kořenech s obratností opice. Dorazil k chůdovitému pni stromu, který byl nejbližší přídi letadla a zastavil se.

„Stůjte, blázne!“ zařval Biggles. „Je tu plno krokodýlů.“

„Chytat!“ zavolal Čintú klidně a rozvíjející se lano zasvištělo vzduchem. Biggles je chytil. Teď už ovšem pochopil, co má Čintú v úmyslu. Otázkou zůstávalo, kde lano upevnit, aby se nezapletlo do vrtulí. Nejvíce se nabízel vyvazovací kruh a Biggles jej s určitým rizikem použil. Usedl znovu na své místo a nastartoval motory, aby poskytl Malajci co největší pomoc.

Když Čintú uviděl upevněné lano, přešel zpátky přes kořeny, až získal volné místo k tahu dopředu a lano napnul. „Teď,“ vykřikl a s lanem přes rameno se do něj zavěsil celou svou vahou.

Biggles přidal plyn a v následujícím okamžiku se gadfly odlepil a byl volný. Biggles musel rychle zápolit se řízením a přiškrtit jeden motor, aby se vyhnul houštině. Bylo vyhráno. Když pak o celé události hovořili, došli k názoru, že věc jim usnadnil krokodýl, který při smrtelném zápase rozvířil bahno.

Čintú při chůzi lano povoloval a došel tak až na místo, kde už mangrový porost končil a začínala pláž.

„Absolutně fantastické,“ křičel Bertie. „Ten hoch si zaslouží zlatou medaili. Přišel, viděl a zvítězil. Hotový Caesar!“

„Jestli ty sovereigny najdeme, postarám se, aby jeden dostal,“ prohlásil Biggles, když pojížděl k pláži. „Ti zatracení krokodýli nám ještě budou na obtíž. Moc dlouho tu žijí o samotě a nebojí se lidí. V tom je ta potíž.“

„Potíž je v tom, že já se bojím jich!“ otevřeně přiznal zrzek.

„Taky bych si uměl vybrat lepší kamarády,“ kývl Bertie.

Když gadfly vysunul kola a přijel na své místo u stanu a cestou rozehnal tlupu opic, které tu lovily kraby, Čintú se již skláněl u ohně nad nádobou, z níž se linula libá vůně. Biggles mu poděkoval za jeho zásah a blahopřál mu k rychlé a vtipné akci.

„Utong baik,“ řekl Malajec, což znamená, měli jsme štěstí.

„Copak to vaříte?“ zeptal se Biggles. „Plandok. Já ho zavolat, on přijít.“

„Co je to plandok?“ zajímalo Bertieho. „Srnc!“

„Jemináčku,“ zavrčel Bertie. „Jak by ho dostal?“

„Někdy mu říkají myší srnec,“ řekl Biggles. „Je to ten nejmenší srnec na světě, není ani stopu dlouhý. Nemá růžky a vaří se celý jako kuře.“

„A to ho dostal tak, že ho zavolal? Co tím myslel?“

„Malajci na to mají trik. Napodobují jeho volání poklepáváním na nějaký list. To ho přiláká. Slyšel jsem, že chutná dobře.“

„Ten člověk je kouzelník,“ prohlásil Bertie. „Co bychom si bez něho počali.“

KAPITOLA PÁTÁ

NEPŘÍJEMNÝ NÁVŠTĚVNÍK

Po celých deset dalších dnů zůstávala situace beze změny včetně toho, že při prohlídce okolních ostrůvků neobjevili ani stopu po vraku *Vagabonda*. Našli zbytky lodi, její trup ale byl pancéřovaný, takže to nemohl být *Vagabond*, postavený ze dřeva. Domnívali se, že podivný vrak pochází z doby před válkou, a mohli čekat, že najdou i další vraky z válečného období, kdy během bitvy o Singapur došlo k potopení mnoha lodí.

Poté zjistili, že se jim tenčí zásoby benzínu a oleje. Nemohli se spoléhat na dodávky příslibené kapitánem Macdonaldem, protože se mohlo stát, že na návštěvu ostrova mu nezbyde čas. Dohodli se, že Biggles zaletí do Penangu, aby je doplnil. Biggles se pak kromě pohonných hmot vrátil s trochou čerstvých potravin, s chlebem, ovocem a zeleninou. Mohli pokračovat v práci.

Aby nemuseli stále jíst konzervy, opatřili si čerstvé maso s puškou v ruce. Ujal se toho Bertie. Zastřelil divoké prase, ale právě vepřového masa měli dost. Biggles věděl, že tak jednotvárná strava by jim mohla způsobit žaludeční potíže, takže hledali na ostrově ovoce. Jediné, které se podařilo Čintúovi najít, však byly dosud nezralé banány a kokosové ořechy, kterých už měli plné zuby.

Odjeli tedy s letadlem dále od břehu, přehodili přes palubu šňůry s návnadou, aby nachytali ryby. Chytili jen malé. Podařilo se jim sice zaseknout i větší, ale než je vytáhli, téměř vždy ji napadl žralok. Ti se shromáždili kolem stojícího letadla, jako by dobře věděli, co letci dělají. Jednu rybu neznámého druhu, která vážila poutivých čtyřicet liber, jim uloupil žralok, právě když ji Ginger tahal nahoru. Z ryby zbyla hlava a zrzek málem přišel o ruku. Bylo to nešťastné rybaření. Když zasekli velkou rybu, a měli ji vytáhnout, šňůru něco přehryzlo a ještě přišli o háček.

„Tohle je právě rozdíl mezi skutečností a tím, co si přečtete v knihách,“ řekl Biggles při jedné takové příležitosti. „Život na ostrově není zdaleka tak skvělý, jak se dočtete.“

Domorodce vůbec neviděli. Zřejmě z nějakého důvodu tuto oblast opustili. Biggles doufal, že je najde na ostrově Cochran, kde se s nimi setkal kapitán Macdonald a vypyta se jich za pomoci Čintúa. Sice tam našli známky po pobytu lidí, jenže ti již odjeli.

Počasí zůstávalo příznivé, ale všichni si začínali stále víc uvědomovat obrovitost úkolu, který na sebe vzali. Nikdo ale neřekl ani slovíčko o tom, že by toho měli nechat.

Čintú nadále dokazoval, jaký poklad v něm našli. Během jedné z jejich výprav, kdy jako obvykle zůstal sám v táboře, postavil za odlivu jakýsi bambusový plot nebo kůlovou ohradu ve tvaru podkovy s roztaženými konci. Smyslem bylo ochránit plochu před krokodýly. Ani za nejvyššího stavu přílivu se vršek plotu nezatopil. Voda byla na plavání příliš mělká, ale mohli se alespoň vykoupat.

Když se Ginger šel jednou brzy zrána opláchnout, upoutala jeho pozornost tlupa opic, shromážděná o kus dál na pláži. Dělalý notný kravál a zřejmě je vzrušilo něco, co vyplavilo moře. Chtěl vidět, co to je. Když se opice při jeho příchodu rozprchly, poznal, že to je zastřelený krokodýl. Mohl to být ten, který napadl buvola, nebo ten, kterého Biggles zastřelil z letadla. Byla to obrovská ohavná nestvůra, a když ji Ginger spatřil, již nikdy se necítil v ohradě v úplném bezpečí. Nezabránilo tomu ani to, že při koupání vždycky jeden z nich hlídal a dával na ostatní pozor. Nikomu se nechtělo zbytečně riskovat.

„Už jsme asi prohlédli všechno, co se odtud prohlédnout dalo,“ řekl Biggles jednou ráno, když snídali před stanem. „Sbalíme se a popojedeme dál. Myslím, že uděláme nejlépe, když zrušíme tábor a přestěhujeme se na ostrov Chang. Ten je nejbližší těm, kde nám Mac zamýšlí uložit zásoby. Teď už by tam měly být, nebo tam budou co nevidět. Jestli najdeme pohodlné místo k táboření, zůstaneme na místě a prohlédneme okolní ostrovy, jako jsme to udělali tady.“

Ostatní s ním souhlasili. Považovali to za docela samozřejmé, ale nikdo se netvářil právě nadšeně. Nálada se skutečně zhoršila, což nebylo jen tím, že dosud neměli úspěch, ale víc je odrazovala malá pravděpodobnost, že se vůbec někdy dostaví...

„Dobrá,“ řekl Biggles a vstal. „Dáme se do toho.“

„Koukněte, copak to tamhle přijíždí?“ ozval se Ginger, který se díval na moře.

K ostrovu směřoval větší a pěkný, bíle natřený motorový kutr. Na jeho přídi se třepetala vlajka, jejíž tvar a barvy se na dálku ještě nedaly rozeznat.

„Neumím si představit, kdo to může být, ale zaručeně jede sem,“ řekl Biggles.

Pomalou kráčeli po pláži, aby návštěvníka uvítali.

Na přídi kutru stál muž, který měřil hloubku, s lodí připlouvala k pláži tak blízko, jak to jen bylo možné. Hučení motoru ustalo. Z paluby spustili malý člun a do něj sestoupil muž jenž měl veslovat a další s puškou. Následoval je chlapík v bílé uniformě a s čepicí se štítkem. Dle všeho důležitá osoba. Dovedli ho na břeh.

Letci stojící na pláži sledovali vylodění s velkým zájmem.

„Kdo to může být?“ řekl Bertie tiše. „Úřední osoba?“

„Brzy se to dozvíme,“ odpověděl Biggles.

Chlapík v bílém přicházel, následován mužem s puškou. Byl tmavé pleti, menší postavy, ale docela statný a podle toho, jak bojovně vykračoval, měl o sobě velké mínění.

„Pan velitel,“ zamumlal Biggles. „Blíží se nepříjemnost, to už znám.“

„Kdo vede tuto skupinu?“ otázel se návštěvník stroze anglicky.

„To jsem já,“ oznámil Biggles.

„Vy jste Angličani?“

„Ano.“

„Co tu děláte?“

„Vás se to nějak týká?“

„Ovšem.“

„V tom případě buďte tak laskav a povězte nám, kdo jste. Koho zastupujete, pane?“

„Pobřežní stráž barmské celní správy,“ řekl muž úsečně. „Jsem kapitán Yomas. Slyšel jsem, že jste tady.“

„A co má být? Neděláme s tím žádné tajnosti.“

„Máte zde povolení k přistání?“

„Mám povolení pohybovat se mezi ostrovy.“

To Barmánce trochu zarazilo. „Kde jste ho dostal?“

„Zajišťovali ho pro mě na barmském zastupitelství v Londýně.“

„Za jakým účelem?“

„Hlavně abych tu fotografoval.“

„Neohlásil jste se nám k celní prohlídce.“

„Nebyl jsem v Mergui a netušil jsem, že to je nutné.“ Biggles zachovával klid a slušnost, avšak Ginger si všiml, jak mu při tom výslechu tuhne tvář. Zřejmě se ho dotýkala tazatelova nabubřelost. Vzpomněl si na Macdonaldův proslov o zdejších úřednících.

„Žádám o prohlídku vašeho letadla,“ oznámil Barmánec.

„V tom vám nikdo nebrání, ale jsem si jist, že uvnitř nenajdete nic zajímavého. Určitě žádné pašované zboží.“

„Vidím, že máte pušku.“

„Tady ji potřebujeme, jak jste si jistě povšiml. Je tu hodně krokodýlů a jsou nebezpeční.“

„Co máte ještě?“

„Nějaké fotoaparáty.“

„Platili jste z nich clo?“

„Z nich se clo neplatí. Mám ve vízu doložku, že jsem oprávněn je přivést a fotografovat. Jestli si přejete, můžete ji vidět.“

Barmánec nechal nabídku bez povšimnutí. Ukázal na Čintúa, který stál opodál. „Co tu dělá tenhle člověk?“

„Najal jsem ho jako tlumočníka. Nemluví malajsky.“

„Máte na to povolení?“

„To nebylo třeba. Víte to stejně dobře jako já.“

„Nemůžete tu zůstat,“ řekl úředník příkře.

„Kdo to říká?“

„Já to říkám.“

„Neberete si na sebe příliš velkou odpovědnost?“

„Budete se řídit mými příkazy!“

To už bylo na Bigglese moc. „Tak teď si poslechněte, co vám povím já, vy chytráku,“ řekl mrazivě. „Přišel jste sem s úmyslem dělat potíže. Jsem mírumilovný člověk, ale jsou meze slušnosti, které jste už překročil. Byl jsem dost trpělivý a nedělám vám ani nikomu jinému nic špatného. Pokud si chcete stěžovat, udělejte to u svých nadřízených. Ale teď vypadněte, než se vážně rozzlobím a nakopu vám zadek, abych vás naučil lepším způsobům!“

„Snad bychom to mohli urovnat po dobrém,“ navrhl úředník Yomas s vychytralým úsměvem.

Biggles na něho chladně a s nesouhlasem pohlédl. „Tak na tohle čekám od začátku, ale jestliže jste sem přišel s úmyslem, že ze mě vyrazíte nějaké peníze, tak jste si vybral nesprávného člověka. S lidmi, jako jste vy, jsem se setkal již dříve. Teď se kliděte, nebo neručím za následky.“

Kapitán Yomas na Bigglese nasupeně pohlédl a nakonec se zlostně zaškaredil. „Budete toho litovat,“ zavrčel.

„Ne tak jako vy, když do tří minut nezmizíte z ostrova!“ slíbil mu Biggles zachmuřeně a postoupil o krok dopředu.

Yomas se otočil a následován mužem s puškou, šel toporně zpátky ke člunu.

„Škoda že se to muselo stát,“ řekl Biggles tiše, když motorový kutr odplouval od ostrova. „Člověk musí být připraven na určitou dávku drзости od některých úředníků, ale tenhle nadutý malý lotras dával tak nepokrytě najevo oč mu jde, že jsem to nevydržel.“

„Opravdu si myslíš, že chtěl úplatek?“ zeptal se Bertie.

„Co jiného? Vím, jak to u takových šejdířů chodí. Za pár stovek zdejších dolarů by byl jako med.“

„Myslíš, že teď bude dělat potíže?“

„Na to se můžeš vsadit. Když jsem ho setřel před jeho člověkem a způsobil, že ztratil tvář, jak tomu říkají, udělal jsem si z něj nepřítele nebezpečného jak jedovatý had. Nerad si dělám nepřátele, ale jestli něco vážně nesnáším, tak je to drzost.“

Nepřipustím, aby mě oškubal takový domýšlivý náfuka, kterému moc narostl hřebínek. Bylo na čase, aby mu ho někdo srazil.“

„Bylo jednodušší dát mu nějaké peníze,“ řekl zrzek. „To je chyba, se kterou daleko nedojdeš. Kdybych tomu slizkému ničemovi dal to, pro co přišel, do týdne by našel záminku, aby si přišel znovu. Kromě toho bychom se vydali do jeho rukou.“

„Jak to?“

„Kdybychom ho později odmítli, mohl by nás obvinít z podplácení úředníka a my bychom to nemohli popřít.“ Biggles se obrátil na Čintúa, jenž dřepěl na písku. „Znáte toho člověka?“

„Znám.“

„Odkud pochází?“

„Z Mergui. Jezdit kolem.“

„Asi aby dělal lidem těžkou hlavu, co?“

„Ano. Kapitán Mac mít trable, on nechce platit.“

„Cha! Ten zatracený malý gauner z něj asi moc nevymáčkne.“

„Divím se, jak se dověděl, že jsme právě tady,“ zasáhl do řeči Ginger.

„Nejspíš sbírá novinky ve Victoria Point. Nedělali jsme žádné tajnosti s tím, kam jedeme. Čintú to jistě řekl své ženě.“

Malajec přisvědčil. Neměl důvod, proč by jí to neřekl. Skutečný cíl výpravy ovšem neznal.

„Dáme se do balení,“ řekl Biggles rozhodně. „Teď máme k přesunu o důvod víc. Když se Yomas vrátí, uvidí, že jsme odletěli a nějaký čas mu potrvá, než zjistí kam.“

Rušení tábora jim netrvalo dlouho. Všechno naložili do letadla, samozřejmě i se stanem, kromě bambusových tyčí a kolíků, protože počítali s tím, že na místě, kde se znovu utáboří, najdou bambusu dost. Když všechno připravili k odletu, byl člun pobřežní hlídky jen nepatrnou skvrnou na obzoru.

Biggles zajel s letadlem k vodě. „Všichni na palubu!“ zavelel.

Ginger se tentokrát na pozvání posadil do pilotní kabiny vedle pilota. Zvedli kola a vrtule se roztočily. Gadfly, zanechávaje za sebou na mořské hladině zpěněnou bílou čáru, se zvedl do vzduchu. Zrzek se bez lítosti díval, jak vzadu mizí Ostrov divokých prasat.

Na pohled to bylo příjemné místo, ale život na něm nebyl příliš pohodlný.

Cesta k jejich následujícímu cíli, ostrovu Chang, nebyla nijak dlouhá. Podle mapy to k němu bylo padesát mil, asi pouhých dvacet minut letu. Moře pod nimi bylo poseto malými ostrůvky, z nichž některé byly obydlené. Shora poskytovaly čarovný obraz, ale ten jim brzy zevšedněl. Jedinými plavidly v dohledu byly dost vzdálený pobřežní člun a osamělá džunka, která zřejmě stála na místě.

„Co myslíš, že dělají?“ ukázal na ni Ginger.

„Asi loví perly.“

„Zaráží mě, jak se někdo odváží potápět se pro perly do vody, kde je plno žraloků.“

„Kdyby se lidé nepotápěli ve vodě plné žraloků, nebyly by žádné perly. Obecně řečeno je to tak, že perlorodky najdeš jen ve značně teplých vodách a stejně teplé vody vyhledávají nebezpeční žraloci. Potápěči proto musí riskovat, ale jako všichni lidé s nebezpečnými povoláními, to musí považovat za hodné rizika. Nepochybně si na to zvyknou. Čintů mi říkal, že Číňané nakupují víc perel od Saloneů, než jich sami získají potápěním. Zavání to trochu podvodem. Chytří Číňané nakupují perly lacino, neboť domorodci neznají skutečnou cenu. Ale to je jejich věc. Lovce perel bychom měli brzy potkat, pokud z nějakého důvodu neodpluli až na severní konec Souostroví. Doufal jsem, že tu uvidíme *Aloru*, ale zdá se, že tady není. Před námi už bude ostrov Chang. Měl by to být on. Je o něco delší než Ostrov divokých prasat, ale není tak kopcovitý.“

Ginger pohlédl do mapy na kolenou. „Je to on,“ řekl.

Biggles trochu ubral plyn a nos letounu se sklonil. „Podle Maca tu jsou tři dost velké pláže a několik malých,“ poznamenal. „Řekl, že sklad zřídí na té největší, na východní straně. Bude to ta, na kterou se díváme.“

Více nemluvili. Gadfly se snesl na hladinu, vysunul podvozek a jel dál po stříbřitém písku. Potom Biggles zhasil motory a seděl a rozhlížel se po pláži, vyhlazené posledním přílivem.

„Něco se ti nezdá?“ zeptal se zrzek, když to už trvalo dlouho.

„Nevím. Někdo tu nedávno byl,“ řekl Biggles. „Podíváme se.“
Vystoupili. Biggles zamířil k místu, kde byly zřetelně otištěny lidské stopy.

„Johohó!“ vykřikl Bertie. „Tohle je úplná robinsonáda. Kde máme Pátka? Někde by tu měl být.“

Čintů ovšem poznámku nepochopil. Zastavil se na stopami a řekl: „Tady být Číňané.“

„Víte určitě, že to nebyli Saloneové?“

„Ne, Saloneové chodit bez bot.“

„Dobrá,“ prohlásil Biggles. „Myslím si, že Číňané mají stejné právo tu být jako my. Teď tu nejsou. Mohlo jít o posádku z džunky, kterou jsme viděli. Musíme doufat, že si nevšimli Macovy skrýše a nevyloupili ji. Jsem docela zvědav, zda ji najdeme.“

Překročili spolu čáru naplavených trosek, chaluh, zlomků korálů a kusů dřeva, protože věděli, že zásoby nebudou zakopány níže, než vyznačovala linie přílivu.

Pobřeží bylo velice podobné tomu, které právě opustili, až na to, že bylo zakřivenější a na obou koncích chráněné balvany a výstupky skal, které spadaly až do moře. Viděli i keře mangrove, ale protože rostly až za skalami, zdálo se, že není třeba tolik se obávat krokodýlů, kteří se drželi v jejich stínu.

Začali s pátráním. Trvalo jim dlouho, protože chtěli prohledat pláž pečlivě až k džungli bambusů, stromovitých kapradin, palem a kvetoucích křovin, které se rozrůstaly dolů, kde zastavil jejich růst písek. Na jednom konci pláže poblíž skal našli hromádku krabích krunýřů a ulit kuželatek. Hned za ní se rýsovala stezka, klikatící se do kopce.

„Někdo tu byl,“ ukázal Ginger.

„Asi opice,“ řekl Biggles. „Nebo Číňani, kteří hledali pitnou vodu. Stezku mohla vyšlapat zvěř, třeba prasata nebo buvoli. Chodí na pláž. Je to jediné volné místo na ostrově.“

Při pátrání nenašli žádné známky, že by zde Macdonald splnil svůj slib. Nikde stopy po rozryté půdě, která by naznačovala, že sem někdo zahrabal zásoby.

„*Alora* tu ještě nebyla,“ prohlásil Biggles nakonec. „Přesto se raději podíváme na ostatní pláže. Macdonald si třeba vybral jinou pláž. Nevíme, co kapitána napadlo. V každém případě musíme najít pitnou vodu, neboť v těchto místech asi žádná není. Pojd'te, jdeme na to.“

KAPITOLA ŠESTÁ

STOPA TYGRA

Byl by obtížný úkol, kdyby měli obejít celé pobřeží ostrova, i v případě kdyby to bylo možné, což zatím netušili. Rozhodli se, že sjedou s letadlem znovu na moře a ostrov objedou.

Cestou objevili další dvě větší pláže a několik menších, příliš malých na to, aby se s nimi dalo počítat. Ty větší prozkoumali bez úspěchu. Jen na jediné našli zbytky po táboření a starý nepořádek naznačoval, že tam sídlila skupina Saloneů, ovšem již před časem. Důvodem byl patrně vodní pramen, stékající tam z úbočí kopce.

Zápach ze zahrávající hromady odpadků z ryb byl tak strašný, že rychle vyklidili pole a vrátili se na první pláž.

„Mac by se tu měl brzy objevit,“ prohlásil Biggles přesvědčivě. „Ten nás nenechá v bryndě. Několik dní ještě vystačíme, takže se tu utáboříme a počkáme na něho. Kdyby nám došlo jídlo než přijde, můžeme vždycky zaletět na pevninu a něco koupit, ačkoli bych byl raději, kdybychom tam nemuseli. Můžeme tam narazit na toho malého přehorlivého celníka, který by se nám pokusil znepříjemnit život.“ Biggles si zapálil cigaretu.

„Na tomhle ostrově je jedna věc, které nerozumím,“ pokračoval. „Čintú tvrdí, že tu byli nějací Čínani a já mu věřím. On to musí vědět. Proč tu však přistáli? Co tu hledali? Čintú nám pověděl, že kupují perly od Saloneů. Proč tedy nešli na pláž, na níž tábořili, zvláště když je tam voda? Ale na tom teď nezáleží. Postavíme stan a něco sníme. Pak, ještě než vyložíme letadlo, podíváme se raději, zda je pitná voda někde nablízku. To je jediná věc, bez které se neobejdeme. Nechceme přece chodit pro vodu na tu páchnoucí pláž, kde tábořili Saloneové.“

„Také jsem na to myslel, a ještě na něco,“ ozval se zrzek. „Dobrá. Co máš na mysli?“

„Tu hromadu lastur, kterou jsme viděli kus dál na pláži. Říkal jsi, že to mohly udělat opice.“

„No a co?“

„Nesouhlasím s tím.“

„Proč?“

„Viděl jsem mnoho míst, kde se krmily opice a mušle po mlžích byly vždycky rozházené všude kolem. Tyhle ležely na hromadě. Ten, kdo je nasbíral na skalách, se pak posadil a snědl je. Musel to být člověk. Tohle neudělaly opice!“

„Ano. Budeš mít pravdu,“ připustil Biggles a pohládl si bradu.

„To mě nenapadlo. Záleží na tom?“

„Možná.“

„Řekni mi jak. Co máš na mysli?“

„Vzpomínáš, co nám řekl Mac, či spíš co se dověděl od Saloneů, se kterými mluvil? Vyhodili jednoho starého muže, protože byl tak otravný, že to s ním nevydrželi. Zdá se, že to byl ten zabítý muž, kterého našel Mac, chlápek se sovereignty kolem krku. Na vedlejší pláži jsme viděli, že tam sídlila velká skupina Saloneů.“

„Ano, ale zdá se, že to bylo před delší dobou.“

„To je jedno. Já chci jen říct, že se ten starý vyhnanec držel poblíž kmene. Když byli na vedlejší pláži, přišel sem.“

„Chápu, kam míříš,“ řekl Biggles pomalu.

„Sovereignty asi našel nedaleko odsud. Když ne zrovna tady, tak na nějakém blízkém ostrově. Rozhodně si myslím, že jsme blíž místu ztroskotání *Vagabonda*, než na Ostrově divokých prasat.“

„Myslí ti to dobře,“ uznale kývl Biggles. „Musíme to stále brát v úvahu.“

„Ještě jsem neskončil. Jestli uvažuji správně, tak náš stařík tady pobýval delší dobu. To znamená, že někde blízko našel pitnou vodu. Neodvážil by se jít na sousední pláž ze strachu, že by mu jeho vlastní lidé nakopali do zadku.“

„To je pravda.“

„Jestli je voda na svahu za námi, ať už pramen nebo studánka, souvisí s pěšinou, kterou jsme viděli.“

„Docela správně,“ usmál se Biggles. „To jsi určitě přemýšlel, až se ti kouřilo z hlavy.“

„Napadlo mě to, když jste stavěli stan. Půjdu se přesvědčit do svahu. Vodu potřebujeme.“

„Proč ne,“ souhlasil Biggles. „Ale nechod' moc daleko a vezmi si s sebou pušku. Třeba tam narazíš na plandoka nebo na nějaké prase. Čerstvé maso by se nám hodilo, ušetřili bychom konzervy.“

„Dobrá,“ řekl Ginger. Došel si pro pušku, zastrčil do kapsy pár nábojů, hodil si dvě polní láhve přes rameno a zamířil k pěšině.

Když míjel hromadu lastur, která ležela u úzkého průniku do džungle, zastavil se, aby se na ni ještě jednou podíval. Udělal to čistě ze zvědavosti, nečekal, že na ní uvidí něco zvláštního. Než pokračoval dále v cestě, hrábl do hromady nohou. Odkryl tím lesklý žlutý předmět, zapadlý pod lasturami. Zvedl ho a zaraženě ho držel mezi prsty. Užasle na něj hleděl, pak ho položil na dlaň a znovu na něj zíral. Nemýlil se. Byl to zlatý sovereign. Podíval se na datum. Na minci byl vyražený rok 1938. V hlavě mu vířilo. Tak tady seděl stařík, když navlékal své sovereigny! Ginger se rozhlédl po další minci, ale žádnou už nenašel.

Jeho první myšlenkou bylo běžet za ostatními a předvést jim, co našel, protože to nade vši pochyby potvrdzovalo jeho teorii. Když ale viděl, jak je zaměstnává stavění stanu, strčil minci do kapsy a šel dál. Nepospíchalo to, mohlo to počkat. Těšila ho představa, jak se budou tvářit, až jim ukáže věc, která se dala oprávněně považovat za nesmírně důležitou stopu.

V džungli panovalo šero a dusné horko. Stezka, po které šel, se klikatila do kopce. Byla úzká a často musel odklánět přerůstající vějířovité palmové listy a jiné větve. Půda pod nohama byla měkká a místy blátivá, což Ginger považoval za znamení, že voda nemůže být daleko. Nalézal stopy, ale vrstva hniјícího listí nedovolovala posoudit, kdo je tam zanechal, všechny byly pomíchané. Cestička vinoucí se v hustém podrostu byla navíc velmi úzká. Pokud byli v džungli nějakí ptáci, nebylo je vidět ani slyšet. Všude panovalo tajemné ticho. Jenom hmyz se měl čile k světu a bylo ho kolem víc než dost. Obdivoval velké motýly s nádhernými barevnými skvrnami a kresbami.

Nepřekvapilo ho, když přišel k malé studánce, napájené pramenem stékajícím z výše položeného úbočí. Bylo to tady skutečně jako v pohádce. Voda byla křišťálově čistá, ale nebylo jí mnoho, protože celá studánka nepřesahovala velikostí obyčejnou koupací vanu. Na protější straně se do výšky asi jednoho yardu zvedal nízký břeh, porostlý smaragdově zeleným mechem, z něhož vyrůstal netík a jiné kapradiny. Na straně odkud zrzek přišel, bylo kluzké bláto. Půda zde byla rozdupaná, zřejmě od zvířat, která sem přicházela pít. Jaká to byla zvířata, o tom neměl ani zdání. Domníval se, že budou malá a víc o tom nepřemýšlel.

Ochutnal vodu. Byla dobrá a tak se pořádně napil. Naplnil obě polní lahve a chvilku posečkal, aby si prohlédl to nádherné místo. Potom, zcela spokojený s úspěšným průzkumem, protože studánka byla na dosah připravovaného tábora, pokračoval v chůzi po stezce, aby zjistil, kam až vede.

Daleko nedošel. Stezka byla stále příkřejší, zarostlá a kluzká. Řekl si, že to nestojí za námahu a otočil se, aby se vrátil.

Když šel kolem studánky, uviděl něco, co ho ochromilo. Zastihlo ho to tak nepřipraveného a tak jím to otřásl, až strnul a nemohl se rozhodnout, zda má jít dál, nebo se vrátit. Pohádková studánka se náhle proměnila v něco docela jiného. Zrzek totiž před sebou v blátě uviděl stopu velké pracky. Takovou stopu mohla udělat pouze velká kočka a on věděl jen o jedné, jež se vyskytuje v téhle části světa. Byl to tygr. Znepokojivé bylo, že tam musel šlápnout zcela nedávno. Mohl ji vlastně udělat jen během několika minut, kdy byl Ginger pryč. Okraje stopy byly ještě ostré, i když se už začínaly drolit a vytlačená voda se vracela...

Sklonil pušku, aby mohl rychle střílet, ačkoli si uvědomil, že by mu to proti tygrovi moc nepomohlo. Odsunul pojistku, zůstal na místě a pátral očima ve zmrzlém podrostu, který byl kolem rozrostlý téměř až k okraji studánky. Nevěděl, jestli se tygr za ním plížil, nebo se šel jenom napít. Mohlo se stát obojí.

Neviděl nic. Naslouchal, ale slyšel jen bzучení hmyzu. Přepadl ho vtíravý pocit, že ho sledují neviditelné oči. Vlasy na šíji se mu naježily, ruce se mu lehce roztráslly, srdce rychleji rozbušilo.

Navlhčil si vyschlé rty a s napjatými nervy se dal na velmi pomalý ústup k pláži. Těžko odolával nutkání dát se na útěk, ale uvědomil si, jak nebezpečné by bylo propadnout panice.

Očima tékal po houštinách na obou stranách. Nedíval se na cestu před sebou a málem šlápl na stočenou kobru. Had trochu pozvedl hlavu, zasyčel jako unikající sifonová láhev a roztáhl límec. Tím na sebe upozornil. Ginger se již nestačil zastavit a přeskočil ho. To byla poslední kapka, která mu dodala. Rozběhl se.

Dorazil na pláž a ulehčeně si oddechl. Spěchal, aby se připojil k ostatním, kteří dosud upravovali tábořiště.

Biggles na něj pohlédl a přestal pracovat. „Copak je s tebou?“ zeptal se.

„Proč si myslíš, že se mi něco stalo?“

„Ve tváři jsi bledý jako křída.“

„Taky bys byl bledý, kdybys prožil to co já před chvílí. Vezmi si tu pušku. Opatrně, je pořád nabitá.“ Ginger odhodil obě polní lahve. „Asi vás bude zajímat, že máme za souseda tygra.“

„Viděl jsi ho?“

„Ne.“

„Tak jak to můžeš vědět?“

„Viděl jsem jeho stopu v blátě u studánky.“

Biggles se zamračil. „To je zlé. Je ale nepravděpodobné, že by to byl lidožrout. Nebude si nás všímat, když mu půjdeme z cesty. Proč jsi tak vyděšený?“

„Tobě se krásně mluví, když stojíš na pláži,“ zaúpěl Ginger. „Jednu chvíli to zvíře muselo být ode mě na pár yardů. Našel jsem studánku a naplnil jsem lahve. Žádná stopa tam v té době nebyla. Pak jsem odešel asi na pět minut. Když jsem se vrátil, byl v blátě otisk obrovské tlapy. Jestli si myslíš, že to je taková veselice, projdi se po stezce sám a pak se můžeš smát.“

„Dobrá, dobrá. Ve skutečnosti jsi ho ale neviděl.“

„Ne. Ani jsem nic neslyšel. Určitě ale vím, že tam ta potvora číhala. Cítil jsem to ve všech kostech. Jestli se tam budeš chtít podívat, měl bys vědět, že ještě ke všemu si uprostřed cesty hoví kobra.“

Přistoupil k nim Čintú a poslouchal. Biggles se k němu obrátil. „Mohl by tu být tygr?“

„Ano, tuan. Rád plavat. Přijít na ostrov. Nelíbit se, nezůstat. Když přijít na ostrov kde hodně prasat, líbit se a zůstat.“

„Podívej se, starouši, nemám chuť dělit se o ostrov s nějakým zatraceným tygrem,“ ozval se Bertie. „Opice snesu, ale tygra ne. Tygra uznávám jen za mřížemi. Co by bylo špatného na tom, přejít na jiný ostrov? Můžeme si přece vybrat, je jich tu spousta, jestli chápeš, co tím myslím.“

„Kdybychom to udělali, mineme se s Macem, až přiveze zásoby,“ odmítl ho chápat Biggles. „Když nás nenajde, zřídí sklad, jak jsme se domluvili a stejně bychom se sem museli vrátit. Nehodlám měnit náš plán kvůli tygrovi. Když na to přijde, tygr může být kdekoli. Zůstaneme. Uvidíme, jak se zachová. Stejně musíme projít pobřeží, jestli tu není *Vagabond*. Zatím jsme jenom přejeli kolem pláží. Budeme pokračovat!“

„Počkej chvílku,“ vyjekl Ginger. „Právě jsem si vzpomněl na něco, co mi tygr málem vyhnal z hlavy. Měl jsem pravdu, že starý vyvrženec byl tady. Ta hromádka lastur zbyla po něm.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Podívej se, co jsem pod nimi našel.“ Ginger vylovil z kapsy sovereign a vyhodil jej do vzduchu.

Biggles jej chytil. „No, to mě podrž...“

„Podívej se na datum.“

Biggles si minci prohlédl. „1938,“ vydechl.

„Neváhal bych se vsadit, že to bylo tady, kde ten starý ubožák seděl a navlékal mince,“ pokračoval zrzek. „Zamysli se nad tím. Asi dělal dírky starým hřebíkem a kusem kamene a to dá dost práce. Jen stěží navlékl všechny mince naráz, ale určitě jich měl u sebe pár navíc, protože jednu ztratil. Vyplývá z toho, že místo nálezu nemůže být odsud daleko.“

„Moment,“ řekl Biggles. „Nad tím se musíme zamyslet. Když jsem hovořil s Macem, říkal, že Saloneové zůstávají obvykle na plážích. Nakonec jim nic jiného nezbyvá, neboť tam nalézají potravu. Téměř vždy to jsou korýši, které najdou na útesech.“

Přesvědčili jsme se o tom. Zůstávají na jednom místě tak dlouho, dokud tam jsou krabi a kuželnatky. Pak plují dál. Potíž s nimi je v tom, že musí stále jíst, takže jsou pořád na pochodu. Ve svých člunech, kterým říkají *kabangy*, putují od jednoho ostrova ke druhému. Musím ti uznat, že nález mince je zajímavý, ale stejně nevíme, jak se sem dostala.“

„Myslím, že stařík zhotovoval náhrdelník tady a z toho plyne, že mince našel někde blízko,“ hájil svůj názor Ginger.

„Jenomže Mac objevil kánoi nedaleko Ostrova divokých prasat,“ připomněl Bertie. „To je odsud pěkný kus cesty.“

„Padesát mil,“ odfrkl Biggles. „To není tolik. Samozřejmě se neví, jak dlouho byl stařík mrtvý, ale zdejší silné proudy mohly kánoi odnést na tu vzdálenost ve dvou až třech dnech.“

„Nezapomeň, že nejbližší ostrovy prohledal Mac sám,“ poznamenal Ginger.

„Na to bych moc nespoležal,“ odvětil Biggles. „To nemohlo být důkladné pátrání. *Alora* je velká loď. Neodvážil by se ji ohrozit plavbou při břehu, pokud by nevěděl, že má pod sebou dost vody. Z dálky by nebylo tak snadné vrak *Vagabonda* zahlédnout. Říkal mi, že když nakládá z některého většího ostrova dříví či kůru z mangrove, musí náklad dovézt na palubu v malém člunu. Buď ve vlastním, nebo když tam jsou Saloneové, v některém jejich *kabangu*. Myslím si, že podobně bude vykládat na ostrov také naše zásoby.“

„Tak to bychom měli,“ uzavřel rozhovor Ginger. „Ty už si s tím poradíš. Já jsem ti dal něco pro začátek. Jenom ode mě nečekejte, že půjdu ke studánce pro kbelík vody sám. Teď bych si dal hrnek čaje a něco k snědku.“

KAPITOLA SEDMÁ

TVÁŘ V DŽUNGLI

Noc proběhla bez zvláštních událostí, pokud pomineme obvyklé nepříjemnosti s mravenci. Svítání zastihlo celou společnost při snídani před stanem. V duchu očekávali, že uvidí *Aloru*, ale v tom se zklamali. Na dohled nebyla žádná loď, velká ani malá.

„Ten sovereign, Gingere, který jsi našel, mi nedal spát. Zkusil jsem si něco vymyslet,“ řekl Biggles, když si mazal máslo a džem na další suchar. „Mám pocit, že by nám tvůj nález měl pomoci, ale není snadné přijít na to, jak. Došel jsem nakonec k tomuto závěru. Nebudeme pátrat tam, kde tábořila velká tlupa Saloneů, ale budeme hledat u malých hromádek lastur, které zanechal osamocený stařík. Jestli uvažuji správně, a neumím si představit, jak by to mohlo být jinak, musel se zdržovat i u místa, kde našel vrak *Vagabundu*. Tím omezíme rozsah pátrání. Berte to takhle. Prohlédneme všechny pláže, na které narazíme, nebudeme se ale zdržovat na těch, kde nejsou hromádky lastur. Když ale najdeme takovou hromádku, jakou by po sobě zanechal jeden osamělý člověk, pak si to místo pečlivě prohlédneme. Tak prozkoumáme celou oblast mnohem rychleji, i když připouštím, že hrozí nebezpečí že *Vagabond* přehlédneme. Nemůžeme tu přece tvrdnout donekonečna.“

„Nezapomínej, že staroch měl kánoe,“ připomněl mu Bertie. „Bez ní by se nemohl plavit od ostrova k ostrovu. Víme dokonce, že v ní skončil svůj život.“

„Jistě, ale co z toho vyvozuješ?“

„Když přistál, musel vždycky vytáhnout člun na břeh a to nemohl udělat beze stop v písku. Příliv by je samozřejmě zase spláchl, ale aby měl člun v bezpečí, určitě ho vytáhl nad čáru nejvyššího přílivu. Znamky na břehu nějaký čas zůstanou. To je další věc, po které můžeme pátrat.“

„To zní rozumně,“ přikývl Biggles. „Budeme takové stopy hledat, ale nejsem si jist, zda se nemýlíš. Mohl člun ukotvit u nějakého balvanu, přivázat ho a nechat na vodě.“

„Je tu nějaký důvod, proč by to dělal?“

„Může být. Víš kolik váží saloneské *katangy*? Vytáhnout takovou loď na vysoký břeh by bylo asi nad síly jednoho člověka, ještě k tomu dost sešlého. Lodi jsou těžké. Mac tvrdil, že to jsou vlastně jen vydlabané kmeny stromů s několika palci obruby podél boků, aby se při plavbě nepotopily. Přesto to stojí za úvahu.“

Bertie si povzdechl. „To je zvláštní, jak moje nápady vždycky narazí na nějakou překážku,“ řekl smutně.

„Nikdo se teď neohlížejte a mluvte dál,“ řekl náhle tlumeným hlasem zrzek. „Někdo nás pozoruje.“

Biggles se na něho podíval. „Pozoruje! A kdo?“

„Viděl jsem nějakou tvář, jak se na nás dívá z džungle. Myslím, že to byl Číňan. Sledoval jsem náhodou okraj džungle, jestli tam není tygr. Ted' už zmizela a já z toho místa nespustím oči, kdyby na nás civěla znovu. Nehýbejte se.“

„To už začíná být k smíchu,“ prohlásil Biggles. „Napřed tygr a teď zase Číňan. Víš určitě, že nevidíš věci, které nejsou?“

„Viděl jsem za život dost tváří, abych dokázal rozeznat jednu, když ji vidím,“ odpověděl dotčeně zrzek. „Říkám ti, že jsem viděl tvář. Všiml jsem si, jak se hýbe list kapradí. Jenom jeden. Myslel jsem na svého tygra a proto mi to neušlo. Pak se ve stínu objevila tvář. Dívala se na nás několik vteřin a zmizela. Jestliže mi ještě nevěříš, dej mi pušku a já tam pošlu kulku. Uvidíš, co se stane.“

„Nepovoluje se!“ odpověděl Biggles stroze. „Dobrá. Viděl jsi tvář. Řekni mi, až ji zase uvidíš.“

Pokračovali v jídle, ale nálada poklesla. Ginger, který seděl obličejem k džungli, z ní nespouštěl oči, ale během jídla se tvář podruhé neobjevila. Otevřeně přiznal, že přemýšlí o tom, jestli ji skutečně viděl, či zda ho v časném jitřním slunci nepopletla hra světla a stínů.

„Nemůžeme tu sedět celý den,“ řekl potom Biggles a rázně vstal. „Pokud si někdo chce s námi zažertovat, tak mu ukážu. Kde přesně si myslíš, že jsi zahlédl tu tvář, Gingere?“

„Asi pět stop od té stromovité kapradiny, vedle keře s velkými červenými květy.“

Biggles tam vykročil a ostatní ho už méně rozhodně následovali. Průzkumník několikrát tu a tam rozhrnul vějířovité listy a pátral zrakem v hustém podrostu.

„Nikoho nevidím,“ řekl, když ho ostatní dohonili. „Ani bych to nečekal. To houští je tak husté, že by člověk přehlédl slona a na zemi je taková spleť, že stopu nerozeznáš. Necháme to být a budeme pokračovat v práci.“

Vrátili se ke stanu, kde jim Čintú ohlásil, že bude potřebovat vědro vody na uvaření rýže.

„Nemůžeme ho dost dobře požádat, aby šel a přinesl si ji, když víme, že tam někde třeba číhá tygr,“ řekl Biggles. „Půjdu sám. Pro všechny případy si vezmu pušku.“

„Půjdu s tebou a ukážu ti studánku,“ nabídl se Ginger. „Vím kde je.“

„Jedna dvě, tygr jde,“ zanotoval Bertie. „Tenhle neustálý zápas o vodu s tygrem na číhané začíná být docela zábavný. Já budu dělat s puškou zadní voj. Tak budeš mít, Gingere, volné ruce, abys mohl nést dvě vědra.“

Čintú mlčel, ale sledoval jejich činnost s výrazem, který jasně naznačoval, že na situaci nevidí nic veselého.

Biggles nabil pušku a Ginger sebral dvě plátěná vědra. Bertie vsunul náboje do dvouhlavňové dvanáctky a s touhle výbavou se dali na pochod.

Udělal sotva deset kroků, když je náhle zarazil ostrý výkřik. Zazněl nedaleko nad nimi ze svahu porostlého džunglí. „Co je to, k čertu!“ zvolal Biggles a zahleděl se tam. „Opice,“ řekl Bertie. „Nějaké pitomé mládě spadlo z větve.“

„To nebyla opice, to byl lidský hlas.“

„Třeba to byl chlápek, kterého jsem viděl,“ sykl zrzek.

„Co se mu stalo, že tak řve?“

„Možná potkal mého tygra.“

„Nechte hloupých řečí,“ okřikl je Biggles. „Mně to připadalo jako volání o pomoc. Měli bychom to raději vyšetřit. Bude asi na stezce, protože jen blázen by se pokoušel razit si cestu džunglí. Jdeme. Chovejte se tiše!“

Rychlým krokem vyrazili vzhůru po pěšině. Vlhké ovzduší bylo dusivé a stačilo pár rychlých kroků a pot jim stékal po tvářích. Biggles se nezastavil, dokud nedošli ke studánce. Potom se rychle rozhlédl kolem a řekl napjatým hlasem: „Promiň, Gingere. S tygrem jsi měl pravdu. Je tu v blátě další stopa. Je nová a je blízko té staré. Tu mohl zanechat jen pořádný macek. Ale nebudeme si s tím dělat starosti. Tygr tu má dost opic a divokých prasat, tak jistě nehladoví. Není pravděpodobné, že by se nám pletl do cesty.“

„Nelíbí se mi, když mluvíš o tygrovi, jako o mourkovi domácím,“ protestoval Bertie. „Mně jde z tygrů mráz po zádech.“

Ginger naplnil vědra. „A co teď?“ zeptal se váhavě.

Biggles se díval, kam pokračuje úzká stezka. „Ten chlapík, co křičel, bude někde nahoře,“ zamumlal zamysleně. „Půjdu kousek dál a obhlédnu to tam. Ty se mnou chodit nemusíš, Gingere. Odneseš vodu dolů.“

„Báječný nápad,“ ušklíbl se zrzek. „Co když potkám tygra? Co budu dělat? Mám mu nabídnout skleničku?“

„Bertie půjde s tebou, abys nebyl sám. Já ho nebudu potřebovat. Stejně se nevzdálím daleko od vás. Dojdu jen tam, kde bude stezka přehledná. Nepochybuji, že na stezce si nás najde dost pijavic a nestojím o to, aby ke mně přilezly všechny z téhle džungle. Zkusím seshora zjistit, zda je vidět na vedlejší pláž. V noci na ni mohli připlout Saloneové. Vy už běžte.“

„Dobrá.“ Ginger popadl vědra, která během rozmluvy postavil na zem. „Bertie, máš mušketu, tak pochoduj vpředu.“

„Následuj mě, kamaráde.“ Bertie vykročil po stezce a Ginger šel těsně za ním.

Zpáteční cesta proběhla hladce a byli už téměř na dohled pláže, když před sebou zaslechli výkřik, který jako by něco náhle uťalo.

„To byl Čintú,“ vyhrkl Bertie krátce a rozběhl se vpřed. „Něco se tam děje.“

Zrzek pelášil za ním, jak mu jen stačil. Vyběhl na volnou pláž právě včas, aby zahlédl jakéhosi muže pádit do džungle. Viděl, jak Bertie střílí do místa, kde se ještě pohybovaly větve. Potom však Bertie nechal vetřelce vetřelcem, a vrhl se ke stanu nebo spíše tam, kde stál dřív. Již tam nebyl. Přídržné šňůry kdosi přeřezal a plátno hodil přes oheň, kde Čintú vařil. Ten ležel natažený vedle něj na písku.

Následovalo několik minut hotového blázince. Bertie hodil pušku stranou, popadl cíp stanu a tahal jej z ohně. Ginger mu samozřejmě pomáhal. Stan nebyl ještě vážně poškozený, byl propálený pouze na jednom místě, kde byl v přímém styku s ohněm. Bertie udusil botami plameny a zrzek vychrstl vodu z věder na ještě doutnající místa. Neustali, dokud se nepřesvědčili, že nylonová látka se nemůže více poškodit.

„Přiběhli jsme právě včas,“ zasupěl Bertie. „Kdo to udělal?“

„Nějaký Číňan. Když jsem přibíhal, chystal se vykuchat letadlo. Už se rozmachoval *parangem* a v příští minutě by nám ho rozsekal na nudličky. Když mě uviděl, práskl do bot. Zaručeně ho vyděsila moje puška.“

„Tak jsem měl pravdu, když jsem viděl tvář.“

„Absolutní pravdu! Pojd', podíváme se na Čintúa.“ Spěchali k Malajci a prohlédli ho. Našli pouze ránu na hlavě, vlasy mu mokvaly krví. Čistě ji umyli a stříkli mu vodu do tváře. Ginger utíkal k letadlu a vrátil se s lahví brandy a s roličkou obvazu z lékárníčky. Aby ránu dezinfikovali, nalili na ni trochu lihoviny a zatímco ji Bertie obvazoval, zrzek mu vpravil několik kapek brandy do úst.

„Darebák, který to udělal, nás musel vidět odcházet, potom se připlížil k Čintúovi zezadu a něčím ho praštil,“ zavrčel Bertie. „Čintú ho mohl zahlédnout až v poslední chvílce. Vykřikl asi ve stejném okamžiku, kdy dopadla rána.“

„Čím dřív se Biggles vrátí a uvidí, co se stalo, tím líp,“ řekl Ginger, když pomáhal uložit zraněného pohodlněji.

Malajec otevřel oči a pokusil se vstát, ale Bertie ho šetrně přitlačil zpátky. Jen klid,“ řekl konejšivě. „Žádný spěch.“

„Co to bylo?“ hlesl poloomámený muž.

„Někdo vás udeřil do hlavy. Viděl jste ho?“

Čintů se zamyslel. „Nevidět tvář.“

„Nevadí. Ještě chvíli ležte. Brzy budete v pořádku.“

Ginger i Bertie si lokli brandy a začali uklízet, když přiběhl Biggles. Vypadal užasle a měl k tomu důvod. „Co se to tu u čerta děje? Jak se to stalo? Zaslechl jsem výstřel a hned jsem spěchal zpátky.“

„Když jsme byli pryč, nějaký skunk praštil Čintúa přes hlavu,“ žaloval Bertie. „Pak strhl stan a hodil ho do ohně. Bojím se, že v něm bude díra. Přišli jsme právě včas, abychom zachránili zbytek. Ještě horší je, že chtěl zničit letadlo.“

„Kdo to byl? Viděli jste ho?“

„Sotva půl vteřiny. Vypadal jako Číňan a byl taky tak oblečený. Ztratil se, když mě viděl přibíhat. Střelil jsem do houští, kde zmizel, ale na tu dálku jsem mu nanejvýš opepřil zadek.“

„Co Čintů?“

„Není to tak zlé. Je při vědomí. Udělali jsme pro něho, co jsme mohli. Řekl jsem mu, aby chvíli ležel v klidu. Brzy by zas měl být na nohou. Odkud u čerta mohla ta vražedná krysa přijít?“

„U vedlejší pláže kotví čínská džunka,“ řekl krátce Biggles. „Na písek vytáhli člun. Je jasné, že nejméně jeden člověk vyšel na břeh. Tím se to vysvětluje.“

Ted' byla řada na ostatních, aby se divili.

„Už se tu musejí potloukat několik dní. Patrně schovali loď za některým ze sousedních ostrovů a proto jsme ji neviděli. Lidé ze džunky tady rozhodně nejsou poprvé. Vyznají se tu mnohem líp než my.“

„Ale proč se nám pletou do cesty?“ vybuchl Ginger.

„To je právě věc, která mi vrtá hlavou,“ řekl pomalu Biggles.

„Ať už je to cokoli, vysvětluje to jinou záhadu.“

„Záhadu?“

„Teď vám povím něco, co vás překvapí. Tvůj tygr má jenom jednu nohu, Gingere.“

„Jednu nohu!“ zamrkal zrzek. „Ano. Jednu nohu. Levou zadní!“

„To je nesmysl. Co to je za vtip?“

„Není to vtip. Když jsem ty stopy v blátě viděl poprvé, napadlo mě, že je na nich něco divného. Tygří stopy jsem viděl už v mládí. Tyhle jsem si líp prohlédl při cestě zpátky a ujistil se, že jsou divné. Přirozeně jsem předpokládal, že tygr se přišel ke studánce napít, ale teď jsem si ověřil, že nesmím vždy dát na první dojem. Když tygr pije, skrčí se a přenesení celou váhu na přední tlapy. Ty stopy v blátě jsou po zadní noze, kterou by každý normální tygr posunul více dozadu. Ještě podivnější je, že oba otisky zanechala stejná tlapa! Plyne z toho, že náš tygr nemá přední pracky, a má jen jednu zadní! Pokud tedy nemá dvě na levé straně. Nestojí to za zamyšlení?“

Nastalo dlouhé ticho, až se ozval zrzek. „Chceš nám naznačit, že stopy nejsou vůbec od tygra?“

„Žádný tygr na ostrově není!“

„Nerozumím.“

„Ty stopy udělal někdo tím způsobem, že použil vycpanou nebo preparovanou tygří tlapu. Jiné vysvětlení pro to není. A zároveň mě napadá, kdo to asi byl.“

„Jsi Sherlock,“ vydechl Bertie. „Ať do mě hrom bací, jestli to není nápad hodný velkého detektiva.“

„To všechno se dá vyložit pouze jediným způsobem,“ pokračoval Biggles. „Někomu tady vadíme. Chce nás odstranit z cesty.“

„Takže nás straší?“

„Vysvětli to jinak.“

„Ale proč by nám to někdo dělal?“

„Zatím nevím. Čínští obchodníci jsou mazaní a tvrdě prosazují své zájmy. Je ovšem mezi nimi i řada slušných lidí.“

„A co říkáš výkřiku, který jsme slyšeli?“ zeptal se Ginger. „Co vyvozuješ z něj?“

Biggles opatrně položil pušku přes ležící stanovou tyč, sáhl po cigaretě a zapálil si. „Je to jen dohad, ale podle toho k čemu pak došlo, myslím, že šlo o další lest, jak nás odsud vylákat. Náhodou jsme šli tak jako tak do džungle pro vodu. Ale kdybychom tu prostě seděli, zvědavost by nás určitě vyhnala, abychom zjistili oč jde. Mohu se mýlit. Třeba to bylo skutečné volání o pomoc. V džungli se může přihodit ledacos. Protože se ale křik neopakoval, mám téměř jistotu, že šlo o úskok.“

„Z toho vyplývá, že někdo nám chtěl vyvést lumpárnu.“

„To je docela jasné.“

„Ale proč? Z jakého důvodu? Je možné, že by to byl ten pobřežní celník, jak se jen jmenuje? Že by ten... Yomas...“

„Nemá s tím nic společného,“ zavrtěl Biggles hlavou, „ačkoli si nechci namlouvat, že jsme ho viděli naposledy. Se zákonem za zády nemá zapotřebí, aby na nás chodil oklikou. Ostatně kdyby byl za to odpovědný, dal by nám to znát. Chtěl by, abychom se vykoupili a ušetřili si další potíže.“

„Ale někdo se nás pokouší vyhnat.“

„To je správný důvod. Vede ovšem k otázce, proč? A na to je jen jedna odpověď. Někdo moc dobře tuší, proč jsme tu. A možná je těch lidí víc. Patrně k nim patří i pobřežní stráž, které chybí důvod, aby si kvůli nám zajížděla a pletla se do našich věcí. Ještě dodám tohle. Obávám se, že jsme si navařili víc kaše, než sníme.“

„Co s tím uděláme?“

„Spíše jde o to, co s tím můžeme dělat. Zatím budeme pokračovat a dávat si přitom na sebe velký pozor.“

„Co kdybychom zajeli ke džunce?“

„Proč?“

„Zeptat se jich, co si sakra myslí, že tu vyvádějí?“

„Asi bychom poznali, že jsme si ukousli moc velké sousto. Na té lodi může být až deset lidí.“

Bertie se vrátil k původní myšlence. „Ale poslyš, starouši, za takových podmínek tu nemůžeme zůstat. Může se stát, že nám někdo v noci uřeže hlavy, nebo aspoň podřízne krky.“

„Nevybral bych si,“ podpořil ho zrzek. „Jestli se nezastaví ani před vraždou, může se někdo připlížit na okraj džungle a zastřelit nás za bílého dne. Co takhle změnit základnu?“

„To právě někdo chce, abychom udělali,“ řekl Biggles. „Kdyby měli v úmyslu nás zastřelit, mohli to už celkem snadno udělat. Já odmítám násilí, pokud to jen trochu jde. Dejme tomu, že bychom se přestěhovali na jiný ostrov. Nemyslím, že by se tím mnoho změnilo. Co se děje tady, mohlo by se stát i tam. Já bych tu raději zůstal, dokud nepoznáme, kam až ti lidé hodlají zajít. Bez ohledu na ně se musíme setkat s Macem. Určitě je už na cestě sem. Může celou tu věc objasnit a nemělo by ani smysl, aby zde skladoval naše zásoby, kdybychom vyklidili pole.“

Bertie si zamyšleně čistil monokl a pak projevil svůj názor. „Říkáš, že tu zůstaneme a uvidíme, kam až se ti darebáci odváží zajít. Háček je v tom, že už nemohou zajít dál než zašli, právě s výjimkou zabítí, jestli mi tedy rozumíš. Když to všechno uvážím, měli jsme štěstí. Kdybychom byli pryč jen o pět minut déle, našli bychom po návratu zničený stan, ukradené zásoby a rozbité letadlo. Byli bychom jako vozka bez koní.“

Biggles odhodil nedopalek cigarety. „Už dost mluvení. S tím se nikam nedostaneme. Myslím, že než něco začneme, bude nejlépe dřív uklidit tenhle nepořádek, abychom viděli, jak velká škoda vznikla. Pokud jsme ztratili síť proti moskytům, můžeme čekat, že všichni dostaneme horečku. Koukám, že Čintú je už zase na nohou. Alespoň něco dobrého.“

Ginger zvedl ruku a ukázal na moře. „Podívejte se!“ Poháněna mírným větříkem, tam pomalu plula džunka.

„To je dobře,“ prohlásil Bertie. „Odplouvají. Tím se vyřešilo ledacos a můžeme pokračovat.“

Biggles mlčel. Stál a sledoval džunku se staženým obočím.

„Nač myslíš?“ zeptal se zrzek.

„Uvažuji.“

„O čem?“

„Proč odjíždějí.“

„Copak ti nestačí, že vyklízejí ostrov?“

„Bude to jen další trik k odvrácení naší pozornosti.“

„Jak to myslíš?“

„Přece nevíme, jestli je celá posádka na palubě? Několik jich tu mohlo zůstat. S tím si však poradíme, až přijde čas. Teď to tu dáme do pořádku. Než ale začnu něco dělat, zbavím se těch pijavic na nohou. Vidím, že tebe si taky všimly. S nimi je vážně trápení. V džungli se nemůžeš nikam hnout, aby si tě nenašly. Naštěstí nám stačí, když každou trochu posolíme. Hned se tě pustí.“

KAPITOLA OSMÁ

BERTIE DOSTÁVÁ ZABRAT

Tábořiště dali do pořádku a nebylo to tak hrozné, jak čekali. Čintú pomáhal, přes jejich protesty, že má odpočívat. Jako mnozí příslušníci jeho národa měl zřejmě schopnost se rychle zotavit ze zranění, z něhož by se většina Evropanů léčila několik dní.

Při práci sledovali odplouvající džunku, dokud nezmizela jejich zrakům za kopcovitým ostrovem, který vyčníval z modré hladiny jako velký klobouk zelené houby asi dvě míle daleko. Patřil k ostrovům, které ještě neprozkoumali. „Až odstartujeme s gadfly, poznáme, zda džunka opravdu odjela, nebo jenom přejela na jiné kotviště,“ řekl Biggles lhostejně.

Rozhlíželi se také po *Aloře*, avšak ta se neobjevovala.

Postavili znovu stan. Vypálená díra, nezela našťěstí na střeše, ale na boční straně. Kromě díry nebyl stan nijak vážněji poškozen a později jej mohli opravit. Biggles chvílemi neklidně vzhlížel k obloze, jejíž obvyklá blankytná modř vybledla do sinavého odstínu a obzor se ztrácel v mlze.

„Vítr začíná sílit,“ poznamenal. „Doufám, že nás teď nepřekvapí vichřice. To by nás velice zdrželo. Postavíme stroj proti větru a raději ho zakotvíme. Půjde to, písku máme spoustu a také různých tašek a pytlů, do kterých ho naložíme. Měly by letadlo udržet na zemi.“

Potřebovali víc vody, protože tu, kterou Ginger přinesl, použili většinou na hašení hořícího stanu. Bertie si s tím poradil. Sebral prázdná vědra a pušku a odešel. Zanedlouho byl zpět s plnými vědry a hlásil, že u studánky již žádné stopy nejsou.

„Jak zjistíme, jestli džunka nenechala někoho na břehu?“ chtěl vědět Ginger, když usedli, aby snědli vařenou rýži, která se stala jejich hlavním pokrmem místo chleba, zároveň s konzervovaným masem a zeleninou. „Uvažoval jsem o tom,“ pokračoval. „Letadlo

nemůže odstartovat bez hluku, takže každý na ostrově pozná, do čeho jsme se dali a bude mít dost času se schovat.“

„To je dobrá připomínka,“ přikývl Biggles. „Musím říct, že by byla úleva vědět, že jsme na ostrově sami. Obávám se, že pokud to nezjistíme, budeme muset držet v noci hlídky. Bez nich bychom se mohli dočkat šeredných následků. Stráž není příliš namáhavá, ale je to otrava. Nikdy by mě nenapadlo, že se na těchhle ostrovech neobejdeme bez hlídkování.“

„Když nikam nespěcháme, mohl bych si trochu zaskautovat,“ řekl Bertie. „Pobavilo by mě to.“

„Jak si to představuješ?“

„Bud bych se vydal po stezce na vršek kopce a podíval se dolů na vedlejší pláž, nebo bych zkusil najít k ní cestu podél pobřeží. K té pláži to nemůže být dál než dvě míle, a jestli tu zapomněli pár Číňanů, uvidím je.“

„Nic proti tomu,“ souhlasil Biggles. „Je to na tobě. Dnes nikam neletíme.“

„V tom případě půjdu s tebou,“ nabídl se zrzek.

„Dobrá. Ve dvou se to lépe táhne. Člověk nikdy neví, co se může na tomhle místě semlít a vážně by nebylo rozumné, aby se ostrovem někdo potloukal docela sám. Poslal bych s vámi Čintúa, jenže tomu bychom raději měli dopřát klid. Vezmi si pušku. Pokud střelíš něco do kuchyně, získáš si zásluhu o tábor. Opice ale nech na stromech. Slyšel jsem, že opičí maso není špatné, ale mně by ses s ním vůbec nezavděčil. Opice mi příliš připomíná dítě. Nestřílej dřív, dokud neprozkoumáte pláž a nepřesvědčíte se, že tam nikdo není.“ Biggles se znovu neklidně rozhlédl po obloze. „Nezdržujte se tam dlouho,“ pokračoval. „Nejspíš se něco přizene a může to být drsný zážitek. Počkejte ještě, podívám se, co dělá tlakoměr.“

Odešel k letadlu. Když se vrátil, přinášel automatickou pušku. „Mně se tu hodí pistole a ty si raději vezmi tohle,“ řekl zrzkovi. „Budeš to možná potřebovat. Tlakoměr klesá,“ oznamoval. „V tomhle ročním období to může znamenat pouze změnu počasí. Škoda. Doufám, že jen přechodnou. Pospíchejte si a vraťte se brzy.“

„Zkusím to obejít po pobřeží,“ rozhodl se Bertie.

„Dobrý nápad. Bude užitečné vědět, co se skrývá na břehu. Když se vám to nepodaří, zkuste přejít kopec.“

Bertie s Gingerem se vydali na cestu.

Zpočátku to zvládali bez potíží, i když museli často přelézat balvany vystupující z písku. Pokud ležely nad čarou nejvyššího přílivu a byly suché, ztěžovaly chůzi, ale byly to pouhé překážky. Pod čarou přílivu to vypadalo jinak, balvany pokrývaly kluzké a zrádné chaluhy. Někdy bylo snazší se přebrodit. Před nimi je na kouscích písčité půdy podezřívavě sledovaly celé armády červených krabů. Za úzkým pásem volné plochy, jehož šíře kolísala od dvaceti ke čtyřiceti yardům, se drala džungle ke břehu jako pevná zelená stěna, jež skrývala všechno kromě opic, jež skákaly z větve na větev a chvílemi udržovaly z povzdálí tempo s lidmi.

Postupovali bez přerušení dál a brzy ztratili tábor z dohledu. Překročili nepřehlednou zmrštinu skal, která tvořila malý výběžek do moře a objevili nový kus pobřeží. Nebyla to však hledaná pláž, tu zakrývala další bariéra útesů. Nyní postupovali obtížněji a proto i pomaleji, ale žádná vážná překážka se jim nepostavila do cesty a mohli tedy pokračovat.

„Až se dostaneme přes tu velkou skalnatou hroudu před námi, měli bychom už vidět na pláž,“ řekl Bertie povzbudivě, když se na chvíli zastavili, aby si vydechli.

„Hroudu ze skal jsem ještě nikdy neviděl,“ zavrčel zrzek. „Ale s tím počasím měl Biggles pravdu. Nelíbí se mi, jak se moře zvedá. Snad si uvědomuješ, že při skutečně rozbourřených vlnách se touhle cestou nedostaneme zpátky.“

Moře již nebylo klidné, vzdouvalo se v táhlých, převalujících se vlnách. Dosud nebyly příliš vysoké, avšak už důrazně útočily na břehy.

„S tím bych si nedělal starosti,“ odpověděl Bertie lhostejně. „Celý ostrov nepotopí a můžeme se vrátit horní cestou.“

„Doufám, že tu je a že ji najdeme,“ řekl Ginger. „Tohle nás už jednou vypeklo. Od toho případu ve Skotsku¹ už nedůvěřuji ostrovům jako dříve.

Pokračovali v cestě, až je zastavilo velké skalisko, o kterém Bertie před chvílí mluvil jako o velké skalnaté hroudě. Zblízka bylo mnohem větší než nějaká hrouda. Byla to masivní hradba, která vyčnívala z džungle a táhla se až daleko do moře, takže se nedala obejít. Část kterou měli před sebou, představovala nízký, nejméně dvacet stop vysoký útes. Byla to hrozná překážka.

„Nějak už tu hroudu přelezeme,“ prohlásil Bertie optimisticky. Jestli mě neklame můj orientační smysl, shora bychom měli vidět druhou pláž. Kvůli tomu jsme sem přece přišli. Tady máš pušku a já s tím něco udělám.“ Podal Gingerovi pušku a začal šplhat.

Pomalou a namáhavě si na skalní stěně hledal cestu. Tápal prsty, kde by se zachytil, a bylo to tak krkolomné, až se Gingerovi tajil dech. Nakonec se vysoukal nahoru. Položil se na břicho a tiše se díval na druhou stranu.

„Tak co je? Na co se díváš?“ netrpělivě sykl zrzek.

Bertie se pomalu otočil a zakýval prstem. „Pojď se sem mrknout, ale nejdřív mi podej pušku.“ Natáhl po ni ruku.

Ginger se vydal nahoru stejnou cestou, ale měl to těžší, neboť mu překážela puška. Konečně ji mohl podat Bertiemu a uvolnit si i druhou ruku. Šplhal dál a Bertie mu pomohl nahoru. Pak se Ginger položil vedle něj, a zadíval se do míst, která mu zatím zakrývala skalní hradba.

Nejdřív si všiml, že skála se na druhé straně nesvažuje dolů zdaleka tak příkře. Skláněla se k písčité pláži jenom v takovém úhlu jako střechy anglických domků. Pláž byla úzká ale protáhla a ležel na ni člun. Kousek za ním nad linií přílivu a asi čtyřicet až padesát yardů od místa kde průzkumníci leželi, dřepěli dva muži u malého dohořívajícího ohně. Prudký bouřkový vítr z něj odnášel jiskry. Muži zaujíмали zvláštní pozice. Jeden byl svlečen do půli těla a měl shrbená ramena. Druhý, dřepící těsně za ním, jako by mu něco

¹ Biggles Takes it Rough – vydá Riopress 2003.

operoval na zádech dýkou. Jejich postoj Gingerovi připomínal pár opic, které si hledají blechy.

Oba měli modré bavlněné kalhoty, potřhané a špinavé, obvyklý kroj asijských dělníků. Z dálky se nedalo rozeznat, k jaké patří národnosti. Pleť měli spíše tmavou, takže mohli patřit k Siamcům, Barmáncům, Indonésanům, Filipíncům nebo míšencům těchto národů. Byli tak zaujati prací, že ani nevzhlédli. První zrzkova myšlenka byla, že Biggles se nemýlil. Džunka zanechala na ostrově několik lidí z posádky.

„Co to pro všechno na světě dělají?“ zašeptal.

Bertiemu se zablesklo v očích a utajoval smích. „To ti můžu říct, brachu. Jednou jsem musel projít stejnou zkouškou, protože jeden pitomec vypálil v houštině naslepo na králíka a pokropil mě broky číslo šest. Byl jsem tehdy ještě kluk. Náš hajný měl hodně nahnáno, co tomu řekne můj otec. Svlékl mě do půl těla, aby mohl vydlabat broky špičkou nože. Zbrzdil je silný kabát, takže vězely jen těsně pod kůží. Ten chlápek s ohnutými zády bude zaručeně ten, na kterého jsem dnes ráno vystřelil. Takže jsem se trefil. Doufám, že jsem mu pěkně zasolil. Kdybych měl kulovnici, ztrestala by toho mizeru mnohem drsněji. Neměl praštit chudáka Čintúa!“

„Taky nám poškodil stan. Co myslíš, proč je tu nechali?“

„Určitě ne proto, aby nám pomohli s prací, na to můžeš vzít jed. Je možné, že se nevrátili na palubu, protože kapitán džunky zaznamenal změnu počasí a zvolil bezpečnější kotviště. Nemůže být daleko.“ Bertie se otočil na lokti a pohlédl k nedalekému ostrovu. „Ano, jsou tam,“ ukázal. „Můžeš vidět špičku jejich stožáru. Řekl bych, že se pro ten párek lotrů vrátí, až se moře uklidní.“

Jeho poznámka přiměla zrzka, aby se ohlédl směrem kudy přišli. Vlny již dotíraly na pobřeží po celé jeho délce. „Přes skály se už zpátky nedostaneme,“ řekl neklidně.

„Tak půjdeme přes kopec. Co je na tom?“

„Pokud najdeme nějakou stezku.“

„Musí tam být, jinak by se sem ten surovec s děravými zády nedostal. Přišel k našemu táboru a nevracel se po pobřeží. Utíkal džunglí.“

„Jestli teď vyjdeme na pláž, uvidí nás.“

„A co má být? Cožpak se jich bojíme? Já tedy ne. Za to co dnes ráno natropili v našem táboru, mám chuť jim nakopat do zadku. Hrom do toho, máme plné právo klást otázky.“

„Zajímalo by mě, co by teď udělal Biggles.“

„Ten tu není, tak se ho nemůžeme zeptat. Je načase, abychom se rozhodli sami.“

„Jak se s nimi chceš domluvit? Anglicky skoro jistě neumějí ani slovo. Potřebovali bychom Čintúa.“

„Nepotřebují umět anglicky, aby pochopili co jim řeknu, těm všivákům,“ prohlásil Bertie drsně.

„Takže jdeš dolů?“

„Docela určitě. To mám nechat upláchnout dvojici skunků, kteří se pokusili o vraždu? A to ani nemluví o tom, že se nám pokusili spálit stan!“

„Dobrá. Jdu s tebou. Co když nebudou chtít mluvit?“

„Vykopeme je z ostrova. Mají člun. Neboj se, ručím za to, že tu nezůstanou.“

„Moře začíná být pěkně neklidné.“

„Ti se neutopí. A když ano, nebude mě mrzet, když si na nich pochutnají žraloci. Po tom co provedli, nepřekypuji zrovna láskou k bližnímu.“

„Je to na tobě vidět.“

„Co se mě týče, považuji je za pár vrahounů. Mohli zabít Čintúa a bylo by jim to srdečně jedno.“

„Počkej ještě. Vedle nich na zemi leží puška!“

„Když půjdeme tiše, překvapíme je. Stejně máme převahu.“

„Biggles by neměl velikou radost, kdybychom tady začali nějakou přestřelku.“

„Nic takového nebude. Jestli sáhnou po pušce, uvidíš jaký jsem rychlý střelec.“

„Dobrá. Tak jdi napřed, ty Buffalo Bille.“

Potichu sestoupili ze svahu na pláž a zahrnuli k džungli, aby se dostali mužům do zad. Ti se stále ještě zabývali lovením broků. Na písku nebylo jejich kroky slyšet. Pohybovali se rychle a dostali se těsně k domorodcům, než si jeden z nich uvědomil, že tu nejsou sami. Vyskočil a sáhl po starodávné pušce, která ležela na písku.

„Nech toho,“ vyštěkl Bertie a namířil svojí zbraň.

Jeho předpověď se vyplnila. Oba muži asi slovům nerozuměli, ale pochopili co jim Bertie chce říci. Zvedli ruce a zůstali na místě. Možná k tomu přispělo jejich špatné svědomí.

Ginger s pistolí v ruce odkopl starou pušku. Padla na oheň, ale ani si toho nevšiml. Přikročil k muži s dýkou a vzal mu ji.

„Mluvíte anglicky?“ zeptal se Bertie ostře.

Žádná odpověď. Oba muži stáli s netečnými obličejí a tvářili se nevyzpytatelně.

Bertie plácl toho bližšího přes ucho, jen to mlasklo. „Mluv!“ křikl na něho.

Muž promluvil. Polekaně vyslovil jediné slovo. „Ano.“

„To už je lepší,“ zavrčel Bertie. „Co tu děláte?“ Zase žádná odpověď.

„Kdo vás poslal dnes ráno do našeho tábora?“ Mlčení.

Bertie ukázal na ostrov. „Je to vaše loď?“

Bez odpovědi. Tváře jako by byly vytesané z kamene. Bertie se zadíval příkrě na zraněného muže a dotkl se jedné rány od broku. „Jak se to stalo?“ zeptal se. Opět nedostal odpověď.

„Jenom maříš čas,“ zahučel zrzek. „Nevědí o čem mluvíš.“

„Vědí to moc dobře, ale hodí se jim hrát si na němé,“ zašklebil se Bertie.

„Jestli se budou takhle chovat, nic z nich nedostaneš. Pokud je nechceš chladnokrevně zastřelit, raději je nech běžet.“

„Aby nás zapíchli, jen se k nim otočíme zády? To by se dokázali hýbat velice rychle.“

„Co vlastně chceme vědět? Víme, co provedli a oni musejí vědět, že my to víme. Proto nebudou mluvit. Co nám mohou říct? Jen těžko můžeš od nich čekat, že přiznají útok na našeho člověka, a pokus zničit nám stan a letadlo.“

„Chci vědět, kdo je poslal. Musel to být nějaký lotr z džunky. Nenapadli by nás bez rozkazu. Potíž s těmihle lidmi je v tom, že jim ani za mák nezáleží na životě. Proč je tu nechali? Bud aby nás hlídali, nebo aby nám způsobili další škodu. Nemám v úmyslu je tu nechat. Musel bych se bát, že vždy když zahneme za roh, ušmíknou nám hlavy *parangem*. Jeden tu vidím. To bude ten, kterým přerežali šňůry u našeho stanu.“

„Co můžeme dělat?“ bezmocně pokrčil rameny zrzek.

„Pošlu je na džunku. Patří tam.“ Bertie se znovu podíval na oba muže a ukázal prstem na člun. Jedťte!“ nařídil.

Muži se na sebe podívali.

„Jedťte!“ opakoval Bertie a zvedl pušku. „Počítám do pěti a pak střílím.“ Zvedl pět prstů a počítal, aby poznali, co od nich chce.

Muži se dali na ústup. Ve vzdálenosti několika yardů se otočili a šourali se ke člunu.

Bertie a Ginger se mlčky dívali, jak jej spouštějí na vodu, jak do něj lezou a veslují k ostrovu, za nímž kotvila džunka.

„Myslím, že z toho nekouká nic dobrého,“ řekl chmurně zrzek.

„Je to lepší, než je nechat tady. Budu spát klidněji s vědomím, že jsou uklizení. Jestli jsem někdy viděl pár hrdlořezů, tak tihle k nim určitě patří. Dobře věděli, o čem mluvím.“

„Dobrá, tak to by bylo,“ odpověděl Ginger. „Teď musíme raději koukat, jak se dostaneme zpátky. Vítr je stále odpornější. Biggles možná potřebuje pomoc. Bude mu vrtat hlavou, co nás zdrželo.“

V tom okamžiku došlo k zvláštní věci a Bertie i zrzek vyskočili jako králíci. Stará puška, která padla do ohniště, náhle vybuchla a kulka rozryla písek mezi nimi.

„Panebože!“ vykřikl Ginger zděšeně. „Mohlo nás to trefit!“

„Byla to od nás hloupost,“ přikývl Bertie. „Mělo nás napadnout, že ten starý kvér bude nabitý. Jak jen může být člověk tak hloupý? No, je to za námi. Hlavní je, že to šlo vedle. Padáme.“ Vrátili se ke skalní stěně a z jejího vrcholu viděli zmítající se člun, jak si razí cestu ke džunce. Pohled na přílivové pobřežní pásmo jim

prozradil všechno co chtěli vědět. Z běsnícího moře se sem valily vysoké a zpěněné přílivové vlny.

„A je rozhodnuto,“ řekl Ginger. „Tudy se zpátky nedostaneme.“

„Nemohli bychom to zkusit?“

„A dostat se uprostřed cesty do pasti? Mě tedy laskavě vynech. Proč bychom se vystavovali nebezpečí? Přes kopec musí vést nějaká cesta, jinak by ti dva neprošli do našeho tábora. Asi ji vyšlapali Saloneové, při pobytech na ostrově. Od té doby třeba zarostla, ale nemělo by být těžké ji najít. Přinejmenším víme, že tam nepotkáme žádného tygra.“

„Pravda,“ kývl Bertie. „Bude rozumnější jít po souši bez tygra, než se nechat máčet nějakým potrhým příbojem.“

Chvilku šli při okraji džungle, která se táhla v pozadí pláže, až se dostali k místu, které hledali. Objevili malou světlinu, kde začínala úzká stezka vysekaná v podrostu. Šlápoty ve změkklé půdě, plné tlejícího listí, naznačovaly, že tudy nedávno někdo šel. Beze slova po ní vykročili. Bertie, který nesl pušku, šel první. Úbočím kopce se po kluzké cestě šlo těžce. Šetřili dechem a mlčeli, jenom zrzek prohodil, že s kobrou také nemusí být legrace.

Vylezli nahoru. Našli tam značně kamenitý terén, řidší porost a i stromy byly mnohem nižší. Vrcholek ostrova byl rovinatý, a když kráčeli dál, Bertie se náhle zastavil a podíval se na stezku pod svýma nohama. Sehnul se, něco zvedl a otočil se na Gingera, aby mu nález ukázal.

„Člověče, ten Biggles je opravdu trochu čaroděj,“ řekl užasle. „Našlo by se jen málo lidí, kteří by poznali, že tygří šlápoty je podvod. Podívej se na tohle.“

Natáhl ruku s věcí, kterou sebral ze země. Byla to část tygří tlapy s volnou kůží, do které se dala vsunout ruka jako do rukavice.

Ginger na ni zvědavě pohlédl a pak obrátil oči k Bertiemu. „Tak prosím, takhle to je. Jen těžko mi jde do hlavy, že by někdo nosil u sebe něco takového. Jak mohl vědět, že pracku použije, aby nás vyděsil?“

„Mohl ji nosit jako fetiš nebo kouzlo pro štěstí,“ řekl Bertie a studoval pracku monoklem. „Fuj! No někteří lidé mají prapodivný vkus.“

„Proč to tu nechal?“

„Neřekl bych, že to tu nechal. Spíše mu to upadlo.“

„Proč to tedy nezvedl?“

„Patrně hodně spěchal. Asi ho něco polekalo.“

„Asi máš pravdu. Tím by se to vysvětlilo.“

„Co jako?“

„Přece výkřik, který jsme slyšeli. Chlapík, co šel ke studánce udělat stopu v blátě, se mohl na zpáteční cestě dostat asi tak do těchto míst, když ho něco vyděsilo. Zařval a vzal do zaječích. Při tom ztratil falešnou tlapu. Ha ha! To by byla legrace, kdyby tady náhodou narazil na opravdového tygra. Musel být pořádně vyděšený, když se ani nevrátil... aby...“ Gingerův hlas slábl, až se úplně vytratil. Jeho oči byly čím dál vyvalenější a upíraly se na něco na stezce před nimi.

Bertieho jeho výraz vylekal a otočil hlavu stejným směrem.

Malý kousek před nimi vystoupil na stezku tygr. Když uviděl oba muže, zastavil se a pár vteřin na ně hleděl bez sebemenší známky nepřátelství.

Potom, tak jako to velké kočky umějí, ladně se od nich otočil a nehlučně zmizel v zelených závojích džungle.

Bertie ani Ginger nějakou chvíli nepromluvili.

„Nevěřím tomu,“ vyhrkl pak Bertie. „To není pravda. Napřed byl tygr a potom zas nebyl. Teď znovu je. Nebo snad není? Viděl jsi to co já?“

„Viděl jsem tygra.“

„Právě to jsem měl na mysli. Ale u všech čertů, člověče, takové věci se přece nestávají.“

„Tahle se stala,“ zasyčel vyděšený zrzek. „Drž prst na spoušti. Mohl by si to ještě rozmyslet. Tiše stůj a dej mu příležitost, aby odešel co nejdál. Musíme tím místem projít. Jestli si myslíš, že to je kouzlo nebo legrace, tak já mám jiný názor.“

„Nemyslím, že to je legrační. Kouzlo to je! Přímo fantastické kouzlo. To je ten správný výraz. Fantastické kouzlo! Až to budeme vyprávět Bigglesovi, nebude nám věřit. Vlastně mně samotnému je zatěžko, abych tomu uvěřil.“

„Nemluv tolik. Možná nás poslouchá.“

„A to si myslíš, že poběží za Bigglesem, aby mu vyprávěl, jak nás vyděsil? Nesmysl! Přesto si jsem jistý, že to je krotký tygr. Řekl bych, že se narodil v nějakém cirkusu a utekl.“

„Přestaň už s těmi hloupostmi! Mě zajímá jen to, jak se dostat z téhle páchnoucí džungle. Teď víme, co toho člověka vyděsilo. Ten to jistě taky nepovažoval za nic zábavného.“

„Ale vážně, člověče, mám ti říct, proč nás ten krasavec nechal v klidu?“

„Poslouchám.“

„Vsadím se o co chceš, že nikdy nepoznal lovce. Považoval nás jen za párek trochu větších opic. Kdybychom ho pohladili, předl by jako kočka. Divoká zvířata, která žijí o samotě, jsou taková.“

„To říkáš ty. Když jsi tolik přesvědčen, že tygr je tak mírný, jdi napřed a jestli se ukáže, klidně ho pohlad'. Pak půjdu za tebou i já.“

„Jasně,“ ušklíbl se Bertie a vykročil. Přešel obávané místo, otočil se a zvedl palec. Nic víc se nestalo.

Ginger pokrčil rameny a šel za ním. Když procházel nebezpečným úsekem, zachytil koutkem oka černě a oranžově pruhované tělo mizet v přítmí. S nemalým ulehčením spěchal dál, aby dorazil k Bertiemu, který stál a čekal.

„Nezastavuj se,“ vybídl zrzka. „Tohle není vyhlídka, kde by se člověk posadil a obdivoval přírodu.“

„Vidiš, že si rozumíme,“ sykl Ginger a přidal do kroku. Když za chvíli míjeli studánku, napili se a rychle pokračovali v chůzi. Bez dalšího dobrodružství dorazili na pláž, kde je překvapil silný vítr, který do lesa pronikal jen málo.

„Pojďte, potřebuji vás,“ křikl na ně Biggles, sotva se ukázali. „Nevidíte, co se děje?“

Spěchali k němu, a přidali se k Čintúovi, aby pomohli zatloukat kolíky kolem letadla.

„Kde jste hrome celou tu dobu byli?“ zeptal se nevrle Biggles, když se dali do práce. „Rtuť v tlakoměru je úplně na dně. Máme na krku sumatran a tenhle neřád bude stát za to. Na džunce si určitě všimli, že je na cestě.“

„Kotví v závětrí tamhle za ostrovem,“ oznamoval Bertie. „Celkem vzato, prožili jsme zajímavé odpoledne.“

„To mi povíš později.“

„Přinesl jsem ti něco na památku,“ řekl Bertie a podal mu tygří tlapu.

Biggles ji odhodil stranou. „Na to teď není čas, musíme rychle dodělat práci.“

Bertie smutně pohlédl na Gingera. „Člověk se nikdy nezavděčí,“ řekl žalostně. „Jak já k tomu přijdu?“

KAPITOLA DEVÁTÁ

ZÁCHRANNÝ KRUH

Jak se bouře blížila, stal se ze zajištění tábora závod o čas. Hlavně šlo o letadlo. Otočili ho proti větru a zakotvili pomocí kolíků a pytlů s pískem. Nic jiného nemohli dělat. Totéž udělali se stanem, zahrabali jeho okraje do písku, aby ho neodnesl divoký vítr. Propálená díra, i když nebyla velká, znamenala velké riziko. Kdyby do stanu vnikl vítr, hrozilo nebezpečí, že nafoukne stan a zvedne ho do vzduchu jako balón. Nebylo pomýšlení na to, nějak ji opravit, chyběl čas. Sítě proti moskýtům byly naštěstí použitelné, ovšem při blížící se vichřici nebylo pravděpodobné, že je budou potřebovat.

„Myslel jsem, že tenhle materiál je nehořlavý,“ zavrčel Ginger při práci.

„Do značné míry je nehořlavý,“ odpověděl Biggles. „Kdyby nebyl, vzplanul by dřív, než byste ho stačili strhnout z ohně. Pochybují, že by nějaká látka vydržela dotek s rozžhavenými uhlíky, aniž by se poškodila. Udělali jsme asi všechno, co se dalo. Ted' pojďme raději do stanu, protože až se déšť přizione, nezačne mrholením. Poleje rovnou jako z konve. Čintů musí dovnitř s námi. Nemůžeme ho nechat venku. Zavolej ho. Dneska budeme mít jenom studenou večeři z konzervy.“

Téměř úplně se setmělo a to nejenom proto, že zapadalo slunce. Celou oblohu zatahly černé, hrozivé, rychle letící mraky. Vítr vyl a hvízdal a jeho prudkost dosáhla síly vichřice. Moře s duněním útočilo na pláž. Potom, jak Biggles předvídal, se bez jakéhokoli varování spustil déšť. Podle hluku jaký dělal, se musel celý mrak roztrhnout a vychrstnout svůj obsah na zem jak vodopád. Propálenou díru zakryli stanovou podlahou, ani tím nezabránili dešťové vodě, aby vnikla dovnitř.

„Jak dlouho to asi potrvá?“ překřikoval Ginger vřavu. Biggles zavrtěl hlavou. „Mě se neptej. Zeptej se Čintúa.“ Ale nevěděl to ani Čintú.

Vůbec se nedalo hovořit ani spát. Nejednou si již mysleli, že jim stan ulétne. Bouře trvala téměř čtyři hodiny a vyzuřila se až kolem půlnoci, přesněji řečeno přesunula své působíště jinam. Vítr polevoval a jeho porvyv ztrácely na síle. Stále přšelo, ale ne tak hustě. Hluk ustával.

Biggles vystrčil hlavu, aby zjistil, jak to letadlo přestálo. Vůbec si nebyl jistý, zda tam ještě je. „Nic není vidět,“ hlásil. „Tma jako v pytli. Bohudíky se to obešlo bez krupobití, které by z křidel mohlo udělat cedník. Jeden takový případ jsem viděl za monzunu. Ted' slyším moře docela blízko, ale myslím, že za námi do stanu nevnikne. Měl by být odliv. Víte co to znamená?“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Ginger.

„Uvázli jsme tady. Nemůžeme létat, dokud se moře neuklidní. Na pláži není ke startu dost místa a pustit se se strojem na moře při tom, jak je rozbouřené, by bylo šílenství. Stejně můžeme začít s pátráním až se to venku uklidní. Ted' když už se slyšíme, můžete mi konečně říct, co jste odpoledne zažili.“

Vyprávění se ujal zrzek a Bertie to doplnil občasnou poznámkou. Biggles si vyslechl celý příběh mlčky.

„Domnívám se, že jsme provedli správnou věc,“ uzavřel vyprávění Bertie. „Nezdálo se mi, že by ti dva darebáci měli zůstat s námi na ostrově. Jen by pokračovali ve své špinavé práci a nevíme, s čím by na nás přišli příště.“

„Udělali jste to dobře,“ přikývl Biggles. „Je naprosto jasné, že ti dva jednali na něčí příkaz. Kdyby tu byli na vlastní pěst, neodvážili by se nás dotknout. Na palubě džunky musí být člověk, kterého strašně zajímá to, co děláme. Jak jsem už říkal, posádka džunky má na tenhle ostrov stejné právo jako my, ale jestli nás zamýšlejí dostat z ostrova, je v tom něco divného. Majitel džunky si však ted' na nás může stěžovat, že jsme postřelili jednoho z jeho lidí.“

„Podívej se ale, co udělali nám! A začali si! Neměli bychom si spíš stěžovat my?“ vyhrkl rozhořčeně Ginger.

„To bychom samozřejmě mohli. Jiná věc je, co bychom tím svedli. Výsledek by záležel na tom, komu by úřady daly za pravdu. Kdyby to záviselo na tom chlápkuvi Yomasovi, víme dobře, proti komu by se postavil. Nezapomínejte, že jsme tu uvázli, a i kdybychom chtěli, nedostaneme se odtud, dokud se moře neuklidní. Jinak doporučuji, abychom byli stále v pohybu, aby nás Yomas nenašel. Bouřka může mít ostatně ještě jeden nešťastný důsledek, že totiž zdrží *Aloru*. Potřebujeme zásoby, které má na palubě. Za klidného moře bychom mohli vyletět, podívat se po ní a třeba i u ní přistát. Ovšem za tohohle stavu na to není ani pomyšlení a nevíme, jak dlouho bude trvat, než se moře uklidní. Může k tomu dojít i za několik dní. Nám nezbývá nic jiného, než to tu vydržet a doufat, že než sem Mac dorazí, nedojde k dalším nepříjemnostem.“

„Rád bych věděl, jak džunka přestála bouři,“ prohlásil Bertie. „Nám by se hodilo, kdyby ji vítr zahnal na břeh.“

„Na to bych vůbec nespolehal,“ řekl Biggles. „Džunky vypadají dost nemotorně, ale říká se o nich, že odolají téměř všemu. Kdyby tomu bylo jinak, tak by v těchto vodách, když na ně udeří monzun, dlouho nevydržely. Posádka džunky viděla blížící se bouři a proto s ní odplula na bezpečnější kotviště a nečekala na ty dva, kteří zůstali na břehu. Tak nějak si to představuji. Mohli mít ovšem i jiný důvod, proč je nechali na místě, kde jste je našli. Nevíme, co to bylo.“

„Co říkáš tomu tygrovi?“ otázal se Ginger. „Něco takového jsem ještě nezažil. Když jsem ho viděl, jak mi upřeně hledí do tváře, nevěřil jsem vlastním očím. Kdybys do mě strčil prstem, tak bys mě porazil.“

„Naštěstí jsem tam nebyl,“ zasmál se Biggles. „To se všechno ukáže.“

„Co se ukáže?“

„Pravda je silnější než nějaké představy. Lidé to vědí už tisíc let, ale z nějakého zvláštního důvodu jsou potom bez sebe údivem,

když se přihodí něco nezvyklého. Ted' ale mám dojem, jako by bouře ztrácela dech. Měli bychom se raději vyspat, nebo zítra budeme k ničemu. Než se uložíme, podívám se pro klid duše, zda tam letadlo ještě stojí.“ Odsunul stanovou plachtu a vyšel ven.

„Hurá,“ oznámil ostatním, když se vrátil. „Je tam a pokud jsem mohl zjistit, není poškozené.“

Uvítali to a chvíli poté zavládlo ve stanu ticho.

Když se ráno rozbřesklo, byl pěkný, jasný den a poměrně čerstvý větřík proháněl oblohou zbytky mraků. Jak se dalo čekat, moře bylo ještě značně rozbouřené a příbojové vlny, jedna za druhou, vháněly sněhobílé závoje pěny daleko na pláž. Vyvrhly na písek hromady do sebe spletených chaluh s větvemi a kusy různého odpadu, kokosové ořechy, palmové listy a podobně. Stromy v lese poskytovaly smutný pohled, měly ulámané větve a servané listí. Opice slezly na zem a uspořádaly si hostinu z krabů. Čintů, jenž sbíral kokosové ořechy, je musel odhánět.

„Jestli se *Alora* neobjeví včas, budeme muset šetřit zásobami,“ poznamenal Biggles, když seděli nad snídaní a neměli co dělat. Již předtím se ubezpečili, že letadlo zůstalo nepoškozené. Přezkoušeli i motory. „Hladověť ovšem nebudeme, protože v nejhorším případě si vždycky můžeme zaletět na pevninu. Benzínu je zatím dost. Jak se ale věci mají, raději bych neriskoval střetnutí s tím domýšlivým, malým náfukou z celního úřadu.“

„Dělej jak umíš, jen když tu nezůstaneme na dietě z kokosových ořechů, starouši,“ řekl Bertie. „Vím, že se o takových věcech píše v knihách, ale to nejsou knihy pro mne. Ptám se tě vážně, jestli žaludek nacpaný kokosovými ořechy nepůsobí špatné trávení. Pověš mi to?“

„Ne, ale poradím ti. Jdi do džungle a něco střel.“

„To není špatný nápad. Dal bych si pár vepřových kotlet. Přitom se můžu poohlédnout po *Vagabondovi*. Člověk nikdy neví. Prohlédli jsme ostrov jen zběžně od moře. Důkladně jsme ještě nepátrali.“

„Dobrá. Tak si vezmi pušku. Létat se nedá, tak abys tu neseděl po celý den, můžeš aspoň udělat něco užitečného. Já tu zůstanu pro

případ, kdyby se ukázala *Alora*. Ginger může jít s tebou, jestli se mu chce. Ale vyhýbejte se potížím. Nehoda za těchto okolností by nám zrovna neprospěla. Na kopec bych nelezl. Pokud tygr nesnídal, mohl by ztratit smysl pro přátelství.“

„Myslel jsem, že se projdu po břehu, ale ne cestou, kterou jsme šli včera. Chci jít opačným směrem, abych oklepl nový terén.“

„Dobře. Vyhni se houští mangrove. Budou tam krokodýli.“

„To se můžeš vsadit.“

„Nezapomeň na tu pušku,“ připomněl mu Biggles.

„Jasně. Při troše štěstí budou k večeři steaky.“

Za několik minut byli Bertie s Gingerem na cestě a drželi se okraje džungle za hromadami odpadků, které tam zanechal ustupující odliv. V místech, kam moře stouplo nejvýše, bylo všechno navršeno na křoví a nižších větvích stromů. Nebyly to pouze chaluhy. Byla to zvláštní směs různých věcí, od naplaveného dřeva až po utopené opice, od celých stromů až po kokosové ořechy. Objevili dokonce i utopeného buvola, zčásti okousaného něčím v moři nebo po vyplavení na břeh.

„Tyhle bouře dokáží zamíchat s věcmi,“ prohlásil Bertie, když pokračovali v cestě.

Došli k želvě, která přežila, ale ležela bezmocně na zádech. Převrátili ji a dívali se, jak se nemotorně vleče k moři. Všude viděli živé i mrtvé kraby.

Po chvíli chůze zrzek ukázal na předmět vyčnívající z písku mezi posledními troskami, které sem přinesla bouře. „To tedy musel být víchr, když odnesl ty věci tak daleko,“ poznamenal. „Vypadá to jako záchranný kruh z nějakého vraku. Zajímalo by mě, co se stalo s nešťastníkem, jehož měl spasit. Ještě by na něm mohlo být jméno lodi. Podíváme se.“ Došel k němu, provlékl vyčnívajícím půlkruhem obě ruce a zatáhl. Kruh se ani nehnul. „Už tu leží hodně dlouho,“ řekl a zabral silněji. Nepomohlo to.

Až když mu pomohl Bertie a odhrabal písek, v němž kruh vězel, dokázali záchranný kruh uvolnit. Byl to obvyklý korkový kruh krytý plátnem, které kdysi bývalo bílé. Ginger z něj setřel suchý písek. Na povrchu nic nebylo. Obrátil jej. Část, kterou

poničilo počasí, byla nepopsaná a barva odřená, avšak na části, která zůstala pod povrchem, byla čitelná čtyři písmena. Byla to písmena VAGA.

Vytřeštěně na ně hleděli, neboť si oba uvědomili co našli.

„*Vagabond*,“ vydechl Ginger dramaticky.

„Excelentní odhad.“

„No, najdi něco takového!“

„*Vagabond* musel skončit nedaleko odtud.“

„To není tak jisté,“ řekl pochybovačně Ginger. „Tahle věc mohla plout hodně daleko. Je známo, že láhve takto cestovaly na obrovské vzdálenosti.“

„Láhve možná,“ přel se Bertie. „Ale tohle není láhev. To nebylo moc dlouho ve vodě, jinak by se ztratila barva. Podívej, sešívání se ještě nezačalo trhat!“

„Je to rozhodně zajímavý nález. To by měl Biggles vidět.“

„Určitě kruh vezmeme s sebou na zpáteční cestě, snad to zas tak nespěchá. Pověs kruh do křoví, abychom ho nepřehlédli.“

„Myslím, že bychom ho měli odnést zpátky okamžitě.“

„Na nějaké hodině nezáleží. Mám takový pocit, že najdeme ještě něco jiného, možná i zbytky škuneru. To by byla věc. Když půjdeme zpátky, tak už nic nestihneme. Pojdme alespoň k těm mangrove. To nezabere tolik času. Ostatně měli bychom něco střelit, slíbil jsem Bigglesovi k večeři čerstvé maso.“

„Tak dobrá, ať je po tvém,“ pokrčil zrzek rameny a pověsil kruh na větev velkého keře, na dobře viditelné místo. „Jdi napřed, máš pušku.“

Pomalou kráčeli dál k houští mangrove. Bertie držel zbraň v pohotovosti, aby mohl rychle vystřelit, kdyby se něco naskytlo. Neviděli však nic jiného než racky, kraby a opice. Když dorazili k začátku houštiny, zastavili se před stezkou prošlapanou zvěří, která tudy procházela, aby se vyhnula bažině a krokodýlům. Vedla po suché půdě sousedící s bažinou. Nerostlo na ní mangrove ale stromy běžné v džungli.

„Mělo by tu být nějaké prase nebo něco jiného na vidličku,“ řekl Bertie.

„Prase na vidličku?“ potřásl hlavou zrzek. „No dobrá, půjdeme ještě kousek, jestli chceš. Doufám jen, že nepotkáme tygra, který se stejně jako ty mlsně rozhlíží po večeři.“

„Nakouknu za tu clonu větví před námi,“ řekl Bertie a opatrně šel dál.

Ginger se držel kousek za ním, poněvadž stezka se klikatila. Někdy vedla těsně nad řídkým bahnem, kde vyrůstaly keře mangrove, ale převážně se držela pevné půdy, kde našel oporu vzrostlý les. Dopředu téměř neviděli.

Oba strnuli, když z pravé strany zaslechli jakési poštekávání, ne nepodobné štěkotu malého psa. Neustále se blížilo. Na zvíře jež vydávalo zvuky, si museli chvíli počkat. Konečně, asi dvacet yardů před nimi, vystoupil z džungle srnec. Nebyl příliš velký, vzrůstem se podobal srncům z britských ostrovů.

Bertie pozvedl pušku, ale než mohl vystřelit, zvíře odskočilo a zmizelo za ohybem stezky.

Ginger se rychle a tiše připojil k Bertiemu. Jdi dál,“ pobídl ho. „To bylo moc chutné srnčí. To bude asi druh, kterému tu říkají štekavý srnec. Slyšel jsem o něm. Pospěš si, ještě můžeš stihnout vystřelit.“

Pokračovali dál, aby se podívali za ohyb cesty, když v dusném vzduchu zaslechli poděšené vyheknutí, provázené zapraskáním větví. Přidali do kroku a za rohem uviděli, co se stalo. Na nešťastného srnce se vrhl z větve stromu obrovský had, v němž snadno poznali krajtu. V lidech, kteří viděli veliké škrtiče pouze v zoologické zahradě, vzniká dojem, že se pohybují pomalu a líně. Patřil mezi ně i zrzek, ale nyní poznal, že všechno je zcela jinak. Rychlost, s jakou se krajta zmocnila srnce, Gingera překvapila a zaskočila. Ubohé zvíře v okamžiku obalilo hadí tělo a srnec rázem ztratil naději na únik. Nedokázal odolat váze útočníka a síle sevření.

Klesl na zem s chřípím lapajícím po dechu a s očima vyvalenýma hrůzou.

Bertie pokročil dopředu.

„Co chceš dělat?“ vyhrkl Ginger.

„Zastřelím hada.“

„Nedělej hlouposti.“

„Nedokážu stát a dívat se na to.“

„Jdi jim z cesty. To se nás vůbec netýká.“

„Jak to, že ne?“ zavrčel Bertie. „Jdu na to!“

„Zbláznil ses? V přírodě to tak chodí. Jestli se ten had obrátí proti tobě, je s tebou konec.“

Jenže Bertieho nezastavil. Had si lovce všiml a zvedl hlavu od své nyní již nehybné kořisti a jeho dlouhý jazyk zakmital. Bertie se k němu přiblížil na vzdálenost pěti yardů, s rozvahou zamířil a pak třeskl výstřel.

Gingerovi se zdálo, že hadovi uletěl kus hlavy. Krajta se však chovala, jako by ji stále měla. Strašně se rozzuřila.

Bertie spěšně ustoupil. Krajta se rozvinula, pustila tělo srnce a házela sebou v obrovských smyčkách, které ukázaly jak je dlouhá. S praskotem se vrhla do podrostu a jak jí ubývaly síly, její skoky ochabovaly. Pak se prodrala k bažině. Mlátila tělem dál až nakonec skončila v bahnité vodě. Po hladině se tam ihned rozeběhly šípy vlnek a vzápětí se voda jako by začala vařit. Var netrval dlouho, had zmizel a vodní hladina se utišila...

„Krokodýli si pochutnávají,“ řekl Bertie klidně. „Víš, hochu,“ pokračoval vážně, „kdyby srnec nešel před námi, ta hrůza by spadla na jednoho z nás. Had čekal na větvi na to, co pod ním projde.“

„Hrůza,“ zachvěl se zrzek. „Příšerné. Vypadneme odtud. Už mám ostrovů po krk.“

„Ne tak zhurta. Co bude se srncem?“

Prohlédli ho. Byl mrtvý.

„Asi nevydržel ten otřes,“ domníval se Bertie.

„Panebože! Měl k tomu všechny důvody,“ řekl Ginger prudce.

„Tak ho chyt' za jeden konec a já ho vezmu za druhý.“

„Co chceš dělat?“

„Vezmeme ho do tábora, samozřejmě. Je úplně v pořádku. Nakonec bude k večeři srnčí. Ne že bych nad tím zrovna jásal, maso je moc suché. Srnčí je třeba pěkně prošpikovat, aby bylo šťavnaté.“

„Jemináčku, ty jsi vybíravý. Nezapomínáš, že jsme na ostrově?“

Zvedli mrtvé zvíře a zdálo se jim těžké.

„Odneseme ho jen na pláž,“ rozhodl Bertie. „Pošleme sem Čintúa, aby vyřízl nejlepší kusy a přinesl je.“

Vykročili, a když vyšli na pláž kus za houštinu, složili mrtvé zvíře na písek.

„Moře trochu ustoupilo,“ poznamenal Ginger, když pokračovali k táboru.

Došli k záchrannému kruhu a vzali ho s sebou. Biggles se na něj s nelibostí podíval. „Víc jste nedokázali?“ zeptal se uštěpačně. „Po tomhle jste stříleli?“

„Stříleli?“

„Slyšel jsem výstřel.“

„Nesmysl, starouši. Máme srnce. Pošlu Čintúa, aby ho přinesl. Ale pověz nám k tomuhle něco rozumnějšího!“ řekl Bertie a otočil záchranný kruh k Bigglesovi, aby si mohl přečíst zbylá písmena. Biggles rozevřel doširoka oči. „Tak tohle je opravdu něco,“ sykl. „Kde jste to našli?“

Ginger mu místo popsal.

„To by nám mělo pomoci, jenomže ještě nevím jak,“ řekl Biggles zamyšleně. „Je to příliš nejasné. Nevíme, kde ten záchranný kruh použili a jak daleko od té doby plul. Vidím jen jednu možnost. Tu věc sem zanesl proud. Kdybychom znali jeho hlavní směr, vydali bychom se proti němu a zaměřili bychom pozornost na ostrovy, kolem nichž protéká.“

„Pokud ovšem *Vagabond* ztroskotal u některého z nich.“

„Samozřejmě. Mac by měl vědět, kudy směřují proudy. Jestli to neví on, tak už nikdo. Zeptáme se ho. Moře se uklidňuje, zítra už možná odstartujeme. S tímhle kruhem a s čerstvým masem jste dnes odpoledne udělali kus dobré práce. Pár dní s tím vystačíme.“

Ginger popsal Čintúovi, kde srnec leží a Malajec odešel, aby ho přinesl.

KAPITOLA DESÁTÁ

DALŠÍ NÁVŠTĚVNÍCI

Následujícího rána moře ustoupilo téměř k původní čáře přílivu, hladina však dosud nebyla zcela hladká jako za úplného bezvětří. Dosud se na ní převalovaly dlouhé pomalé vlny, avšak příboj již ztratil útočnost. Biggles důkladně posoudil situaci a prohlásil, že kdyby se rozhodli někam letět, mohli by s letadlem odstartovat docela bezpečně.

„Kvůli čemu?“ zajímalo zrzka.

Biggles chvílku posečkal, než odpověděl. „Těžko říci, do čeho se pustit a jaká možnost je nejlepší. Nerad bych odsud odstartoval dřív, než se objeví Mac a to se teď může stát každou chvílí. Mám sto chutí se po něm poohlédnout. Při zdejším prázdném moři bychom měli *Aloru* z letadla uvidět. Když bychom věděli, kde je, zařídili bychom se podle toho. Naproti tomu nechci riskovat velkou spotřebu benzínu, protože tím bychom porušili užitečné pravidlo mít vždycky dostatečnou zásobu na cestu do Penangu. Může dojít k nepředvídané události. Někomu se může přihodit nehoda. To se už nejednou málem stalo. Kromě toho bychom měli brzy zaletět do Penangu a ozvat se Raymondovi. Jistě si už dělá starosti, co se s námi děje.“

„Nenapadlo tě náhodou, sbalit to tu?“ zeptal se Bertie.

„Ano. Bylo by prozíravé přestěhovat se na jiný ostrov a vyhnout se tak dalším potížím s posádkou té zatracené džunky. Jenže tím se zas dostáváme k Macovi. Když sem připluje a zjistí, že jsme pryč, nebude vědět, jestli tu pro nás má nebo nemá nechat zásoby. Kdyby je tu vyložil za naší nepřítomnosti, posádka z džunky by je mohla najít a přisvojit si je.“

„Myslíš, že by zašli tak daleko?“

„Po tom co už provedli, určitě. Mám takový nepříjemný pocit, že jsme tu bandu neviděli naposled. Zůstává otázkou, jestli poletíme napřed do Penangu a potom budeme hledat Macdonalda

nebo zda se ho pokusíme nejdřív najít a do Penangu zaletět později. Musíme uvážit ještě jednu věc. Mac říkal, že se nám pokusí sehnat pár kanystrů benzínu. Kdyby to dokázal, klidně můžeme cestu do Penangu odložit o několik dní.“

„Vzhledem k tomu na čem jsme se dohodli, má ale Mac zpoždění,“ přerušil ho Ginger.

„Bouřka mu určitě udělala čáru přes rozpočet. A přiznám se, že džunka na obzoru mi dělá další starosti. Nepočítal jsem s nějakým střetnutím. Domníval jsem se, že budeme mít ostrovy sami pro sebe, kromě skupinek Saloneů, kteří nám spíše půjdou z cesty. Takový měl být normální průběh pátrání.“

„Když mluvíš o domorodcích, myslím, že vidím připlovat jeden *kabang*,“ prohodil zrzek s pohledem upřeným na moře.

„Je to hodně malý člun,“ přikývl Biggles. „Přijíždí od pevniny. Občas tu asi přeplouvají. Vzpomínám, že když jsme byli ve Victoria Point, několik jsem jich tam viděl. Zdá se mi, že tahle loďka míří přímo k nám, tak na ni raději počkáme. Lidé uvnitř by mohli vědět, kde asi je *Alora*. Gingere, přines mi dalekohled.“

Ginger zašel k letadlu a donesl ho. Biggles zaostřil dalekohled na blížící se člun. „Je to vážně *kabang*,“ oznámil. „Jen Saloneové používají tuhle malou čtvercovou plachtu, zhotovenou ze spletených palmových listů. Vidím ve člunu tři muže. Dva začali veslovat, zdá se, že mají naspěch.“

„Není to kvůli džunce?“

Oči všech se otočily ke kopcovitému ostrovu. Džunka s vytaženou plachtou objížděla konec ostrova a nabrala kurz, jako by hodlala zkrřížit domorodému plavidlu cestu.

„Co se to k čertu děje?“ zavrčel Biggles a vrátil dalekohled k očím. „Podle toho jak lidé v *kabangu* zabírají, džunka se jim vůbec nelíbí. To mě plete. Pokud džunka pojede za *kabangem* až sem, tak budeme mít starosti. Budu klidnější s pistolí v kapse, mohlo by je zas napadnout, že vtrhnou do tábora. Vyndej pistole, Gingere a dej do každé zásobník.“ Zrzek neváhal. Všichni tři si vzali pistole a zastrčili je do kapes. Pak Ginger ukázal na záchranný kruh, který se

povaloval na místě, kam ho položili a řekl: „Co kdybych tohle uklidil, aby kruh nebyl tak na ráně?“

„Ano... vlastně ne,“ zaváhal Biggles. „Ne, Nech ho tam, kde je s písmeny navrč.“

Ginger se na něj tázavě podíval. „Myslel jsem...“

„Už jsem řekl,“ přerušil ho Biggles. „To nám prozradí něco, co bych moc rád věděl. Mám dojem, že lidé z džunky vědí, proč jsme tady, ale my nevíme, zda oni znají jméno lodi se zlatem na palubě. Pokud ho neznají, pak pro ně záchranný kruh nic neznamená. Jestli ovšem vědí, že ten škuner byl *Vagabond*, nemusejí ani nic říkat a výraz jejich tváří nám prozradí, co chceme vědět.“

„Rozumím,“ kývl Ginger. „To mohlo napadnout jen tebe.“

Z obou plavidel byl první u břehu *kabang*. Předhonil džunku asi o čtvrt míle. Přispělo k tomu i to, že džunka se dostala na mělkou vodu a musela spustit plachtu. *Kabang* dojel v pořádku. Jeden muž z něj vyskočil a uháněl k táboru.

„To je Laon,“ řekl náhle Čintú.

„Laon? Kdo je Laon?“ zeptal se Biggles.

„Loďmistr z *Alory*. Malajec jako já.“

„Ach ano. Už si vzpomínám. Zapomněl jsem to jméno. Jestli kvůli nám podnikl tu zvláštní cestu, a tak to asi bude, brzy se dozvíme, co se stalo s *Alorou*. Doufám, že to není nic vážného. Jestli ano, pak všechno co jsme dohodli, dopadne špatně. To by pak bylo vážně zlé.“

Laon začal mluvit ještě než doběhl do tábora. Obrátil se přímo na Čintúa a hovořil malajsky. Čeho se týkal následující rozhovor, věděli jen oni dva.

„Co se děje, Čintú?“ řekl Biggles, když mu došla trpělivost. „Špatný. Moc špatný. *Alora* zavřená.“

„Zavřená?“ nechápal Biggles. „Jak zavřená?“

„Docela.“

„Kde?“

„V Mergui. V přístavu!“

„Laon přijel odtamtud?“

„Ano.“

„Proč tu loď zadrželi?“

„Pašování.“

„Co pašovala?“

„Opium.“

„Kdo to říká?“

„Kapitán Yomas.“

„Ach! Tak odtud fouká vítr.“ Biggles se otočil k ostatním. „To je lotr. Na chudáka Macdonalda si vymyslel pašování opia,“ řekl rozhořčeně. „Kde je teď *Alora*?“ obrátil se na Laona, protože si domyslel, že když tak dlouho pracuje u Maca, domluví se v případě potřeby také anglicky.

„V Mergui,“ přikývl Malajec a dokázal tak Bigglesovi, že odhadl jeho znalosti správně. „Nevyplout bez povolení kapitán Yomas.“

„Kde je kapitán Macdonald?“

„On ve vězení.“

„Ve vězení?“ Bigglesovi hlas téměř vypověděl službu. Nedokázal tomu uvěřit.

„Je tam barák od policie pro opilý lidi,“ řekl Čintú.

„Kapitán Mac říká, aby já si najít člun,“ znovu spustil Laon. „Aby vám o tom povědět.“

Biggles se zachmuřeně obrátil k ostatním. „Tak tohle si na nás vymyslel Yomas!“

„Proč by si měl myslet, že nám uškodí, když zadrží Macdonalda a *Aloru*?“ zeptal se Bertie.

Biggles se s otázkou obrátil na Laona, jenž věc hned objasnil. Yomas totiž viděl Maca nakupovat zásoby a uhodl, komu jsou určeny.

„Laon říká, že vidět Yomas v Mergui, jak mluví s panem Fengem,“ přidal se k vysvětlování Čintú.

„S Fengem? Myslíte toho nákupčího perel, který často cestoval s *Alorou*?“

„Ano. Laon si myslí, že Feng být na džunce.“ řekl Čintú a mávl k lodi, z níž právě vyhodili kotvu a spouštěli člun.

„Proto se Laon chtěl dostat k nám jako první?“

„On myslí ano. Feng nerad, když Laon mluvit s vámi.“

„*Kabang* odjíždí,“ trhl sebou zrzek. „Jak se teď dostane Laon do Mergui, když mu ujedou?“

„Neplaš se. Vezmeme ho letadlem,“ klidnil ho Biggles.

Laon pak vysvětlil, že Saloneové byli jediní, kdo byli ochotni zavést ho na ostrov Čang, a to jen po dohodě, že tam sami nebudou muset zůstat, protože na ně v Mergui čekají jejich rodiny, k nimž se musí rychle vrátit.

Malý člun z džunky mezitím doplul a posádka ho vytáhla na břeh. Dva námořníci zůstali u člunu, tři další se blížili ke stanu. Dva z nich zřejmě také patřili k posádce, jeden nesl pušku. Třetí muž, s pletí barvy bílé kávy, měl elegantní bílý lněný oblek.

„To pan Feng,“ řekl Laon tiše.

„Začíná se to vybarvovat,“ zašeptal Biggles. „Vzpomeňte si, že plul na palubě *Alory*, když Mac našel mrtvého. Chtěl mince koupit a pak si spočítal, že jich někde musí být ještě víc. Chce mít volné pole působnosti, aby je mohl najít sám. Proto už letos necestuje s Macem jako obvykle.“

Feng k nim přistoupil.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se Biggles chladně.

Dostalo se mu odpovědi v plynné angličtině s mírným orientálním přízvukem, smíšeným zvláštním způsobem s americkým protahováním samohlásek, přesně tak jak to popsal Mac.

„Postřelili jste jednoho mého člověka,“ začal Feng.

„Myslím, že si to zatraceně zasloužil, po tom co nám udělal,“ odpověděl Biggles.

„Doufám, že mě za to neděláte odpovědným.“

„Když připouštíte, že to je váš člověk, tak zcela určitě ano,“ řekl Biggles. „Jste majitelem téhle džunky?“ ukázal.

„Ano, jsem.“

„Tak to si raději všímejte, co dělá vaše posádka, nebo příště poletí kulky a ne jenom broky.“

„Nemáte právo ho vyhánět z ostrova.“

„Měl štěstí, že z toho vyvázl tak lehce. Kdybych ho viděl já, byl bych v pokušení dokončit, co můj přítel začal. Váš muž vám asi zapomněl říct, že udeřil klackem člověka, kterého jsem tu nechal, aby ohlídal tábor. Doufám, že teď už přestanete chodit kolem horké kaše a řeknete mi, proč mě připravujete o čas.“

„Jak dlouho tu hodláte zůstat?“

„Tak dlouho, jak se mi to bude hodit. Ještě něco?“

„Proč jste sem přišli?“

Biggles se ještě více zamračil. „Co je vám k čertu do toho? Je od vás nebetyčná drzost, klást mi podobné otázky.“

„Přišel jsem vám vlastně něco říct.“

„Poslouchám.“

„Jestli čekáte na kapitána Macdonalda, tak si tu asi nějaký čas pobudete.“

„Kdo to říká?“ Já to říkám.“

„Čímpak to je, že toho tolik víte?“

„Když jsem byl v Mergui, slyšel jsem, že ho chytli při pašování opia. To je vážná věc.“

„A já vám zas povím, že se to seběhlo docela jinak. Když jste byl v Mergui, setkal jste se tam s tím špinavým malým darebákem Yomasem a podplatil jste ho, aby pana Macdonalda falešně obvinil a zadržel jeho loď!“

„Kapitán Yomas je vládní úředník.“

„Nechtějte mě rozesmát,“ usklíbl se Biggles. „Až vysvětlím v Rangúnu, jakých podvodů se dopouští, stáhnou ho z kůže a vás taky. Půjde o úplatkářství a korupci. Povězte mu to, až ho zas uvidíte. A teď jestli jste skončil, zmizte odsud a nechte mě pokračovat v práci.“

„V jaké práci?“

„Zbavit se jedovatých hadů, kteří zamořují tyhle pěkné ostrovy. Plazí se jich tu příliš mnoho.“

„Vy nemáte rád hady?“ zkřivil ústa Feng. „Určitě ne takové, jako jste vy.“

Feng se odmlčel a náhle změnil výraz, protože spočinul očima na něčem, co leželo na zemi nedaleko stanu. Byl to záchranný kruh. Ukázal na něj. „Kde jste ho našli?“

„Na pláži. Asi ho vyvrhla bouře. Jestli je vám k něčemu, tak si posлуžte. My se o záchranné kruhy nezajímáme.“

„Ne. Nechci ho,“ odpověděl Feng pomalu.

„Tak snad budete tak laskav a vyberete si pro sebe jinou pláž. Je jich tu plno, máte z čeho vybírat.“

„To udělám,“ přikývl Feng, obrátil se k odchodu a v doprovodu svých mužů se vrátil ke člunu, který chvíli poté vyrazil na cestu zpátky ke džunce.

Biggles si se slabým úsměvem na tváři zapálil cigaretu. „Tak teď už to víme,“ řekl tiše. „Naše malá lest se povedla. Když Feng spatřil záchranný kruh, byl tak překvapen, že to nedokázal zakrýt. Věděl, že loď, která převážela sovereigny, byl *Vagabond* a my máme potvrzeno, že to ví. Teď se soustředí právě na tento ostrov. To se nám hodí, protože my tu už nebudeme. Nemá smysl se tady zdržovat, když víme, že Mac dřepí ve vězení v Mergui.“

„Jak Feng zjistil, název *Vagabond*?“ zeptal se Ginger.

„Domnívám se, že když uviděl u Maca sovereigny, vyptával se v Singapuru. Za války si jistě mnozí lidí všimli, že se na *Vagabond* nakládá zlato, ale při tom zmatku, kdy se každý jen snažil dostat z města pryč, nevěnovali tomu velkou pozornost. Časem na to mnozí zapomněli. Jestli to však Feng vzal na nábreží dům od domu a ptal se na britské lodi, které byly tehdy v přístavu, musel s největší pravděpodobností narazit na někoho, kdo si tu přepravu pamatoval. Na tom ale nezáleží, jak na to přišel. Důležité je, že teď docela určitě víme, po čem Feng jde. Nevíme co všechno pověděl Yomasovi, ale zdá se, že oba v té věci táhnou za jeden provaz. Otázka je jak dlouho. Kdyby se náhodou stalo, že by jeden z nich mince našel, bezohledně by podvedl druhého. Vůbec bych se nedivil, kdyby tady pak došlo k vraždě!“

„To je všechno hezké, starouši,“ řekl Bertie, „ale co uděláme s Macem? Dostal se do průšvihů jen proto, že nám pomáhal.“

Biggles mu neodpověděl a obrátil se na Laona. „Kdy jste odjel z Mergui?“

„Včera ráno.“

„Byl tehdy kapitán Yomas ve městě?“

„Ne, vidět jeho člun odjíždět. Nevidět přijet zpátky.“

„Nevíte kam odjel?“

„Ne. Jede na sever. Možná do Tavoy. Tam jeho kancelář.“

„Když jste teď splnil úkol, chcete se vrátit do Mergui?“

„Ano.“

„Dobrá. Zavezu vás tam svým letadlem.“

„Není to jako skočit do jámy lvové?“ vykulil oči Ginger. „Co budeme dělat, až tam přiletíme?“

„Dostaneme Maca z vězení.“

„Ale jak?“

„To zatím nevím. Záleží na situaci. Napřed to zkusíme zařídit po dobrém. Když to nepůjde, zkusíme to jinak. Vím jen tolik, že nenecháme přítele hnít ve smrduté a zavšivené díře, protože ničím jiným to vězení nebude. Chlívkem, do kterého strkají opilce. Kdyby všechno selhalo, nezbylo by nám, než si udělat výlet do Singapurů a uvědomit majitele *Alory* o tom, co se stalo. Nebude se jim líbit, že jejich loď je vyřazená z provozu. Stejně nebudou spokojení lidé ve vesnicích na pobřeží, kterým přivážela zásoby.“

„Mac ale určitě poslal majitelům o věznění telegram.“

„To je možné, ale Yomas se zaručeně postaral o to, aby telegram neodešel.“

„Jak by to dokázal?“

„Když dokázal zabavit *Aloru* a uvěznit kapitána, bude pro něho zadržení telegramu hračkou. Tihle malí mocipáni mívají na místě velký vliv. Všichni se jich bojí. Jsi v Barmě, nejsi v Londýně, a tady to nechodí jinak. V těchhle končinách je vláda tak daleko, že o ní lidé ani neví.“

„Proč vlastně zůstala *Alora* v Mergui, když Yomas odjel?“

„Mysli trochu. Jak by mohla vyplout bez Maca? Je patrně jediným člověkem na palubě, který umí navigovat. Ale dost řečí. Zaletíme do Mergui a vyřešíme to. Ať je to jak chce, když Mac

nemůže sem, musíme sehnat zásoby někde jinde. Teď se sbalíme a vyrazíme. Feng bude rád, když mu uvolníme ostrov. Poté co zde viděl ten záchranný kruh, bude celý žhavý, aby se sem dostal.“

„Doufám, že potká našeho tygra, až bude pořádně vyhladovělý,“ krvežíznivě zavrčel Bertie.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

CO SE STALO V MERGUI

Byl večer, když gadfly tiše klouzal k malému zálivu, na jehož břehu se choulil přístav Mergui, lemovaný pásem vysokých štíhlých palem. Zakotvená *Alora* s obláčkem kouře, který stoupal z jejího jediného komína, byla dobře viditelná, protože žádná jiná větší loď tam nebyla. Dále tam kotvily jen tři čínské sampany a několik kánoí. Některé spočívaly nehybně na klidné vodě, většinu posádky vytáhly na blátivý břeh. Člun pobřežní stráže nebyl vidět, aspoň Ginger hlásil, že jej nevidí.

V měkkém světle zapadajícího slunce to vše vyhlíželo malebně, ačkoli v porovnání s dobou, kdy město bývalo střediskem siamské provincie, mnoho slávy zde nezbylo. Všechny budovy, které viděli, byly dřevěné a zdály se být ve zbědovaném stavu. Většina z nich stála v řadě na nábřeží a několik jich bylo postaveno na kulech v moři. Vzadu se terén zvedal a na něm vybíhal do výšky půvabný štíhlý hrot věže pagody, zachycující poslední sluneční paprsky a svědčící o vlivu buddhismu. Na jednom konci označovaly jakési kupy, zarostlé džunglí, místa dávno opuštěných cínových dolů.

Mergui bylo samozřejmě na stejném pobřeží jako Victoria Point, kde se poprvé setkali s kapitánem Macdonaldem, avšak mělo odlišný charakter. Tohle město bylo výslovně barské a nemělo nic z kypící rušnosti jižněji položeného přístavu. Pár lidí stálo před několika rozpadajícími se stánky, byli to pravděpodobně prodavači místních výrobků.

„Za půl hodiny se setmí, takže nám nezbývá moc času,“ oznámil Biggles Gingerovi, když letadlo přistálo na hladině a blížilo se ke klidnému konci nábřeží. „Nejdřív si chci promluvit s Čintúem a Laonem. Nesmíme zapomenout, že bydlí na pobřeží a nebylo by od nás poctivé, přivolat na ně bouřku.“

„Očekáváš, že budou potíže?“

„Bez nich to nepůjde. Neodejdu odsud bez Maca a zatím o něm nevím víc než ty. Počkej tady,“ dodal a prošel dozadu.

Vrátil se asi za pět minut. „Jsme domluveni,“ řekl. „Objasnil jsem jim naši situaci beze všeho zastírání a zdůraznil jsem, že záleží jen na nich, zda zůstanou s námi, nebo půjdou svou vlastní cestou. Upozornil jsem je, co chci udělat, a že nestrpím od nikoho žádné hlouposti. Dostali jsme Maca do téhle kaše a musíme ho z ní dostat ven. Půjdou s námi. Až z Mergui odletíme, Laon se vrátí na *Aloru*, je to jeho domov. A Čintú říká, že zůstane s námi, dokud ho budeme potřebovat. Oba se tu vyznají a to se nám hodí.“

Bertie přišel ke dveřím v přepážce a poslouchal. „Čím začneme?“ zeptal se.

„To je důležitá otázka,“ odpověděl Biggles. „Klíčové bude najít Maca a zjistit, v jakém je vlastně stavu. Ale než to na policejní stanici vyřídíme, bylo by dobré vědět, zda se mu podařilo odeslat telegram majitelům lodi v Singapuru. Kdyby ho totiž stihl odeslat, mohli bychom nadělat víc škody než užitku. Jediné místo, kde tuhle informaci získáme je pošta. Jsem přesvědčen, že první věc, kterou Mac udělal, když pochopil co mu hrozí, bylo poslat majitelům *Alory* zprávu. Takový by byl správný postup. Ale jak jsem už řekl, Yomas se tomu téměř určitě pokusil předejít, zvláště když svým zákrokem, překročil své pravomoci.“

„Jak by tomu mohl předejít? Pošta mu přece nepatří.“

„To jistě ne, ale má tady velkou moc. Chci nejdřív zjistit, zda telegram odešel. Když se seznámíme se skutečností, ať je jakákoli, rozhodneme, jak jednat dál. Dáme se do toho.“

S přípravami skončili hned. Biggles vyšel s Bertiem a s Laonem na břeh a Gingera a Čintúa pověřil, aby se starali o letadlo. Laon věděl, kudy se vydat a vedl je k poště ulicí za přední řadou domů, aby je nikdo neviděl. Potkali tam jen dvě barmské ženy, které si jich vůbec nevšimly.

K cíli cesty to měli jen kousek, ale za tu dobu, než k němu došli, snesla se z oblohy tichá a teplá tropická noc, přinášející s sebou jemné vůně. Ze svých denních úkrytů se vyrojily světlušky a tančily pod palmami. Bzučení a cvrkot hmyzu vytvářely kouzelnou

zvukovou kulisu. Měsíc ještě nevyšel, ale hvězdy zářily tak jasně a zdály se viset tak nízko, že člověk měl chuť na ně sáhnout.

Pošta, před kterou se Laon zastavil, byl jen přízemní dřevěný domek o dvou místnostech, který vypadal, jako by do něj vrazilo těžké vozidlo nebo spíše stádo slonů. Vybledlý nápis na dveřích oznamoval v několika jazycích včetně angličtiny, jakou úřadovnu máte před sebou a kdy jsou úřední hodiny. V okně se svítilo.

„Je to dobré, mají otevřeno,“ řekl Biggles.

Zkusil otevřít dveře. Byly zamčené. Zaklepal. Nikdo neotvíral. Nahlédl osvětleným oknem. U stolku viděl drobného snědého mužíka a před ním miskou. Cosi z ní jedl tyčinkami. Opodál na stole svítila petrolejová lampa.

„Podle nápisu by mělo být otevřeno,“ zdůraznil Biggles. „Laone, řekněte mu, ať otevře dveře!“

Laon to zkusil v několika jazycích, ale mužík se nedal rušit.

Biggles zaklepal kotníky na okno. „Otevřete ty dveře!“ nařídil rázně.

„Jděte pryč!“ zaznělo zevnitř. „Úřad zavřený!“

Biggles se zhluboka nadechl. „Co si ten poštovní panáček o sobě myslí?“ řekl zvýšeným hlasem. „Jestli ty dveře neotevřete do pěti vteřin, vykopnu vám je!“

Mužík netratil chuť, jedl dál a ani nezvedl hlavu.

„Je na čase, aby někdo udělil tomu chlapíkovi pořádnou lekci,“ zamumlal přes stisknuté rty Biggles. Šel ke dveřím, zvedl vysoko nohu a kopnul do nich podrážkou. Dveře se s praskotem zhroutily do úřadu.

Poštovní úředník vyskočil, došel k novému otvoru, rozhazoval rukama a něco štěbetal vysokým pisklavým hlasem. Biggles se s ním střetl na praskajících zbytcích dveří, uchopil límec jeho modrého pyžama, pevně jej zkroutil a donutil ho jít zpátky ke stolu. „Mám sto chutí tě uškrtit,“ řekl chraplavě.

Mužík vyvalil oči, něco zablekotal a bezmocně zamával rukama.

„Teď budeš odpovídat na mé otázky,“ poučil ho Biggles. „Řekneš mi pravdu nebo dostaneš nasekáno, že na to hned tak

nezapomeneš.“ Uvolnil trochu své sevření. „Máš na starosti tuhle poštu?“

„Ano, pane,“ zasténal mužík.

„To je už lepší. Znáš kapitána Macdonalda?“

„Ano.“

„Odeslal z tvé pošty telegram?“ Vyděšený chlapík náhle ztratil řeč.

„Tak odeslal nebo ne?“ zavrčel Biggles a stiskl límec pevněji. Nepomohlo to. „Odeslal jste telegram nebo ne?“ zaburácel Biggles. „Mluvte!“

„Ano... vlastně ne!“

„Tak jak je to? Ano nebo ne?“

„Ne.“

„Ale on nějaký přinesl!“

„Ano.“

„A vy jste ho neodeslal?“

„Ne.“

„Proč?“

„Kapitán Yomas říká ne.“

„Aha,“ kývl Biggles a uvolnil sevření. „Kde je ten telegram?“

Mužík se mu vysmekl, došel k hromadě papírů, jeden vybral a třesoucí se rukou ho podal Bigglesovi. Ten na něj krátce pohlédl, složil ho a zastrčil do kapsy. Pak se na mužíka pronikavě zadíval. „Dobře poslouvejte. Na to, že jsem tu byl a že jste mi dal tenhle papír, zapomenete. Je mi jedno, co nalžete kapitánovi Yomasovi, ale následující hodinu se odsud ani nehněte! Rozuměl jste?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Tohle si vezměte a držte zobák.“ Biggles vylovil svitek bankovek, několik jich odloupl a podal mu je. „Jestli kapitánovi Yomasovi povíte, co jste udělal, tak vás zabije. A když to neudělá on, zabiju vás já. Jsme domluveni a nechtějte, abych se sem musel vracet.“ Domluvil a obrátil se k odchodu.

„Chápeš, jak to myslím?“ řekl Bertiemu. „Toho hltavého pošťáka mi bylo líto, ale zrovna od takových lidí se dovíš pravdu jediným způsobem. Musíš být na ně tvrdý.“

„Absolutně správně, starouši. Kam teď?“

„Na policejní stanici. Je velice důležité, aby se Mac dozvěděl, že telegram neodeslali. Patrně to tady snáší jen proto, že spoléhá na majitele lodi. Čeká až se ozvou, ale za téhle situace by musel čekat hezky dlouho. Teď nás Laone ved'te k policejní stanici. Cestu znáte. Ved'te nás.“

Ukázalo se, že budova policejní stanice je v lepším stavu než pošta, rozhodně byla větší a místo palmových došků měla na střeše vlnitý plech. Šlo o dlouhé stavení postavené z neopracovaného dřeva. Přesně tak vyhlížely britské vojenské baráky, s jedinými dveřmi na konci. Návštěvník jimi vstoupil do úzké chodby, táhnoucí se po celé délce budovy. Z ní byl přístup řadou pravidelně od sebe vzdálených dveří do vězeňských cel. V tomto případě sloužilo první oddělení k ubytování strážní jednotky.

Zjistili, že strážný je tu pouze jeden. Byl to neveliký muž v olivově hnědé bavlněné uniformě, s rozepnutou blůzou. Seděl venku se široce roztaženými nohama, bezstarostně a pohodlně na židli nakloněné dozadu, až se opírala o dřevěnou stěnu. Ze rtů mu visel dlouhý doutník a při ruce mu stála puška opřená o stěnu. U nohou se mu povaloval pás s náboji. Bylo zcela jasné, že možnost náhlého použití zbraně bylo až to poslední, co by chlapík očekával. Nebylo by správné ho za to příliš odsuzovat, protože v tropických krajích bylo zvykem plnit úkoly s co možná nejmenší námahou. Když se před ním návštěvníci zastavili, jediný pohyb, který udělal a kterým dal najevo, že si jich povšiml, byl ten, že vyňal z úst doutník a tiše vyfoukl oblak dýmu.

Bertie se nenápadně šoural k pušce, Biggles se postavil před strážce a promluvil lhostejným hlasem, jako by jeho požadavek byl zcela běžný.

„Chci vidět jednoho vašeho vězně,“ řekl. „Jmenuje se Macdonald. Je kapitánem.“

„Nevidět,“ zněla stejně lhostejná odpověď.

„Slyšel jste, co jsem vám povídal?“ zesílil Biggles hlas.

„Nevidět.“

„Ale ano, vidět!“ opravil ho Biggles stroze. „Zavedete mě za ním, nebo si ho mám najít sám?“

Jeho otázka vyzněla zřejmě trochu hrozivě, neboť strážný zhoupł židli do svislé polohy a zatápal rukou po pušce. Nepochodil. Prsty jež se kolem ní sevřely dřív totiž patřily Bertiemu, který posunul zbraň mimo dosah strážného.

„Nechovejte se jako hlupák,“ pokračoval Biggles. „Nemusíme se kvůli tomu prát. Když na to přijde, odskáчете to jedině vy sám.“ Vytáhl svitek bankovek a lákavě jej držel před strážným.

„Budu mít průsvih,“ bručel strážný, kterým zřejmě zmítal pocit strachu a zápasil s pokušením vydělat si peníze.

Biggles podržel bankovky v levé ruce a druhou vytáhl pistoli. „Tak co si vyberete?“ řekl klidně.

Muž váhal jen několik vteřin. Rychle se pođíval, jak to vypadá na cestě. Nikoho nebylo vidět. Natáhl ruku k bankovkám. Biggles jich pár odpočítal a dal mu je. „Přived'te sem kapitána!“ nařídil. Jděte s ním, Laone.“

Strážný zastrčil bankovky, vylovil svazek klíčů a následován Laonem vešel dovnitř.

Zatímco čekali, řekl Biggles Bertiemu: „Tyhle vlády, které svým zaměstnancům platí málo, si zaslouží přesně tak nespolehlivé muže, jaké obvykle mají. Lidé jako tenhle chlapík přijmou úplatek téměř vždycky. Kdybychom museli žít s jeho platem, dělali bychom to asi stejně. Nemám rád podplácení, ale když se někdy chceš vyvarovat násilí, není snazší cesty, jak dostat co potřebuješ.“

Strážný s Laonem se vrátili. Vedli s sebou Maca.

„Ať se propadnu, jestli nejsem rád, že vás vidím,“ řekl Skot.

„Díky, že jste poslal Laona za námi, abychom se dověděli, co se děje,“ odpověděl Biggles. „Je málo času, tak jen stručně. Řekněte mi, chcete tu zůstat?“

„Samozřejmě že nechci, ale než bych si to rozházel s barmskou vládou, myslel jsem, že bude líp, když tu vydržím a počkám, až se majitelé lodi spojí s Rangúnem a tu hloupou záležitost urovnají.“

„Majitelé vaši lodi o tom nic nevědí.“

„Ví o tom. Poslal jsem jim telegram.“

„Nikdy neodešel.“

„Proč ho neodeslali?“

„Yomas ho zadržel. Tady je. Počítal jsem, že k tomu dojde, tak jsem se cestou stavil na poště a vymáčkl z úředníka pravdu i ten telegram.“

Mac zaklel.

„Jestli tu nechcete zůstat kdovíjak dlouho, musíte na svou loď a pryč,“ řekl mu Biggles. „Tak to dnes vypadá. Co uděláte?“

„Když uteču z vězení, nikdy mi už nedovolí, abych obchodoval na pobřeží.“

„A když tu zůstanete, ten darebák Yomas vás požene k soudu na základě falešného obvinění z pašování opia. Skončíte tak jako tak. Nevím tedy, co byste ztratil, kdybyste vytáhl kotvu a vyklouzl s *Alorou* z Mergui, dokud je vzduch čistý. Yomas tu není, ale nevíme kdy se vrátí.“

„Chápu, jak to myslíte,“ řekl Mac zamyšleně. „Je mi to líto. Asi je to moje vina.“

„Jak jste na to přišel? Yomas mě má už dlouho na mušce.“

„Ale kdybyste se nespojil se mnou, neodvážil by se zajít tak daleko. Ve skutečnosti se nezajímá o vás, ale o mě. Musel si nějak zjistit, že věci, které jste nakupoval, byly určeny mně. Domnívá se, že když vás strčil do žaláře, odřízl mi přísun zásob.“

„No to je ale nápad. Co proti vám má?“

„Řeknu to velice stručně. Feng, ten chlapík, který vás viděl, když jste našel sovereigny, je tady se džunkou a hledá zbytek. Ví, proč jsme přiletěli. Jedině tak lze vysvětlit jeho chování. Jsem přesvědčen, že někde zjistil, že sovereigny převážel *Vagabond* a že se ztratil v těchto vodách. Už jsme se s Fengem střetli a chce, abychom se mu klidili z cesty. Dostal Yomase na svou stranu, ale jak dalece ho zasvětil do svých plánů, to nevím.“

„Tak odtud fouká vítr,“ zabručel Mac. „Co chcete dělat?“

„Budou pokračovat. S námi si nedělejte starosti. Zvládneme to. Mám spíš obavy o vás. Po téhle akci je vyloučeno vyložit zásoby na ostrově Čang, jak jsme se domluvili. Teď je tam Feng, takže já se

na ostrov v žádném případě nevrátím. Až poletíme odtud, zamířím na další místo naší schůzky, na ostrov Kampong.“

„Právě odtamtud jsem přijel, když na mě tady vybaflí s opiem. Svý zásoby najdete v písku pod posledním barákem na západní straně ostrova. Je tam taky šest kanystrů benzínu.“

„Dobře. To je výborná zpráva.“

„Mám na palubě *Alory* taky zásoby, který měly přijít na ostrov Čang. Něco z toho jsem dovezl až sem, protože mezi tím byly věci, který obvykle nevozím. Z toho právě Yomas nejspíš uhád, pro koho jsou. Co teď s tím?“

„Převezmu od vás všechno, co dokážeme nacpat do letadla. Ale co budete dělat vy?“

„Co byste navrhoval?“

„Yomas odplul někam na sever. Proč byste nevyjel, dokud máte příležitost? Mám dojem, že Yomasův člun je rychlejší než *Alora*, ale když získáte náskok několika hodin, měl byste být na cestě do Penangu dřív, než vás dohoní. Byl byste mimo území Barmy a *Alora* by byla v bezpečí. Z Penangu se spojte s vašimi šéfy v Singapuru. Kdybyste snad chtěl raději nechat *Aloru* tady, mohu vás do Penangu odvézt letadlem.“

„Nikdy neopustím svojí loď!“

„Záleží na vás.“

„Vypadnu s ní dřív, než Yomas vymyslí další lumpárnu,“ rozhodl se Macdonald.

„Docela správně. Laon mi říkal, že si nechá člun u břehu. Může vás tedy odvézt a zůstat s vámi. Já už ho nebudu potřebovat. Snad by mohl odtáhnout naše letadlo k vaší lodi. To není zlý nápad. My pak od vás převezmeme zásoby a nebude třeba startovat motory. Čím méně naděláme v přístavu rámusu, tím lépe.“

„To mně vyhovuje. Co chcete udělat s tímhle chlápkem?“ Mac bodl palcem ke strážnému.

„Zavřeme ho do jeho vlastního vězení. Myslím, že nebude dělat potíže. Možná pak důstojníkovi těžce vysvětlí, kde se mu v kapse vzaly peníze.“

Když Biggles sáhl po klíčích a strážný si uvědomil, co zamýšlí, začal se bouřit, ale byl to jen nesmělý pokus a muž se nakonec s nepříjemnou situací odevzdaně smířil. Zamkli ho a klíče nechali vězet v zámku.

„Něco byste mi mohl povědět, Macu,“ řekl Biggles, když kráčeli do přístavu. „Na ostrově Čang jsme objevili jeden záchranný kruh z *Vagabonda*. Nějaká bouře ho vyhodila na břeh. Vrak jsme ale nenašli a z toho usuzuji, že kruh na místo odněkud připlul. Nemáte tušení, odkud vedou proudy k ostrovu Čang?“

„Hehm,“ zadumal se Mac. „Hlavní proud probíhá mezi ostrovy od severu. Proud se otáčeje kolem Bengálského zálivu. Když narážej na pevninu, směřujou k jihu souběžně s Malajským poloostrovem.“

„Je na té linii ostrov Kampong?“

„Musí být.“

„Výborně. To jsem právě chtěl vědět. Doufal jsem, že nás ten kruh přivede na stopu.“

Došli k nábřeží. Nad mořem visel úplněk jako obrovský stříbrný balon a vrhal na mořskou hladinu zářivý odlesk, který vypadal jako stezka z roztaveného bílého kovu. V sousední uličce se pohybovalo několik lidí, ale nábřeží bylo opuštěné. Laon spustil člun.

„Z toho bude pěkný poprask,“ předvídal Mac zasmušile.

„Pusťte to z hlavy,“ radil mu Biggles. „Vsadím se, že barmská vláda o vašem zatčení nemá tušení. Yomas se o tom nikde nezmínil. Je sice vládní úředník, ale teď se právě pokouší vydělat si nějaké peníze. Zmizíme odsud a diskutovat budeme potom.“

„Hehm, tak jo,“ řekl Mac. „Laon mě odveze na loď. Chvilí bude trvat, než zvýšíme tlak páry. Vy jděte ke svému letadlu. Až budu na palubě, Laon přijede a vezme vás do vleku. Zatímco já se budu starat o páru, vy si naložíte zásoby, který jsem sehnal.“

„To by šlo,“ souhlasil Biggles.

Tak si rozdělili úkoly. Mac s Laonem zamířili ve člunu k *Aloře* a Biggles s Bertiem došli po břehu k letadlu. Když byli naproti němu, přebrodili se a vstoupili do kabiny ke Gingerovi a Čintúovi.

Krátce jim vylíčili, jak proběhlo osvobození Maca a seznámili je s plánem úniku.

Zanedlouho přijel Laon se člunem. Ginger vytáhl lehkou kotvu, kterou předtím spustili, aby letadlo zůstalo na místě, a připravil vlečné lano. Čintů slezl do člunu k Laonovi, aby pomáhal veslovat a gadfly se pomalu vydal na cestu přes záliv k zakotvené *Aloře*. Z jejího komína se již valil sloup dýmu.

Mac čekal u zásob připravených k předání. Když odnositeli jejich část do letadla, dusání lodního motoru jim ohlásilo, že *Alora* může odplout. Vytáhli člun na palubu a vzápětí zachrastil řetěz při zvedání kotvy. Nad zábradlím se objevila Macova hlava.

„V pořádku,“ zavolal. „Kde vás uvidím?“

„Poletím na Kampong,“ odpověděl Biggles. „Ale jestli mi nebude stačit benzín, musím až do Penangu. Pokud neodjedete, možná se tam uvidíme.“

„Dobrá,“ mávl rukou Mac. „Uvolněte místo. Vyplovám.“

Odstrčili letadlo na bezpečnou vzdálenost a na palubě *Alory* zazněl zvon ze strojovny. Šroub rozvířil vodu za zádi, plavidlo se pohnulo a gadfly se v jeho brázdě maličko zhoupł. Neosvětlená loď pomalu vyplouvala na volné moře.

„Tak jsme udělali všechno, kvůli čemu jsme sem přišli,“ usmál se Biggles, když posádka letadla sledovala odjezd lodi, která za sebou zanechávala stopu jako by z tekutého stříbra, jak se měsíční jas odrážel od rozčeřené vody.

„A kam my odtud poletíme?“ zeptal se zrzek. „Jestli to má být na ostrov Kampong, spálíme spoustu benzínu už cestou a hledání ve tmě nám také dá zabrat. Měsíc moc nepomůže.“

„Nebudu to zkoušet hned,“ odpověděl Biggles. „Můžeme si dovolit trochu posedět a promyslet to. Docela bych si dal šálek kávy a něco k zakousnutí.“

„Budeme tu v bezpečí?“ zapochyboval Bertie. „Mám dojem, že při tom měsíčním světle se tady vyjímáme jako labuť na rybníku mezi kačenami.“

„Co jiného chceš dělat? Mně se to nelíbí stejně jako tobě, ale kam se tady schovat? Žádný úkryt tu nikde není. Kromě toho

bychom nahazováním motorů vzbudili všeobecnou pozornost. Nerad trávím noc na otevřeném moři. Dovoluji si pochybovat, že by nás někdo napadl, protože už na to měl spoustu času. Přesto raději postavíme hlídku, kdyby kolem plul nějaký *kabang* nebo sampan. Nevěřím, že by na nás zaútočil, ale mohl by do stroje z nepozornosti narazit. Nestojím o to, aby nám někdo urazil kus křídla.“

„Podle toho jak nám to zatím jde, potrvá to ještě zatraceně dlouho, než ty mizerné sovereigny najdeme,“ prorokoval zasmušile Ginger.

„Zítra to rozlouskneme,“ slíbil Biggles. „Spusťte kotvu. Nerad bych, abychom se probudili a zjistili, že trčíme v blátě někde u břehu.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

YOMAS MÁ KULOMET

Gingera, jenž si ustlal na podlaze kabiny na jednom z právě naložených pytlů rýže, probudilo nedaleké mumlání hlasů. Zvuky od něj odehlnaly spánek, zvedl se na lokti a naslouchal. Drmolení toho neznámého jazyka vnikalo dovnitř bočními okénky letadla, která se v měsíčním světle zdála být temně modrá. Pohlédl na hodinky. Bylo půl čtvrté. Stráž měl Čintú a byl to právě on, kdo hovořil. S kým asi? Patrně to byl někdo známý, protože jinak by vyvolal poplach.

Puzen spíše zvědavostí než obavou, zrzek vstal. Udělal několik kroků mezi ležícím Bigglesem a Bertiem a stanul u přepážkových dveří, které nechali otevřené, aby mohl dovnitř vzduch. Horko se téměř nezmírnilo, vyzařovaly ho všechny části letounu propečené za dne sluncem a také moře mělo teplotu málo odstáté polévky. Dusilo ho. V pilotní kabině našel Čintúa, jenž hovořil s někým venku, kde viděl jakýsi stěžeň. Odporný zápach shnilých ryb na dně sousední lodi mu prozradil, že vedle letadla se pohupuje *kabang*.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Saloneové, kteří přivezli Laona na ostrov Čang.“

„Co tu dělají?“

„Právě se vrátili. Uviděli letadlo a přišli se zeptat, jestli tu Laon není s námi.“

„Trvalo jim to dlouho.“

„Plachty jejich člunu nejsou k ničemu, pokud nemají vítr přímo v zádech.“

„Proč jsou tady? Proč se nevrátili ke svým lidem?“

„Přijeli si pro své ženy,“ vysvětloval Čintú. „Tihle muži našli perlu. Přijeli sem, aby ji prodali a vzali s sebou ženy, aby si vybraly a koupily potřebné věci. Určitě je ošidili. Ony nerozumějí penězům.“

Laon jim musel moc dobře zaplatit, aby ho vzali na ostrov Čang. Ted' najdou ženy a potom se vrátí ke svým lidem.“

„Co se děje?“ ozval se Bigglesův hlas z kabiny.

„To jsou Saloneové, kteří vzali Laona na ostrov Čang. Právě se vrátili.“

„Nenechte je odjet. Chci s nimi mluvit.“

Biggles stanul ve dveřích v rozhalené košili a s rozčuchanými vlasy. „Zeptejte se jich, kde viděli naposledy džunku,“ obrátil se na Čintúa.

Čintú přetlumočil otázku i odpověď. „Jela k ostrovu Čang a zakotvila u břehu.“

„No vida! Čekal jsme to. Zeptejte se jich ještě, kde jsou teď jejich lidé.“

„U Královského ostrova.“

„To je někde blízko ostrova Kampong?“

„Není to k němu daleko.“

„Nevědí o nějakých vracích lodí na severním konci ostrovů?“

Chvilí trvalo, než přišla odpověď, protože Saloneové se dlouho dohadovali mezi sebou. „Říkají, že je tam mnoho vraků a některé z nich jsou velmi staré,“ oznámil nakonec Čintú.

„Jsou tam nějaké dřevěné lodí? Železné nás nezajímají.“

Po další přestávce se dozvěděli, že tam byly i dřevěné lodí. Domorodci věděli o dvou na Sloním ostrově, jedné na Žraločím a o jedné, jejíž trup uvízl na skalách u Kampongu.

„Myslím, že nemá smysl vyptávat se jich na podrobnosti,“ řekl Biggles tiše zrzkovi. „Je ale dobré, když víme, že tam jsou nějaké vraky. Už mě nenapadá nic, na co bych se zeptal. V pořádku, Čintú. Nechtěli by nějaké cigarety?“

„To by rádi.“

„Přines asi pět balíčků,“ požádal Biggles zrzka.

Zatímco čekal, Čintú pokračoval v hovoru s domorodci. Potom pohlédl na Bigglese. „Říkají, nepřistávat na Žraločím ostrově. On je hodně blízko ostrova Kampong.“

„Proč ne?“

„Říkají, je tam člověk, co střílí po každém, kdo přistane.“

„Proč to dělá?“

„Je to blázen.“

„Jaké je národnosti?“

„To nevědí.“

„To je zas něco nového,“ prohodil Ginger, který se právě vrátil s cigaretami a rozhovor zaslechl. „Krokodýli, hadi, tygři a navrch ještě šílenec. Chybí jen nepřátelský torpédový člun.“

Biggles podal Čintúovi cigarety a ten je předal dál. Saloneové se pak obrátili ke břehu. Zrzek vůbec nelitoval, když sledoval jak odjíždějí. Ze zápachu linoucího se z jejich člunu mu bylo zle.

„Poznali jsme, jaká je výhoda, mít s sebou dobrého tlumočníka,“ řekl Biggles. „Mac měl pravdu. Nebýt Čintúa, přišli bychom o velmi pozoruhodné informace.“

„O šílenci na Žraločím ostrově?“ ozval se Bertie, jenž se právě kymácel ke dveřím. „Absolutně pozoruhodné!“

„Na tom je víc než tohle. Podle Maca byl mrtvý domorodec, jehož našel s mincemi na krku, zastřelen. To bylo pro mě po celý ten čas hádankou. Kdo by střílel na domorodce a proč?“

„Chceš tvrdit, že toho chudáka mohl zastřelit jen blázen? Dejme tomu. Proč ale zrovna ten ze Žraločího ostrova? To myslíš vážně, starouši?“

„Skutečně mě to napadlo. Rozhodně je užitečné vědět, že pokud se vylodíme na Žraločím ostrově, můžeme očekávat na uvítanou kulku.“

„Ty tomu věříš?“

„Zdá se ti to být přitažené za vlasy?“ pokrčil rameny Biggles. „Ale tihle Saloneové by to měli vědět. Proč by si vymýšleli tak podivnou historku?“ Podíval se na hodinky. „Půl páté. Myslím, že už nemá smysl, pokoušet se o spánek. Jsem úplně vzhůru. V šest se rozední. Až se umyjeme a nasnídáme, mohli bychom odletět a najít ostrov Kampong. Se zásobami které tam jsou a s těmi, které máme na palubě, musíme šetřit jedině s benzínem.“

„Něco mi pověz, starouši,“ prohlásil Bertie. „Podle Saloneů je na Žraločím ostrově vrak dřevěné lodi.“

„Ano. A co má být?“

„Jestli všechno ostatní nevyjde, myslím, že bychom na něj měli upřít svůj kukuč.“

„Kukuč? Kam na ty výrazy chodíš?“ zavrčel Biggles.

„Jak zjistíme, jestli je tam skutečně nějaký bláznivý chlápek? Chci říct, to se jen tak vybatolíme na břeh a budeme čekat, až si na nás bouchne jako na srnce?“

„Byl bych rád, kdyby sis nevybíral nevhodné okamžiky ke kladení nevhodných otázek,“ protestoval Biggles. „Jedno po druhém. Jak to provedeme na Žraločím ostrově, pokud se rozhodneme tam jít, bude z velké části záviset na velikosti toho místa a...“

„Okamžik,“ přerušil ho Ginger a nastražil uši. „Poslouchejte! Slyšíte to co já?“

V tichu jež zavládlo, se z dálky za obloukem zálivu ozval hluk lodního motoru.

„Naftový motor,“ prohlásil Ginger. „V těchhle končinách jsem neviděl mnoho lodí, vybavených takovým motorem. Na jednu si ale vzpomínám. Na Yomasův člun. Je možné, že by se vracel?“

Biggles se zamračil a zahleděl se směrem, odkud hluk přicházel. „Myslím, že by to mohl být on, ačkoli jsem nepočítal, že připluje tak brzy. Ale na tomhle výletě se nedá na nic spoléhat. Jestli to je Yomas, první čeho si všimne bude, že *Alora* zvedla kotvy. To mu nezvedne náladu. Zároveň uvidí nás a spočítá si, kdo za to může. Nechci s ním mít další potíže, pokud se jim dokážeme vyhnout. Když nás tu ale nachytá, bude jich víc než dost. Raději rychle zmizíme. Gingere, vytáhni kotvu.“ Biggles domluvil, usedl na místo pilota a vztáhl ruce k řízení.

Za výběžkem zálivu se vynořil člun, postříbřený světlem měsíce, a vzápětí stočil příď do zálivu.

„Je to Yomas,“ zamumlal Biggles. „Ať jde k čertu, mizera! Proč si vybral k návratu zrovna tuhle chvíli? Už si nás všiml,“ dodal, když člun náhle pozměnil kurz a zamířil přímo k letadlu. „Čekat na něj nebudeme.“ Jeho levá ruka se pohnula, aby

nastartovala motory, ale k překvapení všech v letounu se loď náhle stočila a namířila k přístavu.

„Jemináčku,“ sykl Bertie. „Asi si to rozmyslel.“

„Nic za to nedám, že to nebude nadlouho,“ zavrčel Biggles. „Ten chlap rychle mění názor. Teď ho změní, jen jak zjistí, co se stalo na policejní stanici. Řekl bych, že míří právě tam. Zajímá ho, zda je Mac dosud ve vězení.“

„Až najde zamčeného strážného, prorazí vzteky hlavou strop,“ řekl vesele Bertie.

„Neměli bychom se smát předčasně,“ zasmušil se Biggles. „Možná má ještě schovanou kartu v rukávě. Dávejte dobrý pozor, co udělá v příští chvíli.“

„Co kdybychom vypadli hned?“ naléhal Ginger.

„Nechci plýtvat benzínem při hledání ostrova Kampongu potmě. Už brzy začne svítat, takže čím déle se zdržíme, tím lépe. Kromě toho bych rád viděl, jak na to Yomas bude reagovat.“

Čas plynul. Uběhlo deset minut, dvacet a potom půl hodiny. Nad siamskými horami, které tvořily páteř poloostrova, se objevil pás bledého světla nadcházejícího úsvitu.

„Vypadá to, že se nemůže rozhodnout,“ poznamenal Ginger.

„Na to bych nevsázel,“ odpověděl Biggles střízlivě. „Až přijde na to, že Mac zmizel, bude mít vražednou náladu. Každý ve městě se to dozví a to znamená, že Yomas ztratí tvář, jak tomu zde říkají.“

A jak jsem se už zmiňoval, v Asii to lidé snášejí hůř než kopanec do zadku.“

„Něco se děje na břehu,“ povšiml si Bertie. „Vidím tam pobíhat lidi. Zdá se, že se sjíždějí kánoe.“

„Přemýšlím, zda je to ono,“ řekl Biggles zamyšleně.

„Jaké ono?“

„Jestli nechce kolem nás nebo mezi nás a moře nahnat spoustu malých loďek. To by nás měl v pasti. S letadlem nemůžeme riskovat srážku s kánoí.“

„Můžeš mít pravdu,“ řekl Ginger. „Podívejte! Kánoe vyjíždějí jedna za druhou, ale nesměřují přímo k nám.“

„Možná si představuje, že nás tím oklame. Na lodi právě spouští motor. To znamená, že brzy vyjede i jeho člun. Víc vědět nemusíme a raději švihneme do koní.“

Motory gadfly naskočily hned při prvním pokusu. Biggles přidal jen tolik plynu, aby se letoun rozjel. I když jel pomalu, stačil stroj udržovat v dostatečné vzdálenosti od flotily malých loďek, které již byly jasně vidět, jak vyjíždějí od pobřeží zahaleného do šera. Mířily do otevřeného zálivu. Jasně se.

Pak došlo k něčemu, co rázem změnilo situaci. Zazněl rachotivý klapot kulometu. Kulky zanechávaly na hladině průzračného moře rtuťovitě stříbrné stopy, které se nepříjemně blížily k plujícímu letadlu. Jakmile Biggles zaslechl první výstřely, rychle přidal plyn. Trvalo několik vteřin, než se letoun odpoutal od hladiny, ale jak k tomu došlo a stoupal do výše, kulometčík téměř ztratil možnost zásahu.

„K čertu!“ zasyčel Biggles ke Gingerovi, jenž seděl vedle něho. „Kdo by si pomyslel, že bude mít na palubě kulomet? Hrom do toho! Málem nás nachytil na švestkách. Mít tak jednu malou bombičku, jen jednu pěknou dvacetilibrovku, dal bych mu pořádně za vyučenou. Ale náš čas ještě přijde.“

Letadlo si rychle razilo cestu vzduchem a stoupalo k obloze plné hvězd. Mířilo k severu. Ve dvou tisících stopách ho zasáhly paprsky vycházejícího slunce a pro pozorovatele z loďek se změnilo v zářivou jiskru. Tam dole ještě vládla noc, jako by se zdráhala propustit zemi a vodstvo ze své moci. Ostrovy se podobaly velikým kaňkám inkoustu, které potřísnily světlejší arch moře.

Ginger se dotkl Bigglesova ramene a ukázal na jednu z kaněk, na které svítil nápadný oranžový bod, jediné viditelné znamení lidské činnosti. „Tam bude hlavní skupina Saloneů na Královském ostrově,“ řekl.

„Asi máš pravdu,“ kývl Biggles. „Podle ní se můžeme orientovat. Podívej se na mapu a dej mi kurz na ostrov Kampong.“ Ginger odešel dozadu.

Když se po několika minutách vrátil, slunce se již vyhouplo nad obzor, obloha byla azurově modrá a pochmurné kaňky se proměnily ve šňůru smaragdů. Zrzek pohlédl na kompas.

„Je to tak,“ řekl. „Udržuj letadlo ve směru. Poletíme ještě asi třicet mil.“

„V tom případě si mohu dovolit snížit výšku a ušetřit benzín,“ usmál se Biggles a trochu ubral plyn. „Pokoušel jsem si přesně vzpomenout, na co jsme se ptali těch dvou Saloneů v Mergui. Také přemýšlím, co všechno jim Čintú řekl, když s nimi mluvil v jejich řeči. Jinými slovy, co všechno Saloneové vědí o našich zamyšlených přesunech.“

„Záleží na tom, když už jsme pryč?“

„Mohlo by na tom záležet, pokud ti naši Saloneové zůstali na Mergui. Jestli si někdo na nábreží všiml, že jejich *kabang* připlul k našemu letadlu, pak se to Yomas dozví při vyšetřování, které už jistě zahájil. Dostane z domorodců všechno co vědí. Bude určitě strašně zuřit, ale když nebude vědět, kde nás hledat, nebude si vědět rady. Kdyby však věděl, kam máme namířeno, máme ho v patách během jediného dne.“

„Když jsme se jich vyptávali na vraky dřevěných lodí, mluvilo se o několika ostrovech,“ odpověděl Ginger přemítavě. „Byly mezi nimi Sloní ostrov, Žraločí ostrov a Kampong.“

„Hm. To je škoda. Byl bych býval opatrnější, kdybych věděl, že se Yomas vrátí tak brzy. No, člověk nedokáže myslet na všechno. Teď už s tím nic nenaděláme.“

„Yomas se ale dovtipí, proč se zajímáme jen o vraky dřevěných lodí.“

„Ovšemže to pochopí. Musíme si na něj dávat pozor. Naše výhoda je v tom, že ze vzduchu uvidíme loď včas.“

„Tamhle vpředu už bude Kampong,“ poznamenal zrzek. „Ten ostrov má jeho tvar i velikost.“

„Podle zbytků malajské osady poznáme, jestli jsme našli správné místo.“ Biggles ubral plyn a snášel se k ostrovu dlouhým klouzavým letem.

„Myslím, že už vidím trosky domů,“ řekl Ginger asi o dvě či tři minuty později. „Tam! Blízko džungle, na opačném konci pláže.“

„Rozhodně je dobré, že na ostrově je pláží víc.“

„Postavíme stan?“

„Určitě. Někde musíme přespávat a čím blíž to bude u zásob, jež nám nechal Mac, tím lépe.“

Zrzek se znovu zadíval do mapy. „Ostrov, nad kterým teď letíme, bude Žraločí ostrov,“ poznamenal. „Saloneové říkali, že je blízko Kampongu a to tedy určitě je. Ty dva ostrovy nejsou od sebe dále než jednu míli.“

„Nejprve bude na řadě Kampong. Když tam neuspějeme, přeletíme na Žraločí ostrov.“

„Nezapomeň, že tam běhá šílenec s nabitou puškou.“

„Začnu o něm více přemýšlet, až se přesvědčím, že tam opravdu je,“ odvětil Biggles. „Teď mě zajímá, co bude k snídani.“

Než Biggles přistál, obletěl ostrov podél pobřeží ve výšce asi jednoho sta stop. Obvod ostrova měřil přibližně deset mil a oblet netrval ani pět minut.

Zjistili, že Kampong se dost liší od ostatních podobně velkých ostrovů. Nebyly na něm vrchy ani kopce. To byl patrně důvod, proč se zde domorodci pokusili něco pěstovat. Přispělo k tomu i to, že pobřeží bylo méně členité než u ostatních ostrovů. Na jednom konci bylo ploché a pařezy označovaly místa, kde lidé vykáceli velké stromy, aby získali plochu pro pěstování kulturních plodin. Jenže pokus z nějakých důvodů selhal a vykáčených ploch se opět zmocnila vysoká tráva, keře a zakrslé palmy...

Objevíli jen jednu dobrou pláž na východní straně ostrova. Byla písčitá, s porůznu roztroušenými skalisky a tvořila závěr zálivu dlouhého asi čtvrt míle. Bylo vidět, že běžný příliv nedosahuje k její horní části. Právě byl odliv a zrzek, jenž si prohlížel břeh, se domníval, že za těchto podmínek by bylo možné projít přes skály nebo mezi nimi hodně daleko. Byla tam místa, kde džungle pronikla až k moři, ale překvapivě tam nerostlo mangrove.

Na západní straně ostrova, která byla obrácená k volnému moři, si však povšiml malé písečné zátoky, která byla sotva tak velká, aby byla považována za pláž. Byla však lépe chráněna před příbojem než velký záliv a zrzek si zapamatoval její polohu, neboť se dala využít jako kotviště při špatném počasí. Většinu ostrova pokrývala džungle. Blízko pláže však nebyly větší stromy. Domyslel si, že je domorodci pokáceli, aby si mohli postavit chatrče, jež nyní viděl v posledním stupni rozkladu. Zchátralé boudy stály na severním cípu pláže. Jedinou známkou života bylo stádečko divokých prasat, která ryla v zemi pod svahem. Podle toho co jim řekli Saloneové, měl být na ostrově vrak dřevěné lodi, ale zrzek ho nezahlédl.

Biggles jako obvykle, ještě než přistál na průzračné mělké vodě poblíž pláže, zkušebně prolétl nad místem přistání, zda tam nejsou překážky. Pak spustil kola, aby mohl dojet po písku až k místu nad čarou přílivu, nedaleko zbytků *kampongu*, po kterém dostal ostrov jméno. Během přistání ho nikdo nerušil, protože každý si uvědomil, že sebemenší nehoda by mohla mít *vážné* následky, včetně toho, že by mohli uváznout na ostrově jako robinsoni. Přistál ukázkově.

„Tak jsme tu,“ řekl a zapálil si cigaretu, když celá posádka vystoupila ze stroje a rozhlížela se kolem. „Hádám, že než všechno vyložíme a než Čintú rozdělá oheň a připraví kávu, mohli bychom najít zásoby od Maca. Říkal, že tu zahrabal šest kanystrů benzínu. Hned ho nalejeme do hlavní nádrže. Měli bychom s ním vystačit, než skončíme průzkum. Jestli tu během několika dní nic nenajdeme, budu muset zaletět do Penangu pro doplnění paliva. Podám zprávu šéfovi a požádám o další pokyny. Poletovat nad těmihle ostrovy a hledat zlaté mince vypadá jako zábavná kratochvíle, ale my už poznali na vlastní kůži, jak se to může zvrtnout. Naštěstí jsou vzdálenosti mezi ostrovy krátké. Bez doplňování zásob, by to však bylo stejně beznadějně. Dejme se do toho. Až najdeme zásoby od Maca, postavíme tábor. Zůstane nám téměř celý den na pátrání po vraku.“

Zrzek pomalu kráčel ke zchátralému nejbližšímu stavení, k ubohé chatrči z neopracovaných kmenů a vypelichanou střechou z palmových listů. Došel téměř ke dveřím, když se z nich s rachotem a funěním vyřítil buvol. Nezastavil se, ale cválal se zvednutým ocasem dál po břehu, oháněl se rohy a posléze zmizel v džungli.

Ginger, jehož nenadálý zjev mohutného zvířete překvapil, ucouvl vzad tak prudce, až upadl na záda. Když se pomalu zvedal, vypadal všelijak, jenom ne šťastně. O to víc se smáli ostatní.

„Zábavička, co?“ prohodil kysele.

„Nediv se,“ kuckal se Bertie. „Tak dokonalý opak střemhlavého letu nebývá často k vidění, pilote.“

„Kdo by čekal, že na mě vybafne taková bestie? Co tam vlastně ten buvol dělal?“

„Možná tam tráví noci, aby se vyhnul moskýtům,“ řekl Biggles. „Nic si z toho nedělej. Svět je plný bestií a jestliže tě tahle jenom vyděsila, buď rád,“ dodal a vydal se k poslední chýši. „Tady by měly být zásoby.“

Uvnitř v jednom rohu ležela hromada listí, kapradin a ulámaných větví. Když ji odtáhli stranou, objevily se kanystry s benzínem. Pod nimi, chráněné nepromokavou plachtou, byly plechovky a dřevěné bedničky se zásobami.

„Přesný zásah!“ řekl Biggles. „Teď víme na čem jsme.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

ZÁHADNÝ MUŽ

Rychle postavili prozatímní tábor. Biggles poznamenal, že za takového počasí a v tomhle podnebí je skoro zbytečné stavět stan. Oheň ale bude důležitý, aby udržel buvoly dostatečně daleko. Podle spousty jejich stop totiž poznali, že buvoli si udělali z *kampongu* letovisko. Z obavy před jejich nájezdy vyložili pouze tolik zásob, kolik potřebovali. Některé z nových zásob v obalech, které dlouho nevydrží, naložili do letadla. Benzín nalili do hlavní nádrže a prázdné kanystry vrátili do chatrče, pro případ že by je Mac musel vrátit.

Hlavní důvod, proč nezřídili stálý tábor, byl ovšem ten, že to na pár dnů ani nestálo za to. Podle domorodců byl na ostrově pouze jeden vrak, takže jeden až dva dny by měly stačit, aby ho našli. Kromě toho s výjimkou blízkého Žraločího ostrova nebyl blíže žádný jiný ostrov. Po průzkumu těchto dvou ostrovů, přeletí s letounem k jiné skupině a musí šetřit benzínem.

Zatímco Čintú rozdělával oheň, aby mohl připravit snídani, Gingera napadlo, že by bylo dobré, kdyby se pustil do rychlého průzkumu pláže nad čarou nejvyššího přílivu a poohlédl se po malé hromádce lastur z kuželňatek. Ta by byla téměř jistým znamením, že se tu objevitel mincí zdržoval. A jestliže tu byl, měli by značnou naději, že jsou na místě, kde našel sovereigny.

Biggles nic nenamítal a zрек tedy vyrazil na průzkum. K jeho velkému zklamání se však vrátil z vycházky bez úspěchu. Kromě všudypřítomných krabů, hašteřících se opic a stop po prasatech, neviděl nic, co by stálo za druhý pohled. Vrátil se, ohlásil svůj nezdar a připojil se k ostatním, kteří se zatím shromáždili u ohně a prvního dnešního jídla.

„Poslyšte, myslím, že bychom to tady měli prohlédnout bez užití letadla,“ navrhl Bertie. „Ušetříme benzín, jestli ovšem rozumíte, co tím myslím. Jak jsem to viděl shora, když jsme se sem

blížili, docela by šlo obejít celý ostrov pěšky. Myslím za odlivu. Nemělo by to trvat déle než čtyři až pět hodin. Ted' jsem se znovu díval, když jsem sbíral dříví na oheň. Chci říct, že jestli to co hledáme tady skutečně je, pak to musí být na břehu. Nemělo by velký smysl hledat loď uprostřed ostrova, pokud mě sledujete.“

„Já tě sleduji,“ řekl Biggles s úsměvem. „Je to docela rozumný nápad. Hlavně že ušetříme benzín. Může se stát, že cestou narazíme na překážky, ale nějak už je překonáme. Zkusíme to, nic se tím nedá pokazit. Vezmeme s sebou do kapsy pár sucharů a láhev s vodou pro případ, že bychom nenašli pitnou vodu. Nedokážu si představit, že by se mezitím něco stalo s letadlem,“ pokračoval. „Čintů tady může zůstat. Pochybuji, že když tu bude, odváží se sem přiblížit některý buvol. Kdyby tu nebyl nikdo, kdo by je zaplašil, mohli by být pro letadlo nebezpeční. Souvisí to nějak s nátěry letadel, které dobytek přímo přitahují. Dokážou je olizovat celý den. Znal jsem krávu, která do křídla prolízala díru.“

„Kráva jedna!“ zavrčel Bertie.

Za několik minut vyrazili na pochod, který měl být cestou kolem ostrova. Vzali s sebou pušku s úmyslem, že opatří nějaké čerstvé maso a Čintůa zanechali na místě, aby dával na všechno pozor. Jak Biggles poznamenal, pokud se Saloneům dalo věřit, a nebyl žádný důvod o tom pochybovat, měli alespoň jistotu, že někde v pobřežním pásmu ostrova najdou vrak dřevěné lodi.

Odliv odkryl písek mezi skalami, takže chůze byla z velké části zcela snadná, ačkoli jen málokdy mohli jít delší kus cesty přímo. Bylo jasné, že počet mil, který budou muset urazit, bude větší než zprvu předpokládali. Na některých místech ležely chaluhami pokryté balvany, navršené na sebe, které brzdily pochod. Ale tím, že stále pospíchali, dosáhli celkem slušného času. Asi za dvě hodiny obešli konec ostrova. Vzápětí Bertie, který skupinu vedl, vyrazil výkřik radosti. Před sebou uviděl cíl cesty. Narazil na vrak i když z něj mnoho nezbyvalo. Stačilo to však, aby neměli pochyby, co mají před sebou. Viděli dřevěnou kostní loď, špičky dvojité řady žeber ověncených chaluhami i další dřevěné části. To

vše trčelo z písku na plošince mezi zubatými útesy, které zřejmě ukončily dráhu lodi.

Spěchali tam a zastavili se, aby si vrak prohlédli.

„Byla to dřevěná loď,“ poznamenal Biggles. „To je určitě vrak, o kterém mluvili Saloneové. Co s ním teď budeme dělat, když jsme ho našli, to vážně nevím.“

„Vypadáš zklamaně,“ řekl Bertie. „Petrně jsi čekal něco docela jiného. Nemám pravdu?“

„Ovšemže máš. Přiznávám, že pro to nemám žádný zvláštní důvod, ale očekával jsem, že najdu loď, která se víceméně dá poznat. Nebo alespoň trup, třeba i bez stěžňů a palubního vybavení. Tohle však vypadá, jako by tady leželo sto let. A ještě se mi na tom nelíbí další věci. *Vagabond* byl devadesátitunový škuner. Nechci ze sebe dělat znalce námořních plavidel, ale řekl bych, že tahle loď byla mnohem větší. Také myslím, že tohohle ubohého vraku se po desítky let nikdo nedotkl. Paluba je dávno pryč a jak jinak mohla skončit, když ji po řadu let každý den rozkládal příliv?“

„Jestli tu byl ten starý Salone, pak následující příliv smazal všechny stopy po kopání,“ zdůraznil Ginger. „Ať již bylo uvnitř cokoli, voda to neodplavila.“

„Možná ne. Ale jestli něco bylo pod její palubou, dávno to už zakryly stovky tun písku. Jak je odstraníme? To mi pověz.“ Nikdo neodpověděl.

Po chvíli se ozval Biggles. „Podívejme se, co by to znamenalo. Na vyčištění místa by parta kopáčů potřebovala dobrý týden času. My na takovou práci nemáme nářadí, i kdybychom se do toho chtěli pustit. Ale upřímně řečeno, já se na to necítím. Jediné nářadí které máme, je ten malinký rýč, který jsme si vzali na hloubení děr pro stanové kolíky. Kdybychom s ním začali, byli bychom jako dívenka z pohádky, která se pokoušela vyprázdnit jezero náprstkem. Možná jsem to nedomyslel, ale nepočítal jsem s kopáním tun písku.“ Biggles si zapálil cigaretu a znechuceně odhodil zápalku.

„Ale podívej se, starouši,“ ohlásil se Bertie, „neměli bychom přece jen zjistit jméno té lodi?“

„Jak na to chceš jít?“

„Lodi mají jména napsaná na přídí a na zádi.“

„To přece vím taky,“ zavrčel Biggles. „Jenže tuhle příd' dávno odnesly vlny, jestli ti to neušlo! A to co zůstalo ze zádi je bohužel dokonale zaneseno spoustou chaluh, kuželňatek, vilejšů a podobného hnusu. Chce se ti to oškrabávat?“

„No v takové práci si zrovna nelibuji,“ přiznal se Bertie.

„Žádný nápis bys nenašel i kdybys to dělal rád!“

„Jen jsem se pokoušel pomoci,“ protestoval Bertie.

„Já vím,“ přikývl Biggles. „Mě ale nenapadá nic, co by nám tu pomohlo. Nevzdávám se snadno, ale když narazím na takový problém, řeknu raději, že to pro dnešek stačí.“

„Tím chceš říci, že to necháme být?“

„A co chceš dělat? Máme snad začít hrabat prackami jako stádo králíků? Jestli na něco přijdeš, můžeš začít. Ale raději se s tím moc nepárej, protože začíná příliv.“

„Přímo pod mýma nohama může ležet bedna zlat'áků,“ trval na svém Bertie.

„Vytáhni ji, ať si užijeme,“ vybídl ho Biggles.

„Nikdo nesmí říct, že jsem to nezkusil,“ prohlásil Bertie. Šel k zádi, kde žebra vyčnívala z písku jen na několik palců, protože loď neležela vodorovně. Klekl si a začal odhrabávat písek.

Biggles ho s účastí pozoroval.

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, neuvěřil bych,“ zamumlal pobaveně Ginger. „Kam se hrabe krtek!“

Bertie si jich nevšímal a hrabal dál. Dostal se do hloubky asi osmnácti palců, když objevil něco tvrdého. Zaťukal na to kotníky. Znělo to dutě.

„Co je to?“ zeptal se Biggles s náhlým zájmem.

„Dřevo. To bude rozhodně paluba. Je pěkně shnilá,“ řekl Bertie a oklepal si písek z prstů.

„Podpalubí, nebo co to je pod dřevem, musí být plné písku.“

„Hned se o tom přesvědčíme.“ Bertie vstal, našel kámen dvakrát větší než jeho hlava a klopýtavě se s ním vrátil. Zvedl ho do výše a mrštil jím na odkryté dřevo. Zapraskalo to, kámen jim zmizel z očí a Bertie tupě zíral na černou díru.

V té chvíli byli oba u Bertieho.

„Zůstaňte kde jste,“ nařídil jim Bertie ostře. „Tohle je moje díra. Udělejte si každý svoji!“

„Dobrá, dobrá,“ vzdal se Biggles. „Tak to je tvá vlastní osobní díra. Co s ní uděláš, když ji teď máš?“

„Auvajs,“ zkřivil tvář Bertie. „Vychází z ní naprosto úděsný puch. Otřesný puch.“

„Neradil bych ti, abys bral tu díru do letadla,“ řekl Biggles. „Nezdá se mi, že by takhle vonělo zlato.“

„Přesto tam dole může být.“

„Vzdej to. Jen jednou v životě jsem cítil něco podobného. Dobře si na to vzpomínám. Byla to arabská plachetnice, která na pobřeží Rudého moře najela na břeh. Vezla náklad surových kůží, které tam začaly hnít. No a ve shnilých kůžích najdeš jenom... podívej se na to sám.“ Biggles ustoupil o tři kroky.

Z díry se vynořilo čelo kolony tučných bílých červů...

Bertie se otrásl hrůzou.

„Jemináčku!“ vykřikl žalostně. „To je absolutně odporné.“

„Ještě pořád bys chtěl hledat v lodi zlato?“ zeptal se Biggles s úsměvem.

„Nebud' směšný!“

„Tak dobrá,“ řekl Biggles a zvážněl. „Necháme toho. Tohle není *Vagabond*, takže nemáme důvod ztrácet tady čas. Saloneové říkali, že tu je jen jeden vrak. Našli jsme ho. Dále už není třeba hledat. Jdeme zpátky do tábora. Pojd'te.“

Nikdo neprotestoval a tak se vydali na zpáteční cestu. Po očku sledovali stoupající příliv a šli ještě rychleji než při cestě z tábora. Biggles viděl, že příliv snadno předběhnou a zastavil se u sluncem vyhrátých skal nedaleko pláže. Tam snědli pár sucharů a zapili je vodou. Nijak s tím nespěchali, zdrželi se jen asi deset minut a Biggles si ještě vykouřil cigaretu.

Byli právě na odchodu, když se za pásem země zarostlým džunglí, která jim bránila ve výhledu na pláž, ozval zvuk, po kterém všem na okamžik ztuhla krev v žilách. Biggles vteřinu s otevřenými ústy hleděl na ostatní. Potom se rozběhl.

Zvuk vydávaly startující motory jejich letadla!

Zrzek snad nikdy neběžel rychleji, přesto však když zatočil a uviděl tábor, byli Biggles s Bertiem kus před ním. Uviděl gadfly, jak pojíždí k širému moři a Čintúa, jak s *parangem* v ruce běží za strojem.

Biggles se nezastavil a prudce změnil směr, aby letadlu odřízl cestu. Dostihl je na samém pokraji mělčiny, zachytil konec křídla a otočil stroj o devadesát stupňů, takže teď nemířil na širé moře, ale souběžně s pláží. Muž, který řídil letadlo, přidal plyn, avšak Biggles se držel pevně a ječel: „Ke dveřím na straně pilota!“

Bertie s Gingerem v patách rychle letoun oběhl. Dvířka byla otevřená. Bertie skočil dovnitř a téměř okamžitě zase vypadl ven v pevném objetí s mužem snědé pleti, který se sotva podobal člověku. Fanaticky se šklebil a cenil zuby. Zplihlé černé vlasy mu sahaly až na ramena a z brady mu visely chomáče řídkých vousů.

Ginger nechal Bertieho, aby se potýkal s tou podivnou bytostí, vrhl se do pilotní kabiny a vypnul motory. Myslel především na to, aby zabránil ztrátě letadla či jeho poškození. Když motory zhasly, opět vyskočil ven, aby pomohl Bertiemu, který měl zřejmě plné ruce práce se záškodníkem. Přiběhl i Biggles, aby pomohl, zatímco Čintú se zdviženým *parangem* poskakoval kolem zápasící dvojice a hledal příležitost k zásahu.

Ginger se pokusil uchopit ruku nebo nohu protivníka. Našel je, ale nedokázal je pevně udržet. Ostatní měli stejné potíže, protože divoký chlapík je vždy dokázal setřást a odrazit jakýmsi chvaty karate. Pokaždé když se na něj vrhli, odhodil je stranou. Nakonec se jim vyrval a dal se po břehu na útěk. Svůj jediný oděv, bederní zástěrku, nechal ležet na místě potyčky. Bertie s Gingerem běželi za ním, ale když poznali, že nemají naději ho dohnat, vzdali to. Pouze Čintú uháněl dál.

Biggles pádil k místu, kde odhodil pušku ve chvíli, kdy chytil křídlo. Zvedl ji, ale nevystřelil, buď proto že Čintú běžel v čáře výstřelu zároveň s uprchlíkem, nebo zapochyboval o oprávnění zabít člověka, který byl patrně šílený. Muž zmizel v džungli na druhém konci pláže a Čintú ho stále zuřivě pronásledoval.

Biggles zvedl cár, který muž ztratil. „Vypadá to jako zbytky japonské košile,“ zavrčel. Vstoupil do pilotní kabiny a po chvíli se vynořil s pistolí v ruce. „Taky japonská,“ řekl. „Zůstala ležet na podlaze. Myslím, Bertie, že jsi měl štěstí. Mohla tě provrtat japonská kulka.“

„Je všechno v pořádku?“ vyhrkl poplašený zrzek.

„Pokud vidím, tak ano. Chtěl našim letadlem odletět, nechtěl ho zničit.“

Všichni po té prudké námaze těžce dýchali a otřesení nenadálou událostí, hleděli jeden na druhého.

„Musím říct, že mě ten strašák poněkud překvapil,“ prohlásil po chvíli ticha Bertie. „Jeho způsob zápasu byl zcela neanglický. Co si o tom skunkovi myslíš, starouši?“

„Nic,“ trhl bezmocně rameny Biggles. „Nic mě nenapadá.“

„Co vlastně zamýšlel? Měl namířeno rovnou na moře.“

„Vsadil bych se, že chtěl odletět.“

„Takový blázen by snad nebyl.“

„Proč ne?“

„To by mohl udělat jen člověk, který umí ovládat letadlo.“

„Třeba byl kdysi pilotem.“

„Tomu nevěřím.“

„Určitě věděl, jak nastartovat motory a to dokáže jen člověk, který se už s nimi seznámil. Věřím, že kdybychom nepřiběhli včas, se strojem by nám uletěl. Kdyby nám chtěl letadlo jenom poškodit, nemusel se kvůli tomu rozjíždět. Určitě to neměl v úmyslu. Chtěl prostě ukrást naše letadlo.“

„Myslíš, že to byl Japonec?“ zeptal se Ginger.

„Vypadal na to. Tahle pistole byla vyrobena v Japonsku. Já ten typ znám. Je na něm značka výrobce. A aby bylo jasno, mohli jste poznat, že výborně ovládal karate.“

„Ale co by tu proboha dělal Japonec?“

„Nezáleží na tom, jak se sem dostal. Nás se týká skutečnost, že tu je.“

„Když si pomyslím, že tu byl po celou dobu!“ přerušil ho Ginger pobouřeně. „Proč nám to Saloneové neřekli? Říkali, že

jeden divoch je na Žraločím ostrově. Máme si snad myslet, že byli dva? Nesmysl. Jednoho připustím, ale dva...”

„Tak já vám povím, jak to je,“ překotně řekl Bertie. „Jedná se o nedorozumění. Saloneové zapomněli, na kterém ostrově blázen je. Vyprávěli, že je na Žraločím ostrově a ve skutečnosti mysleli na Kampong. Když jsou oba ty ostrovy tak blízko sebe, je záměna lehce možná. Jak Ginger říká, nemohou tu rejdit dva šílenci.“

„To bychom se mohli takhle dohadovat týden a pořád bychom nic nevěděli,“ řekl Biggles. „Tady přichází Čintú, ten nám snad záhadu rozluští.“

Malajec spěchal po pláži zpátky, aby se k nim přidal. „Chytil jste ho?“ zeptal se Biggles. „Ne. On schovat v džungli. Ale já chytit jeho člun.“

„Člun? Jaký člun?“

„Když utíkat odtud, běžet k malý člun, jen tyče a plátno. Než ho dát na vodu, vidí, já hodně blízko a on bát, že ho zabít. On nechat člun a utíkat do džungle. Já do člunu dělat díru. On teď muset zůstat tady.“

„Vy myslíte, že sem připlul ve člunu?“

„Ano. Od Žraločí ostrov. Nemít kánoe jako Saloneové. Myslím, on udělat člun sám.“

„Už mi začíná svítat,“ řekl Biggles. „Byl na Žraločím ostrově, když jsme ho přelétali. Viděl nás a neušlo mu, kde jsme přistáli. Dostal potrhlý nápad, že letadlo ukradne a připádlouval sem ve své člunu udělaném na koleně.“ Biggles se znovu obrátil na Čintúa. „Viděl jste ho připlouvat?“

„Ne. Já vařit rýži a slyšet motory. Letadlo najednou jezdit po voda, já běžet za ním.“

„Jaký to byl člověk?“

„Japonský muž. Já vidět mnoho...”

„Okamžik!“ zarazil ho Bertie. „Řekněte mi to bez obalu. Rozumím vám dobře, že po našem ostrově teď volně běhá šílenec?“

„Přesně to Čintú říká!“ ušklíbl se Ginger.

„Jít spát s takovou představou je přímo okouzlující,“ prohlásil Bertie. „Absolutně čarovné.“

„Jestli je to člověk, který byl na Žraločím ostrově, a Čintú to potvrzuje, aspoň po nás nebude střílet až tam přistaneme,“ usoudil zrzek. „To je snad dobře, ne?“

„Nebude muset střílet, když nám tady ve spánku podřízne krk.“

„Ty pořád jen meleš svou, lorde,“ pokáral Bertieho Biggles. „To nechápeš, že jsme získali výhodu? Je přece jasné, že si s ním teď vyměníme místo. Ten bláznivý Japonec tu musí zůstat a nechá nás v klidu a míru prozkoumat Žraločí ostrov.“

„Kdy?“

„Hned teď. Proč ne? Tady jsme přece skončili. V seznamu cílů je na řadě Žraločí ostrov. Od Saloneů víme, že je tam nejméně jeden vrak. Může to být ten pravý. Jdeme na to. Nic nám nebrání, abychom se tam přestěhovali. Měli bychom to pohodlně zvládnout, ještě než se setmí.“

„A co bude se šílencem, který se tak rád rve?“ vzdychl Bertie.

„Co by s ním mělo být?“

„Nezemře tu hlady?“

„Ty máš najednou starosti. Až dosud se dokázal o sebe postarat docela dobře. Proč si kvůli němu lámeš hlavu?“ řekl Biggles a ťukl se do čela. „Začínáme nakládat, pánové!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

GINGER NALÉZÁ DALŠÍ MINCE

Než vyklidili tábor a naložili věci do letadla, začalo se šerit a ustal vítr. Ratolesti na vysokých kokosových palmách se přestaly pohupovat, ostrov i hladina moře jako by zkameněly.

Ke Žraločímu ostrovu to bylo tak blízko, že když odstartovali, byli ve dvou minutách nad ním a měli ještě čas na rychlý přelet za přijatelné viditelnosti. Biggles nad ním zakroužil, aby si vtiskli do hlavy alespoň to nejzákladnější.

Rozeznali, že Žraločí ostrov není tomu, který právě opustili, nijak podobný. Měl dlouhý a úzký tvar, který byl na jednom konci nápadně rozšířený. Na opačné straně se postupně zužoval do špičky, končící strmým útesem. Z výšky vypadal jako obrovský pulec. Kromě zmíněného útesu, spadajícího příkře do moře, valnou část pobřeží tvořila plochá pláž, vhodná ke snadnému přistání. Ve střední části ostrova kypěla hustá džungle.

„Je ostrov sopečného původu?“ zeptal se Ginger, když pojížděli po pláži.

„Je to možné, ale netuším. Proč se ptáš?“

„Zdalo se mi, že vidím na jednom místě vystupovat slabý proužek dýmu.“

„Vida. Spíše bych hádal, že to je oheň člověka, který zde žije. I kdyby měl dost zápalek, neplýtl by jimi. Proto myslím, že si udržuje stálý oheň, pravděpodobně nedaleko místa kde spí. Určitě si postavil nějakou chatrč. Dá rozum, že když zrovna nepotřebuje oheň, zakryje ho něčím zeleným a nechá ho doutnat.“

Letadlo postavili na bezpečné místo, co nejdál od čáry přílivu, směrem k užšímu konci ostrova. Teď poznali, že povrch zde tvoří změt' stále menších a menších kamenů, patrně následek sesuvu půdy, k němuž došlo v dávné minulosti. Rozhodli se, že nevyloží všechno, ale pouze to, co budou potřebovat v noci. Spací pytle, sítě proti moskýtům, jídlo a vodu.

„Kdybychom vyložili všechno, museli bychom to zítra zase pracně nakládat,“ řekl Biggles. „Jistě jste pochopili, že tohle je konec cesty. Je to poslední ostrov, možná s výjimkou Sloního ostrova, na kterém jsme přistáli. Alespoň prozatím zde končíme. Zásoba benzínu dochází, nebýt Macových kanystrů, byli bychom na dně. Ted' ho máme jen tolik, abychom doletěli do Penangu. Pokud nenajdeme *Vagabonda* tady, zastavím průzkum, dokud nedostanu nové pokyny. Nepřipustím aby se nám stalo totéž, čím prošel ten nešťastník. Také bychom se z toho mohli zbláznit.“

„Jestli chceš vědět, co si o tom myslím, tak to řeknu rovnou,“ přihlásil se o slovo Bertie. „Celá ta věc je od začátku pitomost. Je tu spousta mizerných ostrovů a málo vraků. Mohli bychom strávit zbytek svých životů bloumáním po plážích jako ti zatracení krabi, až bychom neměli ani dost peněz, na zaplacení Čintúovi.“

„Přestaneš už konečně jednou remcat?“ požádal ho Biggles. „Tady je někde vrak dřevěné lodi. Saloneové nám to řekli. Když ho viděli oni, uvidíme ho taky. Zítra za denního světla ostrov pročešeme a najdeme ho. Když se ukáže, že to není *Vagabond*, sypeme do Penangu. Jsem z té honičky za přeludem stejně otrávený jako vy. Ted' něco sníme a zalehneme. Gingere, ty si vezmeš první hlídku.“

„Hlídku?“ znechuceně vzhlédl zrzek. „Je to nutné?“

„Nejspíš ne, ale je lepší se pojistit, než potom litovat.“

„Jestli se bojíš šílence, tak ten je na Kampongu, a vrátit se nemůže. Čintú mu udělal díru do člunu a ať už má jak chce zamotané mozkové závity, nebude takový trouba, aby se pokoušel plavat přes úžinu, která se hemží žraloky.“

„Na téhle bláznivé výpravě se stalo tolik věcí, které se neměly stát, že nebudu nic riskovat.“

Tím hovor skončil. Následovalo dušené hovězí s rýží a kakao, načež se uložili ke spánku. Rozladěný zrzek se posadil na kopeček písku a položil si pušku přes kolena.

Nakonec se nepříhodilo nic. Noc proběhla v klidu, ale brzy ráno došlo k něčemu, co všem vlilo do žil novou energii.

Zatímco Čintú chystal snídani, Ginger si vzpomněl na hromádky prázdných lastur, které za sebou pravidelně zanechával vyvržený stařec. Rozhodl se tedy, že se projde po pláži nad čarou přílivu a přesvědčí se, zda starý muž navštívil i Žraločí ostrov. Od chvíle, kdy našel svůj první sovereign, hledal i na jiných plážích, zatím však bez úspěchu. Každý nezdar člověka odrazuje a tak už ani zrzek vážně nečekal, že něco najde. Během noční hlídky si však uvědomil dvě věci, které spolu mohly souviset. Byl to starý Salone, kterého Mac našel zastřeleného a potom skutečnost, že šílený Japonec, jenž žil na Žraločím ostrově, měl pistoli. Ty dvě skutečnosti se přece nedaly přehlédnout...

Ginger ostatním nic neřekl, pomalu odcházel po písku a držel se blízko okraje džungle. Snadno si lze představit jeho radost, když ušel jen malý kus cesty a jeho zkoumavé oči se zastavily na minci ze žlutého kovu. Rychle ji zvedl. Byl to sovereign, krásně lesklý jako by právě vyšel z mincovny. Jak se sem dostal? Neviděl žádné odhozené lastury.

Zastrčil minci do kapsy a šel dál v očekávání, že najde malou hromadu prázdných lastur. Místo toho však našel další sovereign a o kus dál ještě jeden. Pokračoval v chůzi, rozhlížel se do všech stran a snažil se rozřešit záhadu zlaté stezky. Jediný závěr, ke kterému došel, byl ten, že někdo šel po pláži a nesl mince ve vaku nebo v tašce. Ta musela být děravá a výsledek toho byl, že občas z ní vypadla mince.

To ho přivedlo k další myšlence. Nikdo, kdo znal hodnotu mincí, by nebyl tak neopatrný, aby je tak ledabyle ztrácel. Byl by toho schopen snad jen starý Salone, jenž tudy mohl před časem kráčet a přenášet mince v nějakém zavazadle. Ačkoli to vypadalo jako příběh z pohádky, bylo to jediné možné vysvětlení. Nyní záleželo na tom, kde zlatá stezka začala a kde končí? Proč vůbec stařík přenášel peníze? Kolik mincí měl ve váčku? Nedokázal by přece odnést celou zásilku dvaceti tisíc.

Než Ginger došel na místo, kde se jeho domněnka jedním rázem potvrdila, našel sedm sovereignů. Teď konečně stál nad vytouženou hromádkou prázdných lastur. Vedle ní ležela kupka

mincí, které vypadaly, jako by je sem někdo nedbale vysypal. Zrzek našel i jiné věci a když si dřep, aby je prozkoumal, rozechvěl se rozčilením. Objevil plochý kámen a vedle něj menší kámen a rezavý hřebík. Kus dál se válel krátký kus roztřepeného provázku a několik šlach z bůhvíjakého zvířete. To všechno byly věci, které objasňovaly a doplňovaly minulé dění. Někde nedaleko odsud našel starý Salone vrak s mincemi. Nějaké si vzal a donesl je sem, aby prorazil do mincí dírky a udělal si neumělý náhrdelník...

Zrzek nemusel být kdovíjak chytrý, aby si dal tohle dohromady, ale pak před ním vyvstala jedna otázka. Proč staroch nedokončil to, co zamýšlel? Proč odešel od zbytku sovereignů a nechal je tu ležet? Bylo jich zde přinejmenším dvacet až třicet. Proč tu nechal hřebík a šlachy, na které chtěl zřejmě navléci další mince?

Ginger měl dojem, že našel odpověď, když si povšiml podivně zbarvené skvrny v písku opodál. Skvrna byla široká asi dva palce. Co to bylo? Mohl to být stříkanec krve? Jestliže to byla pravda, vysvětlilo by se tím, proč stařec uprchl a nechal všechno ležet. Někdo ho postřelil. Proč? Ale to nebylo důležité. Zraněný prchal ke kánoi, musel ji tu mít, když v ní připlul na ostrov, a unikl. Podařilo se mu uniknout, ale potom ve svém člunu zemřel. Mořské proudy ho pak donesly až k Macdonaldově lodi.

Gingera napadlo, že jedna věc zde chybí, jeden předmět nutný k doplnění celého obrazu. Vak nebo taška, v níž stařec mince nesl. Něco takového musel mít. Byl skoro nahý, neměl tedy žádné kapsy a určitě nemohl nést všechny mince v rukou. Možná že tašku odfoukl vítr? Zrzek vstal a rozhlížel se po nejpravděpodobnějším místě, kde taška mohla uvíznout. Jedině na kraji džungle. Zahlédl cosi, co vypadalo jako kus vybledlého hadru. Když jej vytáhl, zjistil, že je tuhý. Ginger ucítil známý pach. Přičichl k němu a vyvalil oči údivem. Cítil lak na letadla. To co držel v ruce, bylo plátno z potahu letadla...

Cár měl rozměr asi dvě čtvereční stopy a okraje vypadaly, jako by plátno někdo odřezal tupým nožem. Na jednom místě nůž sklouzl a plátno natrhl. Ginger usoudil, že tak vznikla díra, kterou mince vypadávaly. Největší záhadou však bylo, odkud se vzal na

ostrově kus plátna z letadla. Vyřešení otázky už zrzek vzdal. Nastal čas, aby se o objevu dozvěděl Biggles.

Rozprostřel na zem svůj kapesník, naskládal do něj sovereigny, zavázal rohy a s úsměvem zadostiučinění rychle vyrazil zpátky do tábora.

„Jen pojď,“ uvítal ho Biggles úsečně. „Čekáme na tebe. S čím pak sis zase hrál?“

„Hrál je to pravé slovo,“ odpověděl Ginger a snažil se zachovat netečný výraz. „Vyhrál jsem docela slušné peníze.“

„Jaké peníze? O čem to mluvíš?“

„Raději si zapněte bezpečnostní pásy, dostanete pořádnou ránu,“ řekl Ginger, položil kapesník na písek, rozvázal rohy a předvedl jim, k jaké výhře mu pomohl Žraločí ostrov.

Nikdo neřekl ani slovo.

„Ztratili jste řeč?“ pobízel je Ginger se širokým úsměvem. „To mi ani nepoděkujete?“

Biggles se jen s potížemi zmohl na to, aby se zeptal. „Ty jsi našel vrak?“

„Nenašel.“

„Tak odkud to máš?“

„Tohle byl soukromý poklad starého Salonea. Asi našel vrak.“

„To už přece víme.“

„Víme toho málo. Já už vím, že vrak musí být někde tady. Tohle je hřebík, kterým stařec prorážel do mincí dírky, když si dělal náhrdelník. Víme, že ho postřelili na tomhle ostrově a že to udělal šílený Japonec,“ dodal Ginger a pak jim vylíčil od začátku, jak šel po stopě starého muže.

„Máš pravdu. To nemůže znamenat nic jiného, než že *Vagabond* je na Žraločím ostrově,“ prohlásil Biggles. „Teď jenom zbývá, abychom ho našli. Dobrá práce, Gingere.“

„Než se jako blázni rozeběhnete na všechny strany, podívejte se dřív na tohle,“ řekl zrzek a vytáhl kus plátna z letadla, který na místě nálezů složil a zastrčil za košili. Biggles vytřeštil oči a sáhl po něm. „Kde jsi zas, k čertu, sebral tohle?“

„Myslím, že v tom staroch přenášel mince. Leželo to nedaleko nich. Neptej se mě ale, kde to vzal on.“

Biggles ho chvíli mlčky pozoroval.

„Tak to ti zase povím já,“ řekl pak. „Někde na tomhle ostrově leží zřícené letadlo. Musí tu být! A ještě ti něco řeknu. Pilot, který s ním létal, je dosud naživu.“

„Už chápu,“ zabručel Bertie. „Byl tady a teď je na Kampongu, je to tak?“

„Správně. Ale teď nás nezajímá. Musíme najít *Vagabond*.“

„Poletíš?“ zeptal se Ginger.

„Ano. Vrak musí být u břehu, jinak by ho Salone nenašel. Jdeme na to. Ty peníze dej do skřínky.“

Za několik minut byl gadfly ve vzduchu a vlastně ještě dřív než začali s průzkumem, uviděli vrak škuneru. Ležel sotva půl míle od místa, kde nocovali, vklíněn mezi řadu útesů, které tam tvořily protáhlý konec ostrova. Samozřejmě mu chyběly stěžně a paluba byla asi za každého přílivu zaplavena vodou. Trup vraku z obou stran dokonale kryly útesy, což vysvětlovalo, proč ho nebylo vidět ani z pláže ani z moře.

Biggles přistál s letadlem co nejbliže. Ginger zabořil kotvu do písku a všichni společně se brodili mělkou vodou k vraku. Vybledlá písmena na přídi byla ještě čitelná. Byl to *Vagabond*.

„Je to on!“ vykřikl Bertie. „A teď hledejme prachy.“

Ačkoli nikdo nic neřekl, pochybnosti se začaly objevovat, hned jak vešli do podpalubí. Loď byla dočista vyklizená, zbavená nejen všeho, co se dalo odnést, ale zmizely i přimontované díly, dokonce i dveře od kabin. *Vagabond* připomínal prázdnou skořápku. Hledači pokladu se nyní nejvíc obávali toho, jak to bude vypadat v kabině kapitána. Stály tam dvě dřevěné bedny s rukojeťmi na obou koncích. Zámky někdo vypáčil. Na obou víkách beden bylo šablonou namalováno jméno význačné banky. Když zrzek víka odklopil, zjistil, že bedny jsou prázdné.

Biggles poklepal cigaretou o nehet palce. „Znáte můj názor na honbu za poklady?“ řekl. „Hádejte, proč jsem k němu dospěl!“

„Takže ten zatracený dědek všechno vybral?“ zamumlal Bertie.

„To si nemyslím.“

„Ale mince jsou pryč. Nevidíš to?“

„Ovšem. Já si jen myslím, že starý Salone to neudělal.“

„Proč ne?“

„Tak třeba nechápu, jak by mohl vypáčit zámky. Musel by na to mít pořádné nářadí. A co by vlastně dělal s penězi? Jeho touha po zlatě končila přáním pověsit si pár zlatěáčků kolem krku. V bednách ale bylo dvacet tisíc mincí! Nespočítal jsem si, kolik dohromady vážily, avšak jejich váha byla náramná. Proto mají bedny držadla. Myslíš, že by se s mincemi stařeček vlácel? To jistě ne. Spokojil se s malou hromádkou.“

„Tak jak si to vysvětluješ?“

„Od doby, kdy loď uvázla na mělčině, ji navštívilo více lidí, ale my víme pouze o dvou. Jeden je právě teď na ostrově Kampong. Nevíme, jak byl na Žraločím ostrově dlouho, ale k nalezení vraku nepotřeboval mnoho času. Našel peníze. Nechal by je ležet tady? V žádném případě. Uložil je tedy někam jinam. Pokud je vynalézavý, můžeme teď překopat celý ostrov a nenajdeme je.“

„Je tedy vůbec něco, co s tím můžeme udělat?“ zasténal Bertie.
„Jestli ne, pojedme domů a zapomeňme na zlato.“

„Já se tak snadno nevzdám,“ ušklíbl se Biggles. „Třeba ještě máme naději. Chlapík, který vybral mince, je nenesl dál, než bylo nezbytně nutné, pokud ovšem neměl k dispozici loď. Dědečka Salonea vylučuji, ačkoli si neumím vyložit, jak se dostal ke kusu plátna z letadla. Napadlo mě, že někde na ostrově leží havarované letadlo a stařík ho našel. Prozatím předpokládám, že zlato objevil šílený Japonec. Připouštím, že to má jednu slabinu. Můžete říct, že když vybral celou hotovost, kde vzal dědeček plný váček mincí? Pro to musí být vysvětlení, ale teď ho nehodlám vymýšlet. Dobrá. Japonec našel sovereignty. Přirozeně je odnesl. Kam asi? Je docela rozumné se domnívat, že je uschoval blízko místa, kde žije, aby je měl na očích. Máme tedy před sebou úkol, to místo najít. Ostrov není moc velký, tak by to nemělo být obtížné. Rozhodně se o to

pokusíme. Sedět tu a zírat do prázdných beden nám nijak nepomůže. Gingere, kde jsi včera viděl ten kouř?“

„Tamhle!“ ukázal rukou zrzek. „Pokud mě neklamou oči, pořád tam vidím slabou stopu.“

Biggles se dlouze zadíval naznačeným směrem. „Taky to vidím. Je tam ještě něco jiného, ale nepoznám, oč jde. Pojdme se podívat.“

Přešel s gadfly zpět na pláž, odstartoval a letěli nad břehem, aby se dostali co nejbližší k místu, odkud vycházel kouř a nemuseli se prodírat džunglí. Celá věc se zjednodušila, když téměř naproti podezřelému místu objevili v džungli dobře prošlapanou pěšinu, jež vedla správným směrem. Bylo jasné, že nejde o náhodu a zrzek ani nemusel připomínat, že to je stezka, kterou vyšlapal trosečník při svých cestách dolů k pobřeží.

Přistáli a ukotvili letoun.

Ostatní šlo hladce. Pět minut stoupali nahoru do dost příkrého břehu, až se dostali na malou plošinu. Na ní stál jakýsi podivný stavební útvar, který je přiměl k zastavení. Se zájmem prohlíželi podivuhodný příbytek a dívali se, z čeho se skládá.

„Tak jsi měl pravdu,“ přerušil ticho Ginger s pohledem upřeným na Bigglese. „Je to pilot.“

Před nimi stálo něco, co si majitel postavil jako přístřeší. To mohli očekávat. Pozoruhodný byl však materiál použitý ke stavbě. Byly to součástky letadla. Kusy křídel, trupu, směrové a výškové kormidlo. Zubožené díly letadla podpíraly bambusové tyče a celá stavba něčím připomínala indiánský vigvam. U vstupu byl okázale vystaven znak japonského letectva – rudé vycházející slunce, které kdysi zdobilo spodní stranu konce křídla. Opodál na zemi doutnaly zbytky ohně.

„Chudák,“ řekl Biggles tiše. „Tady se zřítil a ze zbytků svého stroje si postavil dům. Rádio se muselo rozbít na kousky a pilot asi také utrpěl těžké poranění hlavy. Není divu, že se na takovém osamělém místě pomátl. Až se vrátíme domů, podáme o něm zprávu. Určitě by sem měli poslat někoho, aby ho zachránil. Já si na to sám netroufám. Při troše štěstí už mohl být pryč.“

„Jak to myslíš?“

„Naším letadlem. Představuji si, že viděl náš stroj letět nad ostrovem a přistát na Kampongu. Měl člun. Čintú říkal, že si ho udělal z bambusu a plátna. Myslím, že plátno bylo z letadla. Je impregnované a nepromokavé. Přepnul na druhou stranu a doufal, že nám štípne letadlo. Málem se mu to povedlo. Ale dost už o Japonci, podívejme se dovnitř.“

Vešli do chatrče. Moc toho neviděli. Byl tam velký kámen, který obyvatel užíval jako židli nebo stůl. Na něm polštář, který kdysi sloužil jako sedačka v pilotní kabině. Na jedné straně vnitřního prostoru ležela hromada suchých kapradinových listů, urovnaná jako lůžko a položená na bambusových tyčkách.

„Jestli ty sovereignty nezakopal někde venku, přenesl je sem,“ řekl Biggles, „a tady uvnitř je jediné místo, kde je mohl ukrýt.“ Přešel ke kapradinovému lůžku a zvedl laťky. Objevilo se několik vaků z letadlového plátna, každý stažený a nahoře převázaný kusem motouzu. Biggles po jednom sáhl a jak jej zvedal, bylo zřejmé, že je značně těžký. Upustil vak na podlahu a zaznělo tiché zacinkání. Když pak přeřízl motouz a rozložil okraje plátna, zablyštělo se zlato. Zvedl hlavu.

„Tak to bychom měli,“ ušklíbl se.

„Teď už je docela jasné, co se tu odehrálo,“ řekl Ginger. „Náš střelící Japonec není tak docela šílený. Dobře zná cenu zlata i jeho váhu. Rozdělil si mince na menší hromádky, aby se daly snadno odnést v plátěných rancích. Pak si na nich ustlal. Jednoho dne tu přistál starý Salone a když se toulal po ostrově, všiml si stezky. Podíval se kam vede a dovedla ho až sem. Japonec byl asi někde na lovu. Stařík našel zlato a posloužil si jedním váčkem. Vrátil se na pláž ke své kánoi, najedl se kuželmatek a bavil se zhotovováním náhrdelníku. Než to stačil dokončit, všiml si ho Japonec, střelil po něm a poranil ho. Vyděšený staroch všeho nechal, utekl ke kánoi a unikl, zranění však dlouho nepřežil.“

„Myslím, že jsi příběh podal tak věrně, jako bychom ho viděli na vlastní oči,“ přikývl Biggles.

„Ale proč ten ohavný Japonec musel na starého chudáka střílet?“ vyhrkl rozhořčeně Bertie.

„Starý domorodec nebyl žádnou výjimkou,“ připomněl mu Biggles. „Podle lidí, se kterými jsme mluvili, měl tenhle podivín ve zvyku střílet na každého, kdo zde přistál. Vždyť to víš, lorde. Sám ses bál, že ti podřízne krk.“

„Proč to dělal?“

„Nejspíš ho o rozum připravilo dlouhé osamění. Nebo tu nechtěl návštěvníky, kteří by si mohli všimnout, co leží pod jeho postelí a tak jim naháněl strach ostrostřelbou. Kdopak ví, jak dlouho tu měl zlato? Ale o tom si můžeme povědět později. Teď musíme dostat mince domů. Začneme tím, že je naložíme do letadla. Najednou je všechny nepobereme.“

Biggles spočítal, že vaků je patnáct. Byly různě velké a proto se lišily i váhou. Japonský pilot zřejmě z nedostatku jakýchkoli nádob použil kusy plátna, které vyřízl z potahu letounu. Bral je z míst, kam nejsnáze dosáhl a aby co nejméně narušil svůj vigvam. Otvory byly zřetelně vidět. Zdálo se, že staroch si vybral právě nejmenší váček.

Biggles zvedl jeden větší a ušklíbl se. „Z té váhy nemám žádnou radost,“ řekl.

„Pochybuješ snad, že to stroj unese?“ zeptal se zrzek.

„Ne. Gadfly to zvládne snadno, musíme však letět stejnoměrně a plynule. Kdyby se nám náklad sesunul, mohl by některý z vaků, nebo třeba i všechny, propadnout podlahou. Taková pohroma se již stala v jiných letadlech, kde soustředili zátěž na jediné místo. Musíme rozdělit vaky stejnoměrně, co nejbližše těžišti. Jedině tím udržíme letadlo vyvážené. Pojd'te, dáme se do toho.“

Každý popadl do jedné ruky jeden vak. Nejdřív vybrali největší a vyšli ven. Ginger, který šel první se náhle zarazil. „Hrome, to ne!“ vykřikl. „Koukněte, co to sem jede!“

Na modré hladině u ostrova Kampong uháněl bílý člun.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

POSLEDNÍ KOLO

„Takže Yomas nás dohonil,“ poznamenal Biggles klidně. „Ti dva místní chlapci, se kterými jsme hovořili v Mergui, museli mluvit. Neviděli v tom nic špatného.“

„Jistě si vzpomněli, že jsme se jich vyptávali na ostrovy, kde leží vraky,“ dodal Bertie.

„Samozřejmě.“

„Zdá se, že člun míří ke Kampongu.“

„Je to tak. Yomasovi ovšem nebude dlouho trvat, než zjistí, že je na špatné adrese.“

„Hned pozná, že jsme tam byli.“

„A protože jsme tam nezůstali, uhádne, že jsme nic nenašli. Pak zamíří sem, aby nám zakroutil krky. Nesmíme ztrácet čas. Vzpomeňte si, že jeho člun má na palubě hnízdo sršňů a Yomas nebude váhat se střelbou. Raději se nezastavujte. Řekl bych, že závod končí.“

Průvod tří mužů, z nichž každý nesl malé jmění zabalené do kusů špinavých hadrů, spěchal pěšinou dolů. Každý se snažil, aby neupadl nebo nešlápl na hada, oči upřené na člun plující beze změny kurzu k pláži na Kampongu, kterou gadfly nedávno opustil. Muži ji viděli jako bledý pruh, odrážející se od tmavého pozadí džungle.

V polovině cesty se zastavili, aby si oddechli, protože náklad byl těžký. „Budu rád, až se těch krámů zbavím,“ zamumlal Biggles, když opět vykročili. „Nikdy se mi nelíbily čachry se zlatem a po tom upoceném běhání v džungli s takovým nákladem je budu snášet ještě hůř.“

„A co ten bláznivý Japončík?“ zeptal se Bertie. „Co je s ním?“

„Yomas na něj třeba narazí, nebo by naopak on mohl napadnout Yomase.“

„To by se nám docela hodilo. Yomase by to zdrželo. Jestliže se poperou, tím líp pro nás. To by byla jejich starost. My máme dost svých.“

Viděli, jak člun dorazil k ostrovu. Několik mužů vyšlo na břeh. Mezi nimi se nápadně vyjímal Yomas v bílé uniformě.

„Abychom ušetřili čas povídáním u letadla, co si počneme dál, povím vám to hned,“ řekl Biggles, když klopýtali přes překážky na cestě a pot se jim lil po tvářích. „Čintú poběží s vámi zpátky a přinese zbytek. Já tu zůstanu, uložím první vaky a připravím vše k rychlému odletu. Udělám všechno kromě nastartování motorů. Mohli by je přes vodu uslyšet.“

Víc nemluvili a za několik minut složili svůj náklad u letadla. Čintú si všiml člunu a v jeho hnědé tváři bylo vepsáno, jak se mu nelíbí. Biggles neplýtvá slovy a nařídil mu, aby ostatním pomohl přinést k letadlu zbylé vaky s penězi.

Bertie a Ginger se rychle napili vody, znovu vyrazili a Čintú uháněl s nimi.

„Kdyby hrozilo, že sem člun připluje před vámi, složte všechno v džungli a utíkejte ke mně,“ křikl za nimi Biggles. „Nesmíme jim dovolit, aby nás chytili. Mohli bychom přijít o letadlo. Rozhodně se nezastavujte!“

Neustále sledoval zrakem člun a připravoval gadfly k odletu. Aby snížil váhu stroje, vyhazoval ze stroje stan a ostatní věci, které už patrně nebudou potřebovat. Pak poskládal vaky se zlatem do přední části kabiny a pevně je usadil, aby se ani při ostřejší zatáčce nepohnuly. Gadfly byl jako vždy postaven ve směru odletu, takže se Biggles již nemusel ničím dalším zabývat, jen si všechno připravil v pilotní kabině. Po celou tu dobu pozoroval člun a byl připraven nastartovat, jakmile Yomas vyrazí ke Žraločímu ostrovu. Potom mu nezbyvalo již nic jiného, než trpělivě čekat. Trochu při tom skřípal zuby.

Čas ubíhal a Bigglesovi se zdálo, že to trvá nekonečně dlouho.

Svou pozornost rozděloval mezi protější ostrov a stranu, odkud se měli vrátit přátelé. Čekal, že je uvidí každým okamžikem, když se přihodilo to, o čem věděl, že se nevyhnutelně stane. Yomasův

člun se pohnul a krátce nato rozrážela jeho před' vodu, jak se hnál ke Žraločímu ostrovu a k pláži, na níž stál gadfly. Biggles vzdychl. Měl téměř jistotu, že nezakryté letadlo nakonec neušlo pozornosti stíhatelů. Ted' odhadoval, že člun přejede vzdálenost mezi ostrovy nejdéle za pět až šest minut.

Obávat se hluku motorů již nemělo smysl, vlezl tedy do pilotní kabiny a nastartoval. Nechal motory běžet naprázdno a sám vyskočil na pláž.

Právě v tom rozhodujícím okamžiku se objevil Čintú. Nesl zlatý náklad v sarongu hozeném přes rameno. Hned za ním klopýtal Bertie se zrzkem v závěsu. Oba vrávorali pod těžkými vaky, jako by to už bylo nad jejich síly. Také oni uviděli blížící se člun.

Biggles jim přiběhl na pomoc. „Hod'te všechno dovnitř, sami taky nastupte a zavřete dveře,“ nařídil stroze, když došli k letadlu. „Mizíme.“

Když skočil k řízení, rychlým pohledem zjistil, že člun je od nich vzdálen sotva čtvrt míle.

Přidal plyn, letadlo se rozjelo po pláži a vklouzlo do vody. Kola se zvedla a motory zaburácely. Gadfly vyryl do povrchu modré vody krémově zpěněnou brázdu, odlepil se, vznesl se do vzduchu a hladce přelétl řítící se člun. Možnost srážky byla nepopíratelná, ale Biggles nemohl dělat nic jiného. Ještě větším rizikem by bylo otáčet se s těžce naloženým strojem nízko nad vodou ve chvíli, kdy sotva měl potřebnou rychlost ke vzletu. To by stačilo, aby koncem křídla zachytil o hladinu a došlo by ke katastrofě.

Letadlo rychle stoupalo. Biggles se neohlížel.

Po chvíli se k němu přisedl Ginger. „Švihnul jsi to nad nimi, jako bys chtěl Yomasovi kamarádsky poklepat na rameno,“ poznamenal s úsměvem.

„Jinak to nešlo,“ zavrčel Biggles. „Trvalo vám to zatraceně dlouho. Co se to stalo? Když jste se objevili, motali jste se jako opilí.“

„Taky by ses motal, kdybys běžel po stezce s kapsami nacpanými zlatými sovereigny,“ odpověděl Girsger.

Potom to vysvětlil. Když běželi z kopce dolů, jeden z vaků mu upadl a otevřel se. Obsah se samozřejmě rozsypal. Ztratili by moc času, než by ho znovu naplnili a zavázali. Měli jedinou možnost. S Bertiem mince posbírali a nacpali si je do kapes. Zrzek připustil, že se jich možná několik ztratilo.

„Kde jsou teď?“ zeptal se Biggles.

„Většina z nich leží na podlaze. Nechal jsem Bertieho, aby je posbíral. Když to vypadalo, že skončíme v moři, zbavili jsme se jich co nejrychleji. S takovou zátěží v kapsách by se nám špatně plavalo.“

„Čím dřív se celého toho mizerného krámu zbavíme, tím líp,“ zamumlal Biggles. „Dej mi kurz na Singapur. Myslím, že bychom tam mohli doletět. Kdyby to s palivem nevycházelo, zastavili bychom se v Penangu. To je v Malajsii, tam už na nás Yomas nemůže.“

Zbývá dopovědět jen málo. Benzín překvapivě vystačil a gadfly stačil doletět na základnu v Singapuru. Biggles tam hned vyhledal britské velvyslanectví, aby oznámil, jaký náklad veze na palubě. Zlato na úřední místa zapůsobilo a rozhýbalo je natolik, že během necelé hodiny kvílely na letišti brzdy obrněného vozu. Mince v něm zmizely a vůz je odvezl do banky k uložení. Biggles se díval jak odjíždí a poznamenal: „Zaplat' pánbůh, že to máme z krku. Létat s tak kulatým nákladem nebylo pro mě nikdy žádné štěstí.“

Potěšilo je, když zjistili, že v přístavu kotví *Alora* a srdečně se pozdravili s Macdonaldem. Řekl jim, že majitelé lodi se spojili s barmskou vládou, nesmyslná obžaloba z pašování splaskla a vše se urovnalo. Biggles kapitánovi zaplatil za jeho služby a za poslední zásoby, které pro ně nakoupil. Slíbil mu rovněž, že až se vrátí do Londýna a podá o celé věci zprávu, bude její součástí žádost, aby kapitánovi *Alory* vyplatili náležitou odměnu, neboť bez jeho pomoci by zlato bylo asi navždy ztraceno.

„Tak teď se budete vracet do Anglie?“ zeptal se Mac, když spolu následujícího dne obědvali.

„Ano, ale ne přímo,“ usmál se Biggles. „Nejprve musím přistát ve Victoria Point a vyložit tam Čintúa. Bydlí tam, Macu.“

„Hehm,“ zavřel Mac a cpal přitom tabák do dýmky. „To přece vím taky. Není nutný, abyste odbočovali z cesty. Už zítra vyplouvám a zajedu taky do Victoria Point. Čintú může jet na můj palubě. Jedna síla navíc se docela hodí.“

Nabídka byla přijata a Čintú, muž, který se stal něčím víc než pouhým tlumočníkem, dostal svůj plat a k tomu slušnou prémii. Když ho naposled viděli, nakupoval dárky pro ženu a děti. Samozřejmě že nezapomněli ani na Laona, malajského lod'mistra Alory.

Než Biggles odstartoval na cestu domů, udělal ještě jednu věc. Zavolal do kanceláře úřadujícího japonského zástupce a sdělil mu, že na Kampongu nebo na Žraločím ostrově žije japonský trosečník. Zda příslušný úřad ve věci něco podnikl, se již nedověděl. Později nenarazili na zprávu o záchraně nešťastného pilota, a nedozvěděli se ani to, jak dlouho ho v Japonsku pohřešovali.

Další dva lidé, o kterých již nikdy neslyšeli, byli Yomas a Feng.

„Ti dva supové se raději rozhodli držet zobáky,“ prohlásil o nich Bertie. „Musí, protože kdyby něco kvákli nahlas, prozradili by tím, jak sprosté metody používají.“

„Mě na Yomasovi víc vadil jeho kulomet,“ řekl Ginger. „Zabavil bych mu ho.“

Biggles se však už o ně nezajímal. V den odletu ze Singapuru poslal Raymondovi telegram o úspěšném závěru akce a pak s klidnou myslí a beze spěchu namířil nos letadla směrem k Anglii. Čekal je dlouhý let.

Obsah

Zeměpisná poznámka
Vzpomínka na neštěstí
Co řekl kapitán Macdonald
Ostrov divokých prasat
Útok krokodýlů
Nepříjemný návštěvník
Stopa tygra
Tvář v džungli
Bertie dostává zabrat
Záchranný kruh

Další návštěvníci
Co se stalo v Mergui
Yomas má kulomet
Záhadný muž
Ginger nalézá další mince
Poslední kolo

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A POTOPENÁ LOĎ

z anglického originálu BIGGLES AND THE LOST TREASURE

Edice Hrdinové vzdušných bitev 61

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Oldřich Vidlák

Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec ®

Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

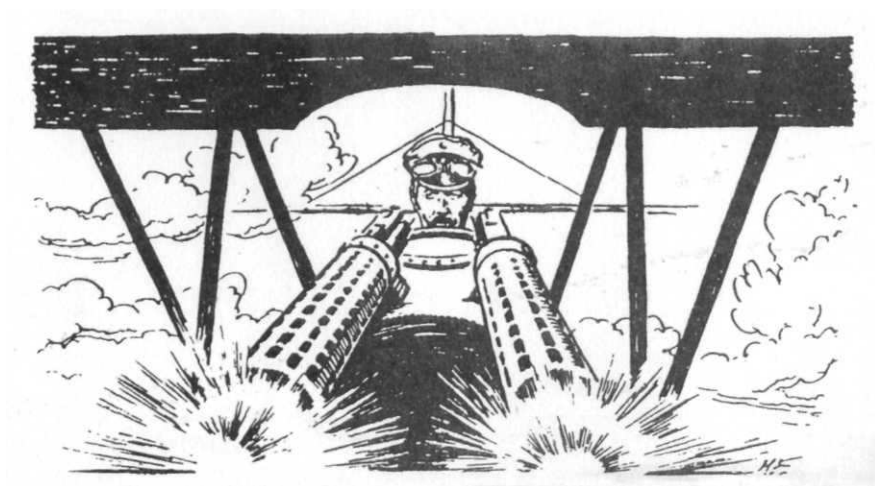
V roce 2002 vyšlo jako

741. (171.) publikace nakladatelství

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Bezručova 212/17, 737 01

ISBN 80-7264-046-1

BIGGLES A WORRALS NA INTERNETU

Informace o Bigglesovi i jeho ženskému protějšku – Worrals, o autorovi a českých vydavatelích najdete od roku 2000 v souboru, který byl přepracován podle přání a návrhů zájemců o tuto tematiku. Soubor byl rozšířen a je průběžně doplňován.

Obsahuje:

Biografii W. E. Johnse.

Co u nás vyšlo – úplný soubor všech titulů, které vyšly česky ve standardní řadě po roce 1989 –

Připravujeme – přehled titulů chystaných k vydání.

Listárnu.

Letadla – v přímém vztahu k jednotlivým knihám.

Právě vyšlo – aktuální nabídka.

Linky s Bigglesovskou tematikou v jiných zemích.

POZOR!

Na Internetu najdete soubor na adrese:

www.geocities.com/biggles_czech